

ДАЯНА АПЪЛЯРД

Тя не си измисля... Вярват ѝ жените и... мъжете.

ИГРА С ОГЪНЯ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДАЯНА АПЪЛЯРД ИГРА С ОГЪНЯ

Превод: Илвана Гарабедян

chitanka.info

Тя не си измисля... Вярват ѝ жените и... мъжете.

Три семейни двойки са приятели и съседи... Чаровният бохем Том се грижи за децата, докато амбициозната му съпруга Сара гради журналистическа кариера. Преуспяващият Нат е женен за непретенциозната Каси, но въпреки различията помежду им, те имат стабилен брак. Красивата жена на Джерард — Лори, постепенно губи доверие в съпруга си, озлобил се след финансови затруднения.

Привидно обаче всичко е наред... до една зимна вечер, когато Лори и Том танцуват заедно в местен бар. Внезапно пред тях се разгръща цял свят от нови възможности. Могат ли двамата да загърбят тревогите у дома и да преоткрият вълнението на любовта? Но играта с огъня е опасна...

ПРОЛОГ

„Ако животът ми е гоблен, сега го различвам бод по бод“. Лори стоеше отстрани на прекалено малкия дансинг, а на лицето си бе закрепила замислената усмивка, която бе първата ѝ защитна реакция, щом мисълта минеше през ума ѝ. Пред нея група хора — някои познаваше добре, един от тях — интимно, а други бяха съвсем непознати — повтаряха стъпките на танците от младините си с различен успех. Някакъв мъж изглеждаше така, сякаш се плъзга върху дъска, изпълнявайки „танца на работа“, и тя положи усилие, за да не се разсмее на глас. Само алкохолът можеше да накара хората така да забравят задръжките си. Би трябвало и тя да се присъедини към тях, но не успяваше. Да забрави всичко не беше приемлив вариант за нея, защото много неща в живота ѝ се различаваха прекалено бързо. Ако позволеше на алкохола да разруши защитните ѝ стени, тогава всеки би могъл да нахлуе вътре.

— Едно питие?

Познат плътен глас зад нея я накара да подскочи.

— Не, благодаря. Ти какво пиеш? — Тя се усмихна насила.

— Шампанско. Започнах с него и най-добре да продължа. По дяволите цената. Щом е за добра кауза.

— Пиян ли си вече? — Тя се обърна и го погледна открито, а очите ѝ заблестяха закачливо, за да смекчат остротата на думите.

Косата му беше паднала над едното око, а черната папийонка стоеше накриво. По челото му блестяха капки пот. В едната си ръка крепеше бутилка шампанско и две чаши, а цигарата бе залепнала за устните му. Той примижа заради дима и се усмихна.

— Какъв груб въпрос. Не, още не. Малко, но стоя съвсем прав. А вие не сте ли отегчена до смърт, госпожо Трезвеност? — попита той, подражавайки на престорено нравоучителния ѝ тон.

— До болка — призна си Лори. — А и краката ме болят ужасно.

Той погледна надолу към малките ѝ стъпала в елегантни вечерни обувки с тънки каишки и висок ток — всеки нокът представляваше

идеален яркочервен полумесец.

— Трябваше да си вземеш книга. — Усмивката му стана поширока. — Щеше да си четеш в някой ъгъл.

— Това — отвърна Лори — е много изкушаващо. Само че тогава Джерард щеше ужасно да ми се разсърди.

Тя погледна към съпруга си, облегнал широкия си гръб на бара.

— Защо? Като по-млад аз винаги си четях книга на партитата.

— Търсен ефект — подразни го тя. — Опитвал си се да се представиш за интелектуалец. Не, Джерард казва, че не полагам достатъчно усилия. Че страня от хората.

Том я погледна, изненадан от подобна откровеност сред светската сбирка. Тук човек би трябвало да се усмихва и само да се усмихва, дори и на неща, които не са нито забавни, нито дори интересни.

— Танцувай с мен. Едва ли ще те накарам да се почувстваш по-зле.

Той безцеремонно сложи ръка на голия ѝ гръб и я поведе към съвсем малко празно местенце на дансинга сред извиващите се тела на танцуващите. Загаси цигарата си, размазвайки я с пета на паркета, и остави шампанското и чашите на една близка маса, вече претрупана с напитки и пепелници.

Музиката стана по-бавна и той прегърна Лори. Тялото му беше топло, докосването му я успокояваше. Не бе толкова висок, колкото Джерард, и изглеждаше по-строен. За миг тя отпусна глава на рамото му. Чувстваше се странно да е в прегръдките на друг мъж.

— Всъщност си много добър човек, наистина — каза тя, опряла устни в черното му вечерно сако.

— Живея, за да доставям удоволствие. Зад ленивата ми външност се крие състрадателно сърце.

Пръстите ѝ стиснаха ръката му малко по-силно. Спря да танцува за миг и го погледна. Очите им се намираха почти на едно ниво. Образите на танцуващите наоколо се размиха и всичко притихна. Той също спря и се вгледа в очите ѝ.

В този миг се влюбиха. Но никой от двамата още не го знаеше. Мислеха си, че просто са намерили приятел.

ПЪРВА ГЛАВА

ЛОРИ

— Мамо!

— Какво?

— Къде ми е чантата за училище? Отново е изчезнала.

— Софи, миличка, ужасна си. Сигурно е там, където си я оставила.

— Винаги така казваш. Ако знаех къде съм я оставила, тогава нямаше да е изгубена, нали? Ясно ли е?

— Не използвай този израз. И не се дръж толкова нахакано. Ще забраня напълно телевизията. Гледаш прекалено много глупави американски филмчета.

Стъпките на Софи отекнаха по каменните плочи на широкото антре, бледо осветено от лъчите на зимното слънце, които проникнаха през полукръглия прозорец с рисувано стъкло над входната врата.

— Ще закъснеем, скъпа — викна след нея Лори.

— Не, няма. Само се притесняваш излишно. Никога не закъсняваме.

Гласът на Софи долетя откъм вратата на гостната, където се бе заела да хвърля моравите възглавнички от големия и мек кремав диван на пода. Лори въздъхна, когато чу тупването им на дървения под. Мразеше безпорядъка, не можеше да мисли, ако стаята е разхвърляна.

През петте години, откакто купиха къщата на енорийския свещеник, тя бе създавала свой собствен модерен стил сред величествената рамка на голямата стара сграда. В стаите, които предишните собственици бяха напълнили с типично провинциални дреболии, масивни стари мебели и басмени перденца, Лори разположи големи, удобни дивани, малки полирани масички с един-единствен внимателно подбран елемент за украса, а на стените висяха невероятни произведения на съвременното изкуство. В стаите, които преди бяха ярко осветени от пищно украсени полилеи, сега имаше елегантни настолни лампи и малки, дискретни аплици, чиято светлина се

регулираше от специален ключ. Приятелката ѝ Каси казваше, че се чувства като в картинка от списанието „Кънтри интериор“ и че е чак дразнещо идеално подредено.

— Аха. Ето те. Как си стигнала дотук? — долетя гласът на Софи, която явно беше намерила чантата си и след малко се появи на вратата.

Лори взе ключовете от минивана „Рено“ и уви около врата си кариран шал в розово и синьо, ярко изпъкващ върху семплото черно поло от кашмир. Завърза го на модерен възел и закопча догоре черното си кадифено палто заради студения февруарски вятър навън. Косата ѝ бе вдигната на кок, небрежно прихванат с една от блестящите шноли на Софи, и лъскави кичури от дългата ѝ, чуплива кестенява коса се увиваха около сърцевидното ѝ лице.

Тя се огледа в огледалото с дъбова рамка над полукръглата масичка от позлатен месинг, стисна устни, за да опъне гладката, изпъстрена с лунички кожа на лицето си, и почисти малко петънце от спирала под едното си око. После пхна ключовете в джоба на палтото и очите ѝ се върнаха за миг на кухненската маса, която едва се виждаше през двойните врати от светъл дъб. Мразеше да оставя чинии от закуската на масата. Върна се, огледа каменния под на антрето, търсейки Бобо, рижавия котарак, който със сигурност щеше да оближе до дъно купичката на Софи с мляко и мюсли, ако я оставеше така. Нямаше и следа от него. Но Лори знаеше, че всъщност той вече е в кухнята, свил се е под стола и чака да чуе затварянето на вратата.

Като всички котки и той бе майстор на тактическото планиране.

— Не ме интересува дали ще закъснеем. И без това първите два часа са по математика. — Софи се появи от гостната, люлееща тъмночервената си училищна чанта.

Лори посегна да приглади една подутина в русата коса на дъщеря си, сресана небрежно и пристегната на конска опашка. Софи се дръпна назад от грижовните ръце на майка си.

— Ник се обади снощи.

— Така ли? Кога? Как е? Защо не ме събуди? — Лицето на Софи се озари. Тя обожаваше по-големия си брат. През ваканциите той забравяше да се държи като наперен тийнейджър и двамата се боричкаха и търкаляха като малки кученца, също както когато бяха по-малки.

— Ти вече спеше дълбоко, той се обади, след като беше свършил с уроците. Както и да е, нали го знаеш Ник. Само пухти по телефона, едва успях да изкопча нещо от него. Днес ще играе ръгби. Казах му, че ще се опитам да отида да го гледам.

— О, ще ми се и аз да дойда. Ти никога не идваш да гледаш мен — добави тя заядливо и съвсем несправедливо.

Софи таеше неоснователното подозрение, че майка ѝ предпочита Ник. Това ѝ служеше като оръжие, когато искаше нещо, а тя бе родена манипулаторка. Кавгите между Ник и Джерард подхранваха това впечатление, понеже Лори бе принудена все по-често да застава на страната на сина си.

През последната година имаше много кавги. Тя знаеше, че Джерард крещи не защото наистина е ядосан на тях, те просто ставаха изкупителни жертви на все по-голямото напрежение в работата му. Но фактът, че го разбираше, не означаваше, че ѝ е лесно да го понася, и тя усещаше, че все по-трудно намира извинения за лошото му настроение.

„Недостатъчно“ — това бе обвинението, което Джерард отправяше към Ник. Недостатъчно постижения, недостатъчно академични успехи, недостатъчно помощ в домакинството, недостатъчно уважение, недостатъчно благодарност за парите, които харчат за образованието му и които трудно можеха да отделят. През коледната ваканция двамата приличаха на фойерверки, които се възпламеняват един от друг. Лори стоеше между двамата и се опитваше да угаси прехвърчащите искри. Ако ги оставеше да избухнат, тя знаеше, че ще бъдат казани непростими неща. Софи, която винаги усещаше драматизма в ситуацията, веднага долови емоционалното напрежение и се държеше много по-предизвикателно, за да отклони вниманието към себе си. Към края на празниците Лори се чувстваше изтощена от непрекъснатите усилия да успокоява Джерард и да държи децата настрана от него, когато е уморен, както често се случваше.

Само ако можеше да сложи ред в живота на всеки, както лесно и спокойно бе подредила дома им.

— Чу ли ме? Ама никога не ме слушаш, когато говоря. Все едно не съм тук. Все едно съм на луната и живея в някой кратер, заобиколен от извънземни. Никой не се интересува от мен.

— Извинявай, скъпа, бях се замислила. Но това изобщо не е вярно. Гледах мача ти миналата седмица, а ти беше на игрището точно десет минути. Стоях навън в студа час и половина, а ти удари топката само веднъж и през останалото време дъвка портокали.

— Не съм виновна, че проклетата госпожа Хардмън не ме обича. Никога не ми позволява да играя цял мач. И тя ме мрази.

— Недей да ругаеш.

— Татко ругае, а ти никога не му правиш забележка. Защо да е позволено за възрастни, а за деца не? Защо не мога да дойда с теб? Моля те. — На лицето на Софи бе изписана молба, макар да знаеше отговора. Лори никога не позволяваше да се отсъства от училище без уважителна причина, за разлика от Каси например, която разрешаваше на трите си деца да отсъстват от училище, за да идат на състезание с понита.

— Не. Знаеш, че е невъзможно.

— Дай целувка.

Софи спря за миг на прага и вдигна изпъстреното си с лунички лице към майка си. Лори си помисли колко голяма започва да изглежда тя, на кръглото ѝ детско личице вече се оформяха високи скули, брадичката ѝ бе леко заострена, също като нейната. Щеше да стане красавица. На девет кожата ѝ бе бледа, почти прозрачна в чистотата си. Софи вече се упражняваше да се държи като жена — заставаше с ръка на кръста, изпробвайки нова дреха пред огледалото, поглеждаше изпод спуснати мигли, когато искаше нещо, опираше пръстче на брадичката си в пресилен жест, когато размишляваше за нещо. Лори погали с ръка меката ѝ руса коса.

— Обичам те, миличка. Макар че губиш всичко, до което се докоснеш.

Софи опря главица в ръката ѝ като котка, която галят. „Искам да те предпазя от всичко — помисли си решително Лори. — Не бива да си принудена да пораснеш прекалено рано, докато се опитваш да разбереш проблемите и обърканите взаимоотношения на възрастните около теб.“ Толкова много искаше да даде на децата си невинната увереност в един добре подреден и сигурен дом, където няма кавги и съмнения в любовта. Дом, който се създава от двама разумни възрастни, които знаят къде да сложат границата. Увереност, която тя никога не бе имала, защото като дете бе посветена в прекалено много

тайни на възрастните, ставайки неволен посредник между враждуващи, лесно избухливи родители, които си мислеха, че могат да се държат както си искат зад затворените врати на дома си. Но въпреки всичко, което бе направила и се бе опитала да бъде, сега бяха стигнали дотук.

— Да, да. Но я намерих, нали? Хайде.

Софи изтича напред към колата, понесла чантата с учебници, чантата със спортния екип и папката за музика. Лори се усмихна. Тази сутрин се чувстваше необяснимо щастлива, макар че предната вечер бе водила спор с баща си по телефона и освен това трябваше да понесе раздражителността на Джерард, причинена от махмурлука. Двете със Софи го бяха оставили на спокойствие в гостната през по-голямата част от деня, с неделните вестници и безброй чаши кафе, които едва ли помагаха за главоболието му.

Споменът за събота вечер я стопляше като меко одеяло. Защо ли? Тя се замисли сериозно. Чувстваше се отегчена и й беше доста студено от течението в голямата палатка, опъната за танците, но после какво? Разбира се. Усмивката й стана по-широка. Том я спаси, накара я да се засмее. Скъпият Том, който виждаше неща, които другите не забелязваха. Тя докосна ръкава си и усети мекотата на черното кадифе като милувка. Бе я накарал да се почувства в безопасност, сякаш нищо лошо не можеше да се случи. Припомни си лекия разговор, който бяха водили по време на танца. Странно, но си спомняше почти всяка думичка. „Той е мил човек“, помисли си Лори.

Можеше ли да му каже? Да сподели с някого, да поговори открито с друг човек би било огромно облекчение, но същевременно и предателство. Дори и с Каси не бе разговаряла за това колко са се влошили нещата. Беше прекалено унижително, прекалено лично. И всичко изглеждаше толкова объркано, че и сама не можеше да разбере какво става. Ако изразеше чувствата си гласно, щеше да направи основателни страховете си, а всъщност сигурно това бе просто един труден период в живота им. Всички минаваха през хубави и лоши моменти и това не означаваше непременно, че проблемите им са нерешими. Никой нямаше идеален живот. Тя трябваше да се постарее повече, да прояви повече разбиране. Пое си дълбоко въздух, докато стоеше с ръка на вратата на колата и усещаше студения метал под дланта си.

В дъното на всичко беше тревогата на Джерард за бизнеса му. В това се коренеше проблемът, а не в отношенията им. Неспособността им да разговарят помежду си бе просто симптом на проблема и тя трябваше да прояви достатъчно зрелост, за да го разбере и да се справи. Не можеше просто да се разприказва за Джерард — особено пред друг мъж. Би било върховно предателство относно съпруга ѝ. Да дръпне Том настрани и да го посвети в тайната на Джерард, в личните им взаимоотношения бе все едно да запали фитила и да се дръпне настрани. Том можеше неволно да спомене нещо пред Каси, която пък да каже на Нат, който на свой ред да предложи помощ или съвет на Джерард — това бе немислимо. Най-добре да не казва нищо, да се справя сама.

На път за училище не говориха. Софи зяпаше през прозореца, потънала в мислите си, единият ѝ крак, обут в тъмносин чорапогашник, бе свит под тялото ѝ, черните ѝ груби училищни обувки стояха захвърлени на пода на колата. Лори пусна радиото и колата се изпълни със силна поп музика. Тя направи гримаса и посегна да го изключи. Когато пътуваше сама, слушаше класическа музика, която според Софи беше скучна. Радиото в колата на Джерард бе постоянно настроено на канал само със спорт и новини и неспирно бърбрещите гласове ѝ причиняваха главоболие.

— Недей. Това ми харесва.

Софи бе страстен почитател на поп музиката и твърдеше, че иска да стане поп изпълнител, когато порасне, най-вече за да ядосва баща си.

Една мисъл се въртеше в главата на Лори. Не можеше да я формулира съвсем точно, но усещаше, че е някакъв страх, неопределен, безименен, който хвърляше сянка върху приятния спомен за танца с Том. Какво беше това? О, да. От тъмна сянка то постепенно придобиваше форма и ставаше смислено. Училищната такса още не бе платена, а вече бе изминал месец и половина от началото на новия срок. Лори вече не придружаваше Софи до класната ѝ стая от страх да не се сблъска с касиера. Не повдигаше въпроса и пред Джерард, защото той бе заявил — с тон, който показваше, че не трябва да го споменава повече — че ще се погрижи, когато може. Но пък на него не му се налагаше да се крие зад волана, докато минава по главната алея, и да се промъква из училището като престъпник.

Лори се опита да отблъсне мисълта, да я зарови в съзнанието си, иначе щеше да започне онзи безкраен кръг от „само ако“. Светът бе пълен със „само ако“. „Няма никакъв план в живота — помисли си тя, докато сменяше скоростите. — Никога не можеш да си кажеш: край, сега съм на сигурно място, всичко е уредено, вдигам подвижния мост. Животът е поредица от непредсказуеми, случайни събития.“ „Винаги очаквай неочакваното“ бе нейното мото. Но не бе предвидила това, нито че то ще превърне Джерард в сякаш непознат човек, който се държи както му харесва и смята, че тя ще приеме всичко безрезервно само защото му е жена.

Стисна по-здраво волана. „Престани. Не мисли за това. Нещата ще се променят. Не могат да останат така винаги.“ Трябваше да е оптимист. Страхът свиваше сърцето ѝ в стегнат обръч. За да облекчи ситуацията, бе опитала да му предложи да се преместят в по-малка къща или да живеят под наем, да преместят децата от тези училища, тя да се върне на работа на пълен работен ден. Той бе побеснял от предложението, от намека за провала му. После, след всички крясъци, се извини за лошия си характер и я прегърна. И това би трябвало да оправи нещата.

Ако трябваше да е напълно откровена, и самата Лори не можеше да понесе мисълта да се откаже от къщата. Тя бе опорна точка, убежище във все по-несигурната вселена. Когато влизаше през високата входна врата, сякаш къщата я обгръщаше в сигурните си прегръдки. Джерард я дразнеше, че вярва в духове и феи, но тя искрено вярваше, че сградите имат своя душа и че всички разговори, спомени, раждания, семейни сбирки и смърт на обитателите някак си се запечатват в каменните стени, дървените греди и тихите ъгълчета. Къщите знаят много и или те обичат, или не. Къщата на енорийския свещеник не беше населена от духове, разбира се, но за Лори тя имаше свой характер и бе на нейна страна.

Влизайки за пръв път в нея заедно с агента по недвижими имоти, се бе почувствала напълно като у дома си, бе усетила някаква връзка. Къщата я бе приветствала, това бе един щастлив дом. Най-доволна бе, докато организираше ремонта, избираше материалите, решаваше в какъв цвят да боядиса големите квадратни стаи с високи прозорци и первази за сядане пред тях. Но тогава не живееха под постоянно напрежение. Лори си мислеше, че къщата ще е тяхна винаги, че

когато децата ѝ пораснат и се превърнат в зрели хора, ще си спомнят за нея като за свой дом, постоянен и сигурен. Когато се преместиха, Софи бе само на четири, Ник — на десет, и тя нямаше намерение да я напуска, докато не се окаже прекалено голяма само за нея и Джерард, след като децата се изнесат.

През зимата имаше буйни огънове в каменните камини и антрето, гостната и просторния, внушителен хол, който рядко използваша. А през лятото слънцето струеше през високите стари прозорци и оставяха вратите отворени, за да влизат вътре уханията от градината, която тя с много вдъхновение бе успяла да подреди, разчиствайки покритите с плевели цветни лехи, каменните стъпала и обраслите в мъх саксии. На гърба на къщата имаше много стара зимна градина, покрита с плесен. Бе ѝ доставило голямо удоволствие да навие ръкави, за да изтърка стъклата, да поправи пейките и да върне цялата ѝ прелест в стил „Крал Джордж“. Лори обичаше да се труди, за да създава идеална атмосфера за семейството си. Планираше всичко предварително, за да направи живота им възможно най-хубав. Всичките им приятели бяха на мнение, че Джерард е късметлия, разглезен мъж. Каси ѝ се подиграваше, че е „идеалната“ съпруга, а Лори само свиваше рамене и отговаряше, че наистина обича да се грижи за дома си. Сара, жената на Том, кисело отбелязваше, че всичко е чудесно, стига да имаш време да се занимаваш с домашно приготвени кифлички и подреждане на камината — на другите жени им се налагало да живеят в реалността и да работят по цял ден. Времето, искаше да каже тя, на този вид домашен уют е отминало и той вече не се цени от външния свят. Но тя не разбираше, че това е кариерата на Лори, също както журналистиката бе кариерата на Сара.

За ремонта и обзавеждането не бяха пестили никакви средства, но тогава Джерард я бе насърчавал да харчи. Той толкова се гордееше с къщата. Тя бе видимият символ на успеха му, символично скъсване с измазаната в сиво сграда на калкан с две спални на горния етаж и две стаи на долния, която бе част от безкрайните редици подобни къщи с каменни плочи на покривите в един мрачен градец.

Докато организираше преместването, Лори бе усетила, че в момент на лична несигурност стъпва на по-твърда почва, и извличаше голяма доза увереност от факта, че майка ѝ би харесала много къщата на енорийския свещеник. Баща ѝ, който в годината след смъртта на

майка ѝ се бе преместил от голямата им семейна къща в апартамент, бе дал на нея и на сестра ѝ по-голяма част от мебелите и картините, събирани през годините, когато бе работил като търговец на антикварни предмети и произведения на модерното изкуство, внасяни от Франция в Англия. Когато Лори ги подреди в къщата, почувства присъствието на майка си до себе си, сякаш бе редом с нея и чуваше оживеното ѝ, назидателно бърборене с парижки акцент. Майка ѝ отказваше да говори с тях на английски насаме дори и когато бяха в началното училище и отчаяно се опитваха да се отърват от чуждия си акцент, който ги превръщаше в обект на подигравки. Когато запозна Джерард с родителите си, те му се сториха много екзотични хора, с разкошната си къща в провинцията — купена от майка ѝ — шумни партита и безкрайното и свободно сервиране на алкохол по всяко време на деня. Такъв живот би искал той да си купи — стилиен, екстравагантен, бляскав. Тя от своя страна се възхищаваше на неговите скромни, мили родители в малката им, подредена къщичка, в която чаят се сервираше на масата по едно и също време всяка вечер, на техния спокоен ритъм на живот, който Джерард смяташе за ужасно дребнав.

Лори и сестра ѝ бяха зарязали всичко, за да се грижат за баща си в месеците след смъртта на майка им вследствие инфаркт. Изслушваха го, докато той повтаряше непрекъснато колко много я е обичал и как тя е незаменима, докато в същото време стискаха зъби, за да преглътнат логичния си отговор. Когато тя почина, те загубиха движещата сила в живота си, но все пак си мислеха, че имат поне някакво окаяно подобие на семейство в лицето на баща си. Струваше ли си да изваждат наяве грозната истина, че шумните скандали на родителите им и изневерите на баща им бяха изпълнили детството им със страх и лъжи, че е върховна проява на лицемерие да скърби за жена, която толкова често е предавал? Не че майка ѝ нямаше вина, тя не би могла да се смята за жертва. Лори я обожаваше, но ясно съзнаваше, че тя превръща живота на баща ѝ в ад с постоянното подкопаване на амбициите му и омаловажаването на успехите му. Сестрата на Лори, Франсоаз, веднъж бе отбелязала, че сякаш живеят в пиеса на Тенеси Уилямс и никога не знаят какво ще им поднесе следващото действие. Вечер ставаше най-зле, защото тогава започваха да пият и да си крещят. В резултат на всичко и двете сестри копнееха за спокойствие и

сигурност. Най-голямата амбиция на Лори бе да не повтаря хаоса от детството си. Когато се роди Ник, тя го стисна здраво в прегръдките си и прошепна, че ще се погрижи винаги да е на сигурно място и ще издигне стени от любов около него, така че чудовищата на детството ѝ да не го заплашват.

Каквото и да правеше баща ѝ, то никога не задоволяваше майка ѝ и Лори не беше сигурна дали изневерите му са започнали преди или след като той бе приел факта, че никога няма да е мъжът, когото тя желае. Лори знаеше, че двамата е трябвало да се разведат преди много години, но не го бяха направили, и то не само заради децата, а и защото майка ѝ бе ревностна католичка. Тя приемаше религията си, както и болката от изневярата на съпруга си като конопена риза. В детството си Лори непрекъснато чуваше: „Никога не се омъжвай за човек като баща си!“. Понякога изпитваше съжаление към него, тъй като бе очевидно, че майка ѝ е по-силният характер от двамата, но знаеше, че той е страхливец, който предпочита живот, пълен с полуистини и бягство от реалността.

Той се вживя в ролята си на скърбящ вдовец с ентузиазма, с който се впускаше в многобройните си афери, но след шест месеца се съвзе, реши, че всичко си има граници, и си намери нова приятелка. А после друга и после нова. Всичко това бе нормално, макар че приятелките ставаха все по-смуцаващо млади. И тогава, преди три месеца, за тяхна изненада той заяви, че иска да се жени. Но пък, както изтъкна Франсоаз, спокойно можеше да си го позволи. Те бяха получили мебелите и антикварните предмети, но той бе взел парите от продажбата на къщата и сега им хрумна, че баща им, който съвсем не бе глупав, си търсеше някой да се грижи за него на старини. Сега бе на шейсет и четири и вече започваше да се замисля за смъртността на човека.

Макар да не се изненада толкова от решението на баща си, Лори се сепна от болката, която изпита, и от това, че изобщо не искаше да има мащеха, по-млада от самата нея. Божичко! Той можеше да има ново семейство. Тя тъкмо бе успяла да приеме фактите, да постигне някаква емоционална стабилност и изведнъж сякаш отново изгуби опора под краката си. Изпитваше гняв към него заради безразсъдството и егоизма му. Макар детството ѝ да бе изпълнено с несигурност и болка заради многото му връзки, поне бе имал само

една съпруга. Сега дори и това съмнително достойнство щеше да се срина. Джерард, който бе проявил разбиране към мъката ѝ от загубата на майка ѝ, започна да губи търпение, смятайки реакцията ѝ на тази нова връзка за прекалено емоционална. Та баща ѝ от години имаше различни връзки — защо женитбата му да е нещо различно? Тя забеляза, както ставаше често, тайничко възхищение от страна на съпруга си към чаровния стар бонвиван. Той не разбираше хаоса и несигурността на изневерите и дългите тъмни сенки, които хвърляха. После, точно преди Коледа, Джерард пусна собствената си бомба и за пръв път по време на брака си Лори започна да се буди с онзи същия страх, който бе усещала като дете — праха от несигурността, от това да не знаеш какво ще ти донесе следващият ден. Бизнесът бе загазил здраво. Донякъде Лора изпита мъничко облекчение, защото това обясняваше лошото му настроение, но после се изправи пред реалността — сега водеха живот, който всъщност не можеха да си позволят. Бе твърдо решена да предпази децата от истината, но ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно.

Софи поклащаше краче в такт с музиката и Лори забеляза, че единият от ноктите ѝ е започнал да проблясва през изтънелия памук на синия ѝ чорапогащник. Трябваше да ѝ купи нов.

— Жълта кола. — Софи се протегна и леко потупа ръката на Лори. — Не печелиш.

— Не прави така.

— Знаеш ли, че небето никога не е съвсем черно нощем? Става само много, много тъмносиньо. Каза ни го госпожа Харууд в часа по природни науки.

— Наистина ли?

— Може ли да гледаме „Цар Лъв“ в края на срока? Емили го е гледала, бил много хубав.

— Ще видим.

— Мразя да казваш така. Това значи „не“.

— Не, не значи. Означава, че ще видим.

Не, помисли си тя. Щеше да струва пари, а сега трябваше да води сметка за абсолютно всичко. По-рано бе харчим стотици лири в супермаркета за екзотични храни, свежи цветя, скъп шампоан и масло за вана, а сега буташе количката с калкулатор в главата си и купуваше само продукти от евтини марки и такива, които се продаваха по два за

цената на един. Разбираше колко необмислено разглезено се е държала и бе решила да използва възможността да направи нещо, за да помогне, да бъде практична. Веднага бе спряла да използва кредитната си карта и плащаше само в брой, макар че Джерард бе решил да продължат както обикновено, докато не им спряха кредитните карти. Това бе съкрушителен удар, неоспоримо доказателство колко дълбоко са затънали в дългове. Лори разбираше, че за Джерард всичко е въпрос на спасяване на репутацията му, поддържане на реномето, докато тя бе склонна да вземе решителни мерки. Напрежението помежду им нарастваше, защото той не желаше да ограничи стила си на живот. Казваше ѝ, че тя не разбира как стоят нещата в бизнеса, че това е просто временен проблем, който ще се уреди, когато намери нови инвестиции. Всяка седмица тези нови инвестиции бяха на прага на компанията, но никога не пристигаха. Имаше и куп малки неща, всеки ден. Дребни, глупави нещица. Бобо трябваше да се заведе на ветеринар, защото бе спрял да се храни. Налагаше се да му извадят зъбите, тъй като имаше сериозна инфекция на венците. Беше ужасно скъпо и Джерард заяви, че не било толкова важно.

— Купи нова котка — каза той. — Софи ще плаче половин час, а после ще получи ново котенце.

— Не говориш сериозно. — Лори се ужаси от подобна безчувственост.

— Но, Лори, толкова много пари? За тази сума можеш да купиш десет котки.

— Но не и нашия котарак.

Тя го вдигна и го притисна до лицето си. Мекото му пъстро тяло, прекалено слабо, вибрираше до бузата ѝ. Сега, когато беше болен, бе станал много по-любвеобилен. Миналата нощ Джерард отсъстваше по работа и той за пръв път спа на тяхното легло — Лори се бе събудила от усещането за нещо малко и топло, притиснато до крака ѝ. Различи в мрака тялото на котарака, усмихна се и продължи да спи спокойна. Истинската любов се подхранваше от споделените преживявания. Само че май тяхната любов с Джерард не ставаше по-силна от това. Беше глупаво да се твърди, че несгодите сближават хората. Напротив, разделяха ги. Проблемите явно бяха започнали преди около година, но той не ѝ бе казал. Връщайки се назад, сега тя си спомни как постепенно бе започнал да се променя. Бе станал необичайно рязък със

Софи и Ник, разсеян, нямаше желание да се любят или дори да я докосва. Приемаше бизнеса си — производство на здрави платове за индустриална употреба — като лично свое занимание и не искаше тя да има нищо общо с това по какъвто и да е начин. Бе създал всичко от нулата, започвайки с малка порутена фабрика близо до дома на родителите си, която бе купил двайсетгодишен, малко след завършване на средното си образование в местното училище. Вместо да се запише в университет, бе предпочел да навлезе в деловия свят. Беше помолил баща си за заем, за да купи машини на старо — пари, спестени от баща му с много усилия след години работа като отговорник в местния профсъюз. Баща му беше отказал. Джерард никога не му го прости и това само бе затвърдило решимостта му. Беше взел заем от банката и после си бе намерил партньор, един по-възрастен от него човек, който впоследствие се оказа много некомпетентен и се наложи Джерард да откупи дела му. Трябваше да доказва толкова много, да намери спасителния изход, който бе търсил от детството си. Лори, на която английската класова система ѝ изглеждаше объркана и абсурдна, не разбираше напълно какво подтиква напред съпруга ѝ. Не можеше да проумее защо той се ядосва толкова на неща, които тя не смяташе за важни. Не разбираше защо той не се старае да поддържа отношенията си с родителите си, защо тя трябва да се обажда, за да ги поканят на гости, да помни рождените им дни и да води децата на гости у тях. За Джерард родителите му бяха постоянно напомняне за онзи живот, който отчаяно искаше да остави зад гърба си.

Когато бе купил фабриката, всички в околността бяха казали, че е луд и че текстилното производство е замряло. Повечето от старите фабрики бяха изоставени и се бяха превърнали в архитектурни паметници, но той бе решил да докаже, че може да ги разработи и да модернизира индустрията, използвайки най-новите и много скъпи машини и малък специализиран екип от работници. След първите десет години от брака им, през които живяха първо под наем, после — в малка собствена къща, после — в две къщи на калкан, преустроени в едно жилище, той превърна първата фабрика в успешно предприятие, след това купи специално построен цех в една от индустриалните зони в северната част на страната, а накрая и онзи голям завод на юг, който доведе до преместването им в Уиндъръш Вали и купуването на голямата къща на енорийския свещеник. Когато огледаха къщата, и двамата се

влюбиха в нея от пръв поглед, но Лори попита: „Сигурен ли си, че можем да си я позволим?“, а Джерард отговори малко сопнато, че наистина могат.

После пазарът започна да се срива. Силната позиция на лирата затрудняваше продажбите в Европа, очакваните пазари в Америка и Австралия не се оказаха точно според предвижданията му. Бе взел големи заеми с очакването за продажби, които така и не се осъществиха. Лихвите изведнъж скочиха до небесата и трябваше да затвори първата фабрика. Опита се да я продаде, но не намери купувачи. Каза на родителите си, че вече няма нужда от допълнителните производствени мощности. Те познаваха хората, които останаха безработни, и не се впечатлиха от обяснението му. Джерард заяви, че баща му не разбира от бизнес, но баща му разбираше много повече, отколкото му се щеше да вярва. Сега банката го притискаше и Джерард съжаляваше, че е включил къщата си, струващ близо милион, като допълнителна гаранция. С усилие призна това пред Лори, която си мислеше, че къщата е безопасност.

В началото на брака им тя се шегуваше, че е толкова старомоден, та иска той да изхранва и да бъде главата на семейството. Харесваше му, че Лори работи само понякога и че е оставила кариерата си на заден план, за да се посвети на него и децата, и искаше тя да бъде на негово разположение. Лори прекрасно се вписваше в модела на идеална съпруга. Докато децата бяха по-малки, се чувстваше напълно доволна да е такава, каквато той иска, защото съвместният им живот я поглъщаше и много обичаше се грижи за дома си. Но сега, когато синът и дъщеря им поотраснаха, ѝ се щеше да има и някакъв личен живот. Едно от нещата, които най-силно я бяха привлекли у него при запознанството им, бе неговата решителност, амбицията му и категоричното му желание да поема контрол над всичко. Никога дотогава не бе срещала мъж, който да я завладее така и да не ѝ остави време да размисли. Той изглеждаше толкова целеустремен, толкова уверен в себе си. След хаоса на детските ѝ години тя бе решила, че това е човекът, който ще ѝ осигури стабилност, който може да взема правилните решения.

Когато разговаряше с него за бизнеса, за това какво може да се направи, за да облекчи финансовото им положение, тя се опитваше да помогне. Но Джерард го смяташе за намеса в неща, които не я засягат.

Неговата майка никога не се бе съмнявала в баща му. Приемаше за даденост традиционните роли на родителите си в много по-голяма степен колкото искаше да си признае. Сега, когато балансът беше нарушен, ролите в собствения им брак бяха се поразклатили и Джерард ставаше все по-агресивен, все по-твърдо решен да наложи волята си по какъвто и да е начин. А сега Лори виждаше, че той невинаги е прав.

„Понякога го гледам и не мога да разбера кой е той и дали изобщо ме обича, мислеше си тя. Питам се дали не обича просто представата си за мен, външността ми и дома, който му създавам?“

— Ела в шест и половина. Тази вечер имам плуване.

— Няма да забравя. И си вземи целия спортен екип довечера. Не съм изпрала всичко.

— Добре. — Софи поспря с ръка на вратата.

— Обичам те.

— Аз те обичам повече. — Софи слезе и се изгуби в морето от еднакви униформи.

ВТОРА ГЛАВА

ЛОРИ

— Мразя децата си.

Обичаше начина, по който той произнася името ѝ, наблягайки на „и“. Понякога запазваше и си пускаше отново съобщенията му за разните мероприятия на децата само за да чуе приятния му глас. Караше я да се усмихва.

— Не, не ги мразиш. Само така приказваш.

— Училището е било измислено, за да не убиват родителите децата си. Знаеш ли какво направи Мики тази сутрин? Беше увил една окървавена кокошка в якето на униформата си. Единственото чисто яке.

— Защо?

— Другите злобни кокошки я тормозели. Сега разбирам какъв е редът при тях. Кълват горкото животно по главата, докато започне да кърви, за да го прогонят от стадото или каквото там имат кокошките. Мики я намерил полумъртва зад кокошарника.

— Колко ужасно!

— Харесва ми как го казваш. Кажу го пак.

— Престани да ме занасяш.

— Не те занасям. Защо да го правя? Както и да е, сега си имаме кокошка в кухнята, която цапа навсякъде по пода и сигурно отговаря на телефонните позвънявания: „Вкъщи сме само ние, пиленцата“. А по това време вече е станало осем и четвърт и...

— Том, успокой се.

— Писна ми да съм домакиня. Защо никой не ми каза какъв кошмар е това? Нервите ми направо са съсипани.

— Можеш да си облечеш костюм на много тънко райе и да хванеш влака в седем и половина за Лондонското Сити, нали така.

— Господи, вярно е. Човек трябва да е благодарен и за малките радости в живота. Вместо това сега имам къща, която обикновено изглежда така, сякаш е била претършувана и обрана много набързо,

куп работа, която нямам сили да подхвана, и кокошка, която трябва да върна при останалите. Ръцете ти свободни ли са?

— Не. Защо? — Тя държеше телефона с една ръка и шофираше с другата.

— За това могат да те арестуват, нали знаеш. Не ме ли видя в училището? Махах ти като луд.

— Като луд? Това ми харесва. Бях се замислила. О, господи! Съжалявам. Едва не се блъснах в един трактор.

— Искаш ли да ти звънна, когато се прибереш у дома?

— Не, всичко е наред. Какво искаш? Още съм изтощена след събота вечер. Беше забавно, нали?

— Знаеш, че не беше, престани да лъжеш. Прекалено съм стар да стоя до среднощ.

Тя се усмихна.

— За мен и десет е късно напоследък. Обикновено заспивам на дивана към девет.

— Виж, довечера...

— Да?

— Луси е измислила нещо.

— Така ли?

— Става дума за преспиване у приятелка.

— Но на другата сутрин са на училище.

— Спомена нещо за репетиране на пиеса. „Император Диоген“^[1] или някаква подобна високопарна измислица. Какво стана с „Оливър“? Знаеш ли нещо за това?

— Знам, че ще стоят до късно.

— Искаш ли аз да мина да ги взема и после Софи да остане да спи у нас? Обещавам да не им позволявам да гледат „Страшен филм II“. Ще ги пратя по леглата.

— Ами Сара?

— Кой?

— Жена ти.

— А, тази Сара ли? Тя ще ходи на някаква церемония по връчване на някакви награди и ще остане да спи в града.

— О! Добре.

— Ами нещата й за утре?

— Ще мина да ти ги оставя. Бездруго ще мина покрай вас на път за вкъщи след пазаруването днес. У дома ли ще си бъдеш? Около два часа? Обещах после да гледам как Ник играе мач. — Тя замълча за миг, изведнъж ѝ бе хрумнало нещо. — Можеш да дойдеш и ти, ако искаш.

Вече беше изрекла думите, преди да ги обмисли. Защо, за бога, бе предложила? Имаше опасност да почне да използва Том като спасително въже.

— Чудесна идея. Нов повод да отложи работата си. Благодаря, вероятно ще дойда. Ще е хубаво отново да видя старото си училище.

— Сигурен ли си, че не ти е забранено да влизаш там? Не знам искам ли да ме видят в компанията ти. Трябва да пазя репутацията си все пак.

— Силно се съмнявам, че все още има някой, който си спомня случая с пушенето на марихуана през 1978-а, колкото и живо да е запечатан в съзнанието ми.

— Не знам, някои от учителите са доста възрастни. Ще ме видят, че дружа с известен престъпник.

— Не са ми предявявали обвинения, просто ме пратиха у дома за известно време. „Отстраняване от занятия“, така се наричаше тогава. Всъщност ми харесваше, беше като кратка ваканция, но с много сърдити родители. Това сложи началото на славното ми пропадане. Само си помисли какъв бих могъл да стана. Можех да се изкатеря по корпоративната стълбица и да стана акула в бизнеса като Нат или твоя преуспял съпруг. Слава богу, че имам Сара, нали?

— Не може да си чак толкова мързелив.

Той се засмя.

— Само ме пробвай. Ако дойда с теб до училището, поне няма да се изкушавам да ида в бара.

— В понеделник? — Лори бе шокирана.

— Нямах представа колко оживено и вълнуващо място е „Охлювът и марулята“ в понеделник по обед. Тогава е редовната сбирка на женския отбор по дартс^[2].

— Само не ми казвай, че си негов почетен член.

— Чакам да получа покана.

— Сара никога не би ти позволила.

— Господи, шегувам се! Дартс. Живеем в провинцията, но чак пък толкоз...

— Не мога да си представя, че Сара е особено доволна от факта, че не работиш. Не ти ли е оставила дълъг списък със задачи? — В гласа на Лори звучеше закачка.

— Да. Хвърлих го в коша. Отказвам да се подчинявам на безупречната си съпруга. Аз не съм играчка за тази богата дама. Имам свои стандарти. На прага съм да напиша един много успешен роман.

— Том, ти си на прага на написването на много успешен роман откакто те познавам, което означава почти пет години. Това вече не може да ти служи като оправдание да не правиш нищо. Сега млъквай. Почти стигнах до вкъщи. Ще се видим към два. Опитай се да не преобърнеш света наопаки дотогава.

— Впрочем...

— Какво?

— Ти направи събота вечер поносима. Без теб сигурно щях да изям папийонката си от скука.

— О, я стига.

Тя решително натисна бутона за край на разговора и зави по широката алея. После спря и остана да седи в колата за малко, загледана напред и усмихната.

Звукът от конски копита по алеята прекъсна обичайното ѝ сутрешно чистене. Не че имаше какво толкова да се чисти, както би отбелязала Каси. Лори поддържаше къщата в идеален ред с помощта на чистачката, която по-рано идваше всеки ден, но сега поради финансови съображения бе наета да идва само веднъж седмично. За сравнение, в къщата на Каси, голямото господарско имение от другата страна на църквата, цареше истински хаос. Тя казваше на Лори, че просто не е здравословно човек да е толкова идеален и че това се отразява зле на нормалните ѝ приятелки. Лори отвърщаше, че много харесва голямото имение, но просто не би могла да съществува, ако наоколо ѝ не е идеално подредено.

Всъщност би трябвало да започне работа. Бяха ѝ предложили да поеме преустройството на една голяма къща в съседно село. Ставаше дума за тотален ремонт, съвместно със специалист по вътрешна архитектура и Лори отначало бе приела идеята много възторжено, защото парите ѝ трябваха. Джерард обаче не искаше тя да се захваща с

поръчката. През последните няколко месеца тя внимателно бе опипвала почвата, бе споделяла с приятели, че иска отново да работи, и предложението бе отправил приятел на неин приятел. Тя се почувства много поласкана, но Джерард бе побеснял, че не се е посъветвала най-напред с него. След като бе приела поръчката, въпреки възраженията на Джерард (който бе казал, че тя няма време), след като се бе срещнала с клиентите и бе огледала къщата, тя се замая от мащаба на нужното преустройство. И ѝ бе много трудно да се концентрира. Винаги когато седнеше на бюрото си и се опиташе да започне работа, да се обади на снабдителите, да състави планове, милион различни мисли нахлуваха в главата ѝ и всяка бе по-стряскаща от предишната. Занимавайки се с безкрайните домакински задължения, които не изискваха много мислене — чистене, пране, поддържане на градината, можеше да се абстрахира от тези страхове. Знаеше, че само отлага неизбежното, но всеки ден всяко дребно нещо изискваше все по-голямо усилие. Сякаш газеше в дълбока вода. Тя се спря и осъзна, че държи в ръцете си възглавнички, които разбухва. Ако желанията даваха криле, тогава всички щяха да летят.

Хектор, петнистият териер на Каси, скочи от предната част на седлото и се приземи в краката на Лори.

— Внимавай! — притеснено извика Лори, когато едрият кон на Каси изведнъж запристъпя настрани, изплашен от разветите от февруарския вятър чаршафи, които тя бе проснала на въжето.

Каси се засмя и умело укроти коня, потупвайки го отстрани по врата с камшика си. Лори се дръпна надалеч от огромните му копита. Не обичаше конете. Движеха се прекалено непредсказуемо, а и не разбираше английската страст да мръзнеш навън в калта. Обичаше английската провинция, но както се обича картина — красива за окото. Не ѝ се искаше да гази из нея.

— Как успяваш да ги наглеждаш и двамата?

— Свиква се. Ох! Престани! — Каси се бе смъкнала от коня и сега стоеше до главата му, стиснала юздите. Конят рязко и доста силно потърка муцуната си в палтото ѝ. — Великан такъв. Стига!

— Кафе?

— Ти си истински ангел. Нямах време, нали трябваше да измъкна децата от леглата им.

Хектор тръгна след Лори към кухнята през големите пищни врати на терасата и небрежно допря нос до носа на стария лабрадор Виктор, който лежеше, както обикновено, като препариран в кошницата си. Хектор сякаш казваше: „Това е само кратко светско посещение. Няма нужда да ставаш“. Виктор се задоволи да потупа с опашка по ръба на кошницата в отговор и после отново затвори очи. Докато чакаше водата да кипне, Лори гледаше Каси през прозореца. Сега конят бе облегнал глава на рамото ѝ, а тя галеше лицето му. Нат беше прав. Жена му сигурно наистина обичаше коня повече от него.

— Танцовата забава наистина ли ти се стори непоносимо скучна, както очакваше?

Лори подаде чаша димящо кафе на Каси, която бе преметнала юздите в ръка.

— Толкова ли беше очевидно?

— Е, ти не се прояви като кралицата на дансинга все пак, за разлика от мен. Видях те да танцуваш само с Том към края. Аз трябваше да забавлявам проклетия ти съпруг — още съм насинена. Прекалено съм стара за рокендрол, а той наистина доста подхвърля партньорката си, нали? Личеше ли колко съм пияна? В неделя сутрин бях като извънземно. Все трябваше да проверявам дали съм се облякла.

— Да.

— Поне не паднах по стълбите.

— Аз те хванах. Докато се качваше по онези стръмни стъпала към тоалетната. Не помниш ли?

— Не. Всичко ми е малко смътно след девет. Не съм се хвърлила на врата на някого, нали?

Лори се усмихна.

— Не съм забелязала. И бездруго там нямаше никой, на когото би искала... — Тя се поколеба. — ... да се хвърлиш на врата.

— Съпругът ти имаше добро настроение. За пръв път от много време насам го виждам толкова весел. — Каси погледна крадешком към Лори над чашата си с кафе.

Господи, колко хубава изглеждаше Лори дори в понеделник сутрин и без грим. Беше много неразумно от страна на Каси да има за най-добра приятелка жена с такива скули. Лицето на Лори никога нямаше да остарее, защото костната ѝ структура бе много добра. Каси, която опипваше лицето си още при събуждането си сутрин, знаеше, че под цялата тази плът има и кости, иначе лицето ѝ ще се смъкне на земята, но не можеше да ги намери наистина. А тази сутрин ѝ бе още по-трудно да закопчае брича си за езда. Наложил се да легне на пода и да дръпне ципа нагоре. Трябвало да отслабне. Толкова бе трудно да си елегантен, когато имаш къси крака и сериозна пристрастеност към сладкишите. „Лори сигурно непрекъснато гладува“, помислил си тя.

— Престани да ме зяпаш така.

— Извинявай. Слушай, кажи ми, ако се бъркам, където не ми е работата, но наред ли е всичко? Всеки път, когато те погледнех в събота, ти стоеше сам-самичка като паметник на търпението. Със скръбна усмивка.

— О, благодаря! Каква прекрасна картинка. Сигурно съм била истинско бижу на партито.

— Това ни най-малко не ме вълнува. Заради баща ти ли е? Нали ще ми кажеш, ако има нещо, с което бих могла да помогна? Не се бъркам в чуждите работи, наистина, но Джерард спомена нещо странно...

— Какво?

— Сигурно не е сериозно. Просто го попитах дали не искате да дойдете на ски с нас по Великден, защото във вишна има място, а той ми каза, че дори не знае дали ще сте тук по това време. Мисля, че една почивка ще ви се отрази добре, след всичко, което преживяхте, а и децата ще се радват да дойдете.

— Не знае дали още ще сме тук ли?

— Странно, нали? Не смятате да се местите? Няма да ви позволя. Ще легна на алеята пред камиона с багажа ви. Кой ще ме хваща да не падам, когато залитам?

Лори погледна през рамо към голямата каменна къща зад себе си.

— Имаш Том. А и ние няма да се местим, разбира се, че няма. Щях да ти кажа, ако имаше такова нещо, не ставай глупава.

— Всичко наред ли е? Имам предвид с бизнеса? Просто Нат каза, че... може и да не е говорел конкретно, но според него нещата не са

розови за никого в момента, а Нат познава някакъв човек, който казал, че... О!... — Тя забеляза израза върху лицето на Лори. — Наистина си пъхам носа в чужди работи. Съжалявам.

— Не е краят на света — каза Лори и посегна предпазливо да погали мекия, шоколадов нос на коня. Той дъхна силно в дланта ѝ. Тя не смееше да погледне Каси. — Джерард казва... ами, честно казано, ти вероятно знаеш колкото и аз, защото той престана да разговаря с мен за това. — „Колко мога да кажа?“, помисли си тя. Изпита известно облекчение, че Каси е доловила признаци на безпокойство, което ѝ даваше някакво оправдание да сподели с нея поне отчасти какво става. — Темата е донякъде табу между нас, защото винаги когато я повдигна, той просто се ядосва и всичко свършва с кавга. Според него аз нищо не разбирам и излишно се паникьосвам, което никак не му е от полза точно сега.

— Можем ли да помогнем? Имам предвид, Нат...

— Нат е последният човек, от когото Джерард би приел помощ. Знаеш го, нали? Вие сте наши приятели.

— Нямах предвид само финансово. Става дума за съвет, подкрепа...

Лори погледна невярващо Каси.

— Познаваш Джерард и въпреки това го предлагаш?

— Много съм глупава. Нат е прав. Трябва да мисля, преди да си отворям голямата уста. Да се занимавам само с конете и да оставя бизнеса на него.

На Лори светкавично ѝ мина една немного любезна мисъл. Ако не бяха наследствените пари на Каси, може би нямаше да я има процъфтяващата фирма за медийни консултации на Нат, нито известните му клиенти, поради което не се налагаше Каси да работи.

Тя чу гласа на Каси.

— Извинявай, какво? Малко съм отнесена тази сутрин.

— Казах — елате на вечеря в петък. Е, ще хапнем нещо, знаеш, че не мога да приготвя официална вечеря, не съм като теб. Ще сервирам нещо задушено, кафяво на цвят, което едва се яде, но поне няма да готвиш ти. Доведи и Софи. Ник го няма, нали?

— Този уикенд. Следващия ще бъде свободен. Но сега е наш ред.

— Има ли значение?

— Аз не...

— Какво?

— Не сме толкова отчаяни все пак. Можем да си позволим да ядем.

Това прозвуча много по-рязко, отколкото възнамеряваше. Каси изглеждаше изненадана и засегната. Лори никога не беше хаплива, тя бе най-ведрият човек, когото Каси някога бе срещала, и често я караше да се чувства като същинска злобна вещица, задето се е държала малко по-сопнато с някого.

— Не съм казвала подобно нещо, мила. Но ти имаш работа, а знам, че и Джерард е много зает. Впрочем Нат, моят прекрасен съпруг, би трябвало да е по-свободен, след като продаде половината компания, само че, разбира се, не е така. А аз — както би казал съпругът ми — не правя нищо друго, освен да рина тор в конюшната и да викам след децата. Все му повтарям да я кара по-полека, но той не се спира. Толкова често отсъства, та си мисля дали няма любовница. — Каси се засмя.

— Не си го мислиш наистина, нали?

О, кого го е грижа? Кой може да знае какво става в шините кътчета на дребните мъжки мозъци?

— Той те обожава. Никога не би направил подобно нещо.

— Ами тогава да спре да се заяжда с дебелия ми задник.

Лори се засмя.

— Не го казва с лошо чувство. Да знаеш само как те гледа.

— Само се опитва да преброи колко чаши вино съм изпила и дали няма да залитна и да падна. Ще ми се да имах твоя самоконтрол. Как така не пиеш? Не ти ли е ужасно скучно? По-добре да тръгвам. — Конят бе започнал да става нетърпелив, потропваше и дърпаше юздите от ръката ѝ. — Благодаря за кафето. — Тя подаде празната чаша на Лори. — Какво ще правиш през останалата част от деня?

— Трябва да погледна плановете за къщата в Гуитинг Пауър. Връщането към работа е толкова стряскащо. Не съм сигурна дали ще ме приемат на сериозно.

— Не ставай глупава, ти се справяш фантастично. Ще стане разкошно, нали? Познавах хората, които живееха там по-рано. Пълни откачалки. Той все измисляше някакви налудничави изобретения, а тя носеше шапка и в къщата. Приятели на майка ми, разбира се. Около

тях беше прекрасно, но всичко западаше. Нали няма да им позволиш да махнат всички стари отличителни черти на къщата?

— Разбира се, че не. Мислиш ли, че бих го допуснала?

— Всичко ще бъде направено с възможно най-добър вкус. — Каси се усмихна многозначително и поведе коня към една ниска стена, на която се качи, за да яхне коня. — Не се плаши. Ако се справиш така, както с вашата къща, направо ще ги смаеш.

— Говорих с Том... — обади се Лори, след като Каси вече се бе настанила удобно на седлото.

— Така ли? Кога?

— Тази сутрин. Обади ми се за замисленото от момичетата преспиване у приятелка. Опитваше се да уреди нещата.

— Дватама сте същински заговорници.

— Така ли? Обсъждахме танцовите умения на всички на дансинга. Той е много забавен.

— Милият Том! Закъде сме без него? Той е малкото ни прозорче към странния свят на мъжката психика.

— Не съм съвсем сигурна, че Том се брои за мъж. Прекалено силно е свързан с женската страна на душевността си. Много обича клюките.

— О, разбира се, че е мъж. Не подценявай нашия Том. Познавам го много по-отдавна от теб. Някога бе истински любимец на жените. Всички момичета наоколо бяха влюбени в поведението му на малко изгубено момченце и ненатрапчивия му чар. Единствената, която успя поне малко да го укроти, е Сара. Мислиш ли, че тя си прекара добре в събота?

— Е, събитието не беше от тези, на които е свикнала, нали? Не беше особено бляскаво и пълно с известни лица. Имаше леко провинциален характер.

— Присъстваше лейди Хетерингтън — защити събитието Каси. — Макар че на нея по-скоро ѝ подхожда описанието „лъскава стара чанта“, отколкото „известна личност“. Признавам, че нямаше много поп звезди. Но какво ли разбирам аз? Нали съм само една домакиня, която няма да познае обувка на „Джими Чу“, дори и да стъпи отгоре ѝ.

— Не бъди зла. Сара има много добри качества.

— Знам. Аз съм една злобна жена, която завижда на успеха ѝ. Всъщност не е така. Представи си какво е да си в някой офис днес. —

Тя вдигна очи към ясното синьо небе, после към напъпилите клончета на зеления плет, откъдето се носеха птичи песни, и към наситенорозовите цветчета, покрили дървото до портата.

Лори се усмихна.

— Ние сме късметлийки.

— Отивай да работиш, мързеливке.

— А ти върви да почистиш разхвърляната си къща. И ти си една домакиня...

— Ох! Ще се видим по-късно, скъпа. Вдигни телефона — началото е най-трудно. Това ти го казва човек, който не е работил истински от десет години... Обади ми се за петък и предай поздрав на съпруга си. Кажу му, че ме болят части от тялото, където не съм усещала болки от години.

— Не знам дали ще посмея! — засмя се Лори. — Внимавай на седлото.

Каси взе юздите и извика на Хектор, който се появи от една цветна леха и послушно застана до краката на коня, но на безопасно разстояние. Тя пое в тръс по алеята, конят хапеше юздата и се движеше настрана, нетърпелив да поеме в галоп, което нямаше да му бъде разрешено заради дълбоката кал. Лори се обърна към къщата и мислено се приготви да вземе телефона и да говори с архитекта, за да разбере дали купувачите най-сетне са решили какво точно искат. Не би могла да започне работа по вътрешния дизайн, ако те още не са сигурни дали да се съборят или не някои от стените. Щеше да се почувства много по-добре, Каси имаше право — трябваше да направи тази първа стъпка. После се сети за друго. Какво, за бога, бе наумил Джерард, казвайки, че може да не са тук? Каси сигурно не бе разбрала какво е искал да каже. Не би взел подобно решение, без да го обсъди с нея.

[1] Роман IV Диоген — византийски император (1067–1071 г.). — Б.р. ↑

[2] Игра, в която участниците хвърлят малки стрелички по кръгла мишена на стената. — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ЛОРИ

— Господи, това ме връща години назад. Сцената на пропиляната ми младост.

Движеха се по дългата извита алея към училището на Ник, където и Том бе получил образованието си. Училището бе минало през доста труден период преди решението да отвори вратите си и за момичета. Сега желаещите да го посещават бяха много и имаше списък с чакащи. Софи искаше да учи тук, но Лори знаеше, че не могат да поемат подобен финансов ангажимент в момента. Не бе сигурна дори дали синът ѝ ще може да остане, а напускането щеше да разбие сърцето му. Лесно бе свикнал с живота в пансиона и според нея бе пораснал много за двете години тук. Джерард не смяташе така. Казваше, че Ник е по-недружелюбен от всякога и че приема привилегиите си за даденост. Лори прехапваше устни, защото тя рядко виждаше тази страна от характера на момчето.

Кулите на параклиса се извисяваха над короните на дърветата и когато завиха по алеята, фасадата на голямата и внушителна сграда в стила на крал Едуард се появи пред очите им.

— Щастлив ли се чувстваше тук? — Лори се обърна към Том, който се бе свил на предната седалка, сякаш се страхуваше да не го видят.

— Не. Мразех всичко. Много ме тормозеха. Затова се бунтувах. Тогава нямаше такова внимателно отношение, както сега, а само студени души, желязна дисциплина и главата в тоалетната.

— Наистина ли имаше такива издевателства?

— Господи, да, под маската на нахаканото си поведение и бунтовни изблици аз бях ужасно разглезено и чувствително хлапе. Нямах това силно мъжествено излъчване като сега.

— Можеше да се облечеш малко по-добре.

— Какво ми има?

— Том, ти си ми много скъп приятел, но си истински мърльо. Панталоните ти са мръсни, а самото ти изглежда така, сякаш кучето е спало върху него.

— Сигурно е спало. Значи се срамуваш да те видят с мен?

— Да. Стой на десет крачки зад мен. Поканих те да дойдеш само защото ми дожаля за теб. И моля те, недей да пушиш тези отвратителни цигари в колата ми. — Том покорно прибра кутията. — Не знам как те търпи Сара.

— И тя така казва — весело потвърди Том. — Нищо не се е променило — добави той, загледан през прозореца на колата.

Около врата му бе увит дебелият розов шал на най-голямата му дъщеря Луси, който никак не си подходдаше с мърлявото спортно сако в цвят каки. Би трябвало да изглежда нелепо, но вместо това видът му беше чаровен и артистичен.

— Ами, разбира се, съвсем нормално. Сградата е в списъка на защитените исторически паметници. Ще запишеш ли и Мики тук?

— Не мога да си го позволя. А и сигурно ще запали училището. Сара иска, но според мен е излишно харчене на пари. Да знаеш, така всъщност правиш лоша услуга на Ник за влизането в университет. Предпочитат завършилите общообразователните училища, и то с право. Дните на частите училища са преброени. Старата класова система трябва да бъде погребана и забравена. Пълен абсурд е.

— Ти ходил ли си в университет? — Лори осъзна, че всъщност не знае.

— За малко. Не беше от известните университети, просто технически колеж с претенции. Откровено казано, бях голямо разочарование за родителите си. Отегчих се, тръгнах да пътешествам, а когато се върнах, успях да се докопам до работа в местния вестник и това е.

— Началото на шеметната ти кариера — усмихна се Лори.

— О, да. Ти завършила ли си университет?

— Колеж в Париж, учих изкуство и дизайн. Не беше истинско университетско образование според баща ми.

— Харесвам баща ти.

— Разбира се. Ти харесваш всички.

— Да не би да намекваш, че нямам вкус?

Силно почукване по прозореца откъм шофьорското място накара и двамата да подскочат. Отвън стоеше Ник, в екипа си за ръгби, с вдигната яка на ризата. Лори смъкна стъклото и се наведе навън, за да го целуне и по двете бузи. Любимият ѝ син — с тъмна и твърда къса коса, сресана напред над челото, според модата, и с кожа, която съвсем леко бе засегната от младежкото акне. Очите му имаха цвета на океана, синьо-сиви, като на Джерард. Тя му каза нещо на френски, много бързо и той се усмихна.

— Здравсти, Том. Какво те води насам? — Приятният му глас звучеше със спокойния и самоуверен тон на възпитаник на частно училище, изреченията завършваха с възходяща интонация.

— Идвам на гости на старото си училище. Пък и да видя как побеждаваш, разбира се. Да не говорим за безплатните закуски и чай.

— Чудесно е, че сте дошли и двамата. Сега се налага да тръгвам, защото мачът започва. Ще се видим после. Ще ме изведеш ли преди занятията? Нямам почти никакви пари, а трябва да си купя някои книги. И разни други неща.

— Може. Стига да не похарчиш всичките ми пари за музикални дискове.

— Мислиш ли, че бих го направил?

Той се ухили и се отдалечи по алеята, а от бутоните на спортните му обувки се сипеше кал. Лори намери място за паркиране между един „Мерцедес естейт“ и едно „Дискавъръри“. В багажника на втората кола имаше плетена кошница. Лори за кой ли път се запита каква е причината англичанките от горните слоеве на средната класа толкова да обичат плетените кошници.

— Трябва ли да слизаме от колата? Тук вътре е топло и приятно.

— Какъв е смисълът да дойдеш на мач, ако не излезеш да гледаш?

— Не може ли да притичваш дотук, за да ми казваш какъв е резултатът и да ми носиш кифлички? Или още по-добре — да останеш и да си приказваш с мен?

— Не, Том, не мога. Докарах те чак дотук, за да ми правиш компания.

— Ще бъда с теб духом.

— Няма да те оставя да седиш в колата ми и да пушиш. Просто те е страх да не те види някой познат.

— И това е вярно.

Том неохотно отвори вратата, докато Лори обличаше черното си кадифено палто, и установи колко е горд, че ще го видят с нея. Групичка момчета със спортни якета, стиснали папки до гърдите си, се спряха и я зяпнаха, спрели да влязат през огромните порти. Ник бе късметлия, че имаше такава красива майка. Самият Том би дал какво ли по майка му да бе приличала поне малко на Лори — със сигурност красивата майка можеше да те направи популярен сред съучениците ти. Неговата приличаше на пъстърва с кърпа на главата. Сега му хрумна за пръв път, че Лори изглежда като картина на Рафаело. Свободна, неземна, невероятно женствена. В нея нямаше остри черти.

— Харесва ли му тук?

— На Ник ли?

— Разбира се, че на Ник.

— Отначало не му харесваше, но сега е направо влюбен. Не бих успяла да го измъкна оттук. Споменах му, че може би ще се наложи да напусне догодина след изпитите и да иде в колежа в Клейдън, но той не иска и да чуе. Толкова по-зле.

— Защо да е зле?

— Защото струва безумно много.

— Вие сте богати. Нали?

Тя се усмихна пресилено.

— Разбира се, глупчо. Ужасно богати.

Странно, но нямаше сили да срещне погледа му. Усещаше, че свободното им и неангажиращо приятелство се бе променило, макар и съвсем мъничко, след съботната вечер. Когато се бяха преместили в къщата, се бяха сблизили семейно с Нат и Каси, с Том и Сара. Том и Каси бяха приятели от деца, а те двете с Каси си бяха допаднали веднага. После дъщерите им Луси и Софи се сприятелиха в училище и Том и Сара съвсем естествено станаха част от живота им, децата непрекъснато бяха ту в едната, ту в другата къща, заедно ги водеха на плуване и често си гостуваха за вечеря или правеха барбекю на открито през лятото. Приятелството им бе приятно и разтоварващо и идеално устройваше цялото семейство. Винаги бе смятала Том за забавен, макар че не го приемаше за толкова близък приятел, в каквото се бе превърнала Каси.

В събота бе прекрачена границата към една неизвестна територия, бяха осъществили контакт и тя не знаеше как да се върне назад. Изведнъж тя осъзна и стреснато си пое дъх, че някак подсъзнанието ѝ го бе видяло като сексуално привлекателен мъж. Никога досега не го бе възприемала по този начин, но сега не можеше да разбере защо не го е усетила по-рано. Когато говореше с него, отклоняваше поглед встрани или зяпаше смешния му шал и се чувстваше развълнувана. Беше необичайно притеснена за външния си вид и ръката ѝ неволно посягаше да отметне косата от лицето ѝ. Лори се сепна. Как може да познаваш някого от пет години и изведнъж да го видиш в съвсем различна светлина? Държеше се глупаво. Нищо не се бе променило и всичко бе само страничен ефект от прекалено изострената ѝ в момента чувствителност. Хващаше се за сламка в стремежа си да намери утеха и подкрепа, а Том бе мил и май наистина я харесваше и я смяташе за интересна и забавна. „Като приятелка“, твърдо си каза Лори наум. А и никога, през всичките години, откакто познаваше Джерард, не бе и помислила за изневяра, защото тя водеше със себе си мрачни сенки.

Том заобиколи колата отзад и любезно я хвана за ръка. Въпреки волята си, тя усети прилив на топлина, на забранено удоволствие. Сведе поглед към ръката му и каза:

— Ще предизвикаш скандал.

— Защо?

— Защото всички онези дами край игрището със слънчеви очила на очите, въпреки че е февруари и съвсем не сме окъпани от ярко слънце, в момента ни гледат и нямат никаква представа, че си просто мой скъп приятел, който е тук, за да се измъкне от работата си.

— Дърти клюкарки. Ами ако те наградя в прегръдките си?

— Не се прави на идиот — скара му се тя. — Остави ме.

— Добре.

Той сърдито пусна ръката ѝ. Едно от момчетата до входната врата се обърна да ги изгледа и побутна приятеля си. Лори не го забеляза и поведе Том към далечната групичка от добре облечени родители, които стояха от другата страна на игрището, отвъд алеята, скупчени един до друг. Най-добре да им го представи, иначе веднага щяха да плъзнат слухове в затворения кръг на родителската мафия.

— Доста е добър, нали? — Ник, висок и атлетичен, отбеляза точка. — Има ли си приятелка вече? — попита Том.

— Не знам. Не иска да ми каже. Но не ми дава да погледна телефона му. Когато си е вкъщи, го държи под възглавницата и никога не се разделя с него.

— Значи си има. Джерард не идва ли на такива събития?

— Все има работа. И бездруго го отегчават. Винаги е мразил всичко, свързано с училището на децата. Не знам защо, но го притесняват.

Лори се бе взряла в сина си на игрището и Том се загледа в профила ѝ, в извитите ѝ мигли без всякакъв грим, в бледите синкави сенки под очите ѝ и гладката кожа на бузите. Испита желание да я защити. Неочаквано. Никога досега не бе съжалявал Лори, тя винаги бе изглеждала толкова самоуверена. Недосегаема. Днес у нея се забеляза крехкост, която бе обезпокоително привлекателна. Усещаше някаква топлина помежду им, някаква притегателна сила. Почувства същия таен прилив на сексуално желание, който го бе обзел и докато я прегръщаше на дансинга, но тогава набързо бе отхвърлил усещането като резултат от прекаленото количество шампанско. Сега пъхна ръце в джобовете и впери очи в земята, зает да рови калната трева с върха на обувката си. Дори и само стоейки до него, го изкушаваше. Откъде бе дошло това? Винаги я бе смятал за привлекателна, всеки мъж би я харесал, но в главата му сякаш имаше бариера пред физическото привличане, той просто не преминаваше границата. Никога. Сега усещането бе съвсем ново и различно. Чувстваше, че през цялото време, докато са заедно, установяват нови връзки помежду си — сякаш прехвърчат малки искри. Но нямаше начин да стане каквото и да е с Лори — пълен абсурд! Те с Джерард, както и Нат и Каси, бяха сред най-щастливите семейни двойки, които познаваше. В тесния им приятелски кръг май само те двамата със Сара не можеха да... не... Той потисна мисълта. Беше му дошло до гуша от опити да разбере какво не е наред.

— Ти имаше ли си приятелка, когато учеше тук? — Лори нарочно се стремеше да поддържа разговора шеговит. Той усети, че тя се е дръпнала леко встрани.

Том се загледа в момчетата, които тичаха по игрището. И той беше един от тях преди двацетина години. Мислено видя себе си —

дребен за годините си, много добър в хуманитарните науки, но безнадежден случай в математиката, дразнещо самоуверен и неустоима цел за по-големите, по-силни момчета, освободени от родителския надзор. Господи, как мразеше ръгби мачовете. Истинско извинение за оправдано насилие. Първите му години в училището бяха истински кошмар. После се бе научил да се измъква от физическата грубост с шеги и бе започнал да печели възхищението на околните, като се държеше едновременно забавно и провокативно. Изгради си имидж на непукист и си спечели славата на човек, който взема повече наркотици, отколкото го правеше наистина. През първата година веднъж бе допуснал грешката да се оплаче на майка си, че го тормозят, и тя го бе погледнала с ужас. „Разбира се, бе казала тя. Това е част от образованието ти.“ Не можеше да си спомни случай, в който тя да го е докоснала, когато се сбогуваха.

— В последната ми година тук имаше момичета. Първата година, в която приемаха момичета, слава на бога за това. Иначе всички щяхме да умрем изтощени от непрекъснатото мастурбиране — каза той.

Лори преднамерено не обърна внимание на вулгарността му. Когато преди време се запозна с Том, бе шокирана от езика му. Сега бе свикнала.

— Е, и? — подразни го тя.

— Ти как мислиш? Разбира се, че имах.

— Разби ли нечие сърце?

— Едно-две.

— А твоето?

— Никога.

Том я гледаше със странна настойчивост и тя притеснено извърна очи. Много ясно почувства подтекста в думите му, той наистина се отнасяше с нея по-различно от преди. Не си беше въобразила.

— Ами... дали... канил ли си тайно момичета в стаята си? — Тонът ѝ бе пресилено шеговит.

— Да, любопитке. Искаш ли да чуеш подробности?

— Господи, не! Просто си мисля как Ник прави същото, макар че това не е последната му година.

— Той е хубаво момче. Непременно ще му се случи някой ден.

— Сигурно. Просто изпитвам силно желание да го защита. Той е мой. Странно ли е?

— Предполагам, че и аз изпитвам същото към Луси. Така е между различните полове. Изобщо не се тревожа за Мики, с изключение на страстта му да подпалва разни неща. Просто очаквам той да се справи, да бъде като мен. Е, не точно като мен, разбира се. Надявам се той да има по-голям успех.

— Радвам се, че дойде — каза Лори. После прехапа устни и погледна настрани. — В момента се чувствам така, сякаш всичко... Не съм много...

— Какво има? Добре ли си? Изглеждаш ми малко... Хайде, кажи ми.

Тонът му бе настойчив и загрижен. Тя преглътна и за неин ужас в очите ѝ се появиха сълзи. Обърна глава настрани и се изкашля, като бързо изтри сълзите с опакото на ръката си. Какво, за бога, ѝ ставаше? Осъзна, че ако беше с Джерард, вероятно нямаше да разменят и дума през целия мач. Истинско облекчение изпитваше да е с някого, който разговаря с нея, който я изслушва. Почувства се смазана и изтощена от прилива на чувства и единственото, което искаше повече от всичко в този миг, бе да се хвърли в прегръдките му и да заплаче. „Разорени сме, може дори да изгубим къщата и мисля, че Джерард ме мрази.“ „Край, каза си тя. Официално съм за освидетелстване.“

Обърна се отново към Том, надявайки се да не личи, че е плакала. Изненада се от настойчивостта в очите му. Притеснена, леко се намръщи и той бързо извърна поглед, а по лицето му премина сянка на безпокойство, сякаш е бил разкрит. „Държим се като тийнейджъри“, констатира тя и си пое дълбоко въздух.

— Добре съм, разбира се. Просто исках да кажа, че ако не беше дошъл с мен, щях да съм принудена да се включа в съревнованието на онези жени.

Лори махна към групичката, засмя се пресилено и той усети, че тя лъже, че нещо не е наред. Нима не можеше да му се довери, каквото и да я тревожеше? Желанието да я закриля бе необичайно и Том изведнъж си помисли: „Искам да знам всичко за теб“.

— Нали знаеш как е — продължи тя, — коли, къщи, къде ще ходим да караме ски на Великден? Карат ме да се чувствам неудобно. Дори и най-невинният въпрос всъщност е много ловка маневра в опита

да се установи превъзходство в „кокошарника“. Това е игра, само изглежда, че водят разговор, но истината е, че всяка се стреми да се наложи над другата. Ненавиждам това. Има и свестни жени, но за повечето от тях фактът, че синът им учи тук, е просто поредното стъпало нагоре в обществената йерархия.

— Сега, когато го казваш, виждам, че наистина приличат на кокошки. Кокошки с еднакви руси глави.

Лори се засмя, щастлива, че са минали на по-безопасна и не толкова лична тема.

— О, наистина ли? — Преднамерено силен глас долетя до тях, сякаш всички бяха длъжни да го чуят и да си кажат колко умна е притежателката му. — Тази година ние ще ходим в Лех... Така ли?... О!... Миналата година лифтовете в Куршевел бяха толкова претъпкани и имаше тълпи от руснаци. Хюго каза, че никога повече няма да стъпи там, и аз съм напълно съгласна.

Лори и Том изсумтяха възмутено.

— Виждаш ли? — каза Лори. — Това сломи събеседничката й. Куршевел е бита карта.

— Ще трябва да отменя резервацията за вилата. По дяволите! — отвърна той с нарочно преувеличения акцент на висшата класа.

Лори го смуши с лакът.

— Дори няма нужда да се преструваш. И ти си един от тях. Аз съм аутсайдерът, чужденката. Ти разбираш всичко това. Част от системата си.

— Глупости — заяви Том. — Загърбих всичко преди години. Да не си посмяла да кажеш, че съм част от онази тълпа. С какво бих могъл да се похваля изобщо? Не си спомням кога за последен път съм ходил на ски, а и ние сме истински просяци в сравнение с твоето семейство и голямата ви богаташка къща.

— Млъквай. Можеш ли да караш ски?

— Като същински дявол.

— Наистина ли?

— Не ми ли вярваш? Някога можех, но сега сигурно ще съм смешен, след като не съм го правил от години. И бездруго е просто пързаяне, което има претенциите да е спорт. Някога ходехме всяка година по Коледа. — Той се ухили в гласа му се долови самоирония. — Единственото хубаво нещо, което си спомням, беше след ските.

Напивах се като казак в бара на Дик във Вал д'Изер, откакто станах на дванайсет. Всъщност не си спомням много от самото каране на ски.

— Пиеш прекалено много.

— Знам. Правя го, за да преодолеем скуката. Всички са интересни, когато си пийнал. Сара казва...

— Какво?

— Казва, че пия, за да избягам от липсата си на амбиция.

— Вярно ли е?

— Вероятно. Вече не ме е грижа чак толкова. Просто ми харесва как ме кара да се чувствам.

— Или че изобщо не чувстваш нищо.

— В това може и да има зрънце истина. Днес сме настроени много осъдително, така ли е, госпожо Фройд? Все едно, няма смисъл да ми прилагаш психоанализа. Няма нищо под повърхността. Опасявам се, че съм това, което виждаш на пръв поглед.

— Мъжът със скритите плитчини.

Том се засмя.

— Точно така. Хайде, навярно вече са сервирали сандвичите. Замръзнах до кости.

— Същинско дете си. Понякога съжалявам Сара. Сигурно е търпелива като библейски герой.

— Не е, повярвай ми. Направо я подлудявам.

След като Том бе изял невероятно количество от сладкишите и другите майки бяха стояли настрана от тях, сякаш са оградени с предупредителни флагчета, си бяха направили приятна разходка из града. Ник бе успял да изстиска от нея пари, които тя не можеше да си позволи, за нови джинси, едва прикриващи боксерките му.

На път за вкъщи телефонът на Том звънна в джоба на якето му.

— В колата... Защо?... Не, не съм. Бях зает... Разни неща. Работа.

Той погледна Лори и тя се опита да сдържи смеха си. Чувстваше се замаяна, безгрижна, сякаш днешният ден бе почивен, ваканция. Да е с Том бе все едно да прекрачи в някаква паралелна вселена. Осъзна, че докато е с Джерард, непрекъснато трябва да внимава за думите си. С него винаги бе нащрек, опитваше се да прецени в какво настроение е, притесняваше се дали децата не го дразнят или дали не е отегчен. С Том се чувстваше повече самата себе си. Или поне онази Лори, която

бе някога. Можеше да се отпусне и да не ѝ се налага да мисли, че ако той е в лошо настроение, тя е виновна за това.

— Сега ли? С Лори. Връщаме се от Ъплингъм. Да видим Ник. Стана ми скучно у дома. Почакай. — Протегна телефона близо до ухото на Лори, така че тя да може да чуе строгия глас на Сара:

— Защо моят глупав съпруг е с теб?

— Сам изяви желание да дойде — извика Лори в телефона.

— Господи! — Гласът на Сара звучеше крайно раздражено. — Човек би си помислил, че няма какво да прави. Не те е засрамил, нали? С какво е облечен? Нали не носи онези камуфлажни панталони?

— Страхувам се, че да — извика в отговор Лори.

— О, боже! Дай ми го пак, моля те.

Том послушно приближи телефона до ухото си.

— Не, не съм забравил. Да, разбира се. Приятна вечер. Не, няма да ида в бара, знам, че трябва да гледам децата. Изпий бутилките от минибара. Вече си го направила? Е, ще ми разкажеш по-късно. И на теб. Чао.

Той прибра отново телефона в джоба си, а лицето му бе помрачено от сянка на раздражение. Сара винаги успяваше да го накара да се чувства сякаш е трябвало да прави нещо по-значимо. Повечето от разговорите им напоследък май се въртяха около това тя да му дава заповеди и разпореждания.

Върху жабката в колата имаше книга. Том се протегна, взе я и разгледа задната корица.

— Чела ли си я? — попита той.

— Не, държа я там, за да правя впечатление — засмя се Лори. — Не ставай глупав. Взех я, в случай че промениш решението си да дойдеш, за да има с какво да се занимавам, ако се наложи да чакам Ник. Чел ли си нещо от този автор?

— Всичките му книги — отвърна Том. — Обожавам Едуард Фарел. Чета го от тринайсетгодишен. Няколко пъти ме е спасявал да не полудея. Опитвах се да му подражавам, когато бях по-млад и много по-смел. Даваше ми надежда, че животът ми няма да е отегчителен до смърт и предсказуем. Че не е задължително да се примиряваш с живота, който другите очакват от теб да водиш.

— И затова си тръгнал да обикаляш света — промълви с разбиране Лори.

— С омачкани ленени панталони — кимна Том. — И без да ме е грижа за нищо. Посрещах всеки ден сякаш може да е последният — добави той с преувеличен патос.

— Никога не съм имала куража просто да тръгна нанякъде — каза Лори. — Може би ще го направя някой ден. Той е любимият ми английски писател. Но не е толкова добър колкото Камю, разбира се.

— Разбира се — саркастично се съгласи Том. — Наистина съм впечатлен, че го харесваш. Повечето хора дори не са чували за него. Сара твърди, че е прекалено претенциозен. Според мен той просто използва доста много думи, които не са едносрични.

— Това не е особено мило — с неодобрение отбеляза Лори. — Тя ми е приятелка, забрави ли?

— Надявах се, че си моя приятелка — каза той.

Лори го погледна.

— Не мога ли да съм и на двамата?

— Не — решително отсече той. — Настоявам да си само моя, което означава, че ми е позволено да се оплаквам от жена си и ти трябва да си на моя страна.

— Понякога се държиш много детински. Той се е самоубил, нали знаеш? Бил е малко над четирисетте. Живее е на ръба и непрекъснато е пиел... понякога е безразсъдно да влагаш толкова много страст във всичко.

— Поне е живял. Пътувал е. Не се е погребал в проклетите предградия като повечето от нас и не е водил живот, изпълнен с тихо отчаяние.

Том се загледа през прозореца към сивото небе.

— Животът ти не е чак толкова лош! — засмя се Лори. — Имаш децата, Сара, хубав дом... не може непрекъснато да се стремиш към приключения.

— Знам, права си. Аз съм само един хленчещ глупак — мрачно пророни той и зарови брадичка в розовия шал. — Но понякога се питам какъв е смисълът. Имах толкова големи мечти, а виж ме сега...

— Пораснал си — усмихна му се Лори. — Да си родител означава, че не можеш просто така да отпрашиш нанякъде, нали? Или поне не бива. Не може просто да правиш каквото искаш, защото трябва да мислиш и за други хора. Това не е лошо нещо.

— Но не е много забавно, нали? — каза той. — Отегчен съм, отегчен, отегчен, отегчен... — Погледна я. — Отегчен.

Лори го изгледа подигравателно. „Но вината за това отчасти си е твоя, помисли си тя. Изоставил си кариерата си. Избрал си да останеш вкъщи.“

— Забавно е по различен начин — отвърна тя. — Не толкова егоистичен.

„Бях щастлива, мислеше си тя. Бях напълно щастлива от живота си до тази последна година и няхах усещането, че съм се отказала от нещо важно — децата обогатиха живота ми, направиха го много, много по-добър и ми дадоха цел, каквато преди това не съм имала. Само ако Джерард можеше да проумее колко сме щастливи. Има истинска наслада в един спокоен, еднообразен живот.“

— Книгите му са за бягството от реалността, нали? — попита Лори. — Но това невинаги е проява на смелост. Може да означава, че бягаш от отговорностите си — прави те по-скоро страхливец, отколкото храбър търсач на приключения. Така и не се е оженил, нали?

— Не — каза Том. — Не е. Макар че май е имал дете.

— Кое то ни кога не е виждал — кимна тя. — Дъщеря. Мисля, че се е самоубил накрая. Не е знаел какво е да те обичат безрезервно. Избягал е от отговорността, защото се е страхувал. Може би книгите му са по-скоро за несигурността, отколкото за бягството.

Лори се замисли.

— Искан ми се да гледам адаптацията на „Кървавочервено небе“, която се играе в театъра в момента. Мисля, че в „Алмейда“. Има чудесни отзиви за постановката.

— С удоволствие бих...

— Така ли, би ли...

— Какво?

— Би ли искала да я гледаш? Какво ще кажеш за другата седмица?

— Трябва да видя дали Джерард е свободен. Толкова е зает в работата напоследък.

— О!

— Трудно е да го накарам да идем където и да било. А и ако трябва да съм откровена, той мрази театъра. В началото, когато започнахме да излизаме заедно, ходехме често, но го е правил

единствено за да ми угоди. След сватбата си призна, че изобщо не му е било приятно. Само като се сетя колко много пиеси съм го накарала да гледа и съм си мислела, че и на него му харесва, колкото и на мен, а всъщност той само е броял минутите до антракта. Мрази да седи на едно място толкова дълго, а и не може да пуши. Публиката в театъра също страшно го изнервя.

— И на Сара не ѝ харесва много. Ходи на театър, но най-вече за да може да каже, че е гледала най-новата постановка, получила страхотни отзиви от критиката.

— Стига си злословил.

— Извинявай. — Дватамата се спогледаха и се усмигнаха. Том се плесна силно по ръката. — Лошият Том.

— Как върви работата ѝ? — попита Лори.

— О, нали знаеш, ужасно напрегната е. Рядко се прибира у дома преди девет. Слушай, наистина бих искал да гледам тази пиеса. Джерард би ли имал нещо против, ако дойдеш с мен?

— Защо, за бога, да има нещо против?

— Аз обаче съм много досаден — предупреди я Том. — Мразя, ако хората наоколо кашлят. Случвало се е да се наведе напред и да ги нахокам. Мога да стана много страшен.

— Сигурна съм, че ще го понеса.

— Да запазя ли билети?

Лори се поколеба. Щеше да е скъпо. Не можеше ей така да харчи пари за нещо, което си бе истински лукс.

— Ще ти се обадя да ти кажа — отвърна тя.

Том помръкна. Явно нямаше да стане. Изведнъж се почувства безпричинно разочарован. Сви рамене.

— Както искаш — отвърна той престорено безгрижно. — Тогава ми дължиш почерпка. Трябва ми нещо, което да ме разведри.

Вече у дома, той огледа разхвърляната кухня, в която чиниите от закуската още бяха в мивката, а сутрешният вестник лежеше разтворен на масата. Бавно седна на стола до масата и облегна глава на скръстените си ръце. Обзе го пълно отчаяние. Нищо не се бе променило.

Джерард стоеше пред печката и приготвяше пържоли, когато Лори влезе в кухнята, свали палтото и пооправи на си. Виктор тропна с опашка откъм кошницата си и тя се наведе да го погали по муцуната.

— Получи ли си вечерята? — Умолителният му и измъчен поглед казваше, че не е и че е бил напълно забравен.

— Лъже — каза Джерард, без да се обърне. Бледорозовата му официална риза бе опъната на раменете, а сакото му от костюма му на тънко райе бе праметнато на един от кухненските столове. — Нахраних го преди половин час. Софи няма ли я?

— Ще преспи у Луси. Том отиде да ги прибере. Имаха късна репетиция на пиесата. Как мина денят ти? Прибрал си се рано. Ходих да гледам как Ник играе ръгби. Том... — Тя спря, осъзнала внезапно, че ѝ е неудобно да го каже. — Том дойде с мен.

— Безполезен лентяй. Няма ли си какво друго да прави?

— Явно не. Знаеш го какъв е. Как мина денят ти?

— Добре. Имах среща в Чалфънт, затова реших да се прибера. Пътьом купих пържоли. Ще направиш ли сос за салатата?

— Аха.

На масичката в антрето имаше купчинка с писма, прилежно подредени от чистачката. Лори ги прегледа набързо. Две сметки и извлечение от банката. Отвори го и се наложи да погледне сумата два пъти. Колко? Как така? Може би някой се промъкваше и тайно харчеше пари от сметката им. Е, парите не бяха техни. А на банката. Ужасно. Призля ѝ и остави извлечението с трепереща ръка.

— Нещо хубаво?

— Напротив.

Подаде му го. Той го обърна към себе си, погледна го, а после отвори коша и го хвърли.

— Не мислиш ли, че трябва да ги пазим?

— Защо? Какъв е смисълът?

— Просто за да видим дали е вярно, да разберем какво става...
— Гласът ѝ заглъхна.

Безгрижното ѝ настроение, усещането за ваканция се бе изпарило в мига, в който зърна колата му на алеята. Все едно бе прекрачила от слънце на сянка.

Джерард се извърна с гръб към нея. Думите му бяха отсечени и гневни:

— Може ли да не говорим за това поне една вечер? Уморен съм.

Лори забеляза, че е купил бутилка червено вино, което се топлеше до печката. Бяха решили, че няма да пият през седмицата, а само през уикендите. Пиенето трябваше да е по специален повод, а не просто навик. Денят му сигурно е бил тежък. Думите излязоха от устата ѝ, преди да успее да ги спре:

— Но ние никога не говорим за това. Какво стана на срещата?

Раменете му се изпънаха.

— Казах, че не искам да говоря за това. Нищо не е окончателно.

— Какво не е окончателно?

Усети как тревогата ѝ нараства. Нещо ново. Нещо лошо. Забеляза как той се стяга, а после отпуска рамене. Щеше да ѝ каже. Обърна се.

— Беше за дяла от къщата, който съм заложил. Ходих на среща при строителната компания, не беше делова среща и ще ни позволят да използваме още една част. Казах им, че имам намерение да построя гараж, да се погрижа за озеленяването. Така ще мога да платя малко от лихвата по заема, ще можем да отложим за малко нещата. Няма нищо особено тревожно.

Лори се отдръпна от него и се блъсна в един стол.

— Не! Ти обеща! Това беше само като краен вариант за училищните такси, а още не сме ги платили. Знаеш го, Джерард. Защо? На практика няма да ни остане никакъв свободен дял. А и това означава, че вноската по ипотеката отново скача. Не можем да живеем без нищо. Опитвам се... имам поръчката за имението... но няма да ми платят още месеци наред. Какво ще правим междуременно? Ще живеем само от чистия въздух ли? Можеш ли да си представиш какво е да съм тук, когато пристигнат сметките и да знам, че няма как да ги платим?

Усети, че гласът ѝ изтънява истерично, и започна да си поема дълбоко въздух, за да се успокои. Мразеше да избухва.

Той остави чашата си на масата с трясък, а лицето му бе гневно.

— Господи, да, сигурно е ужасно за теб, нали? Да си стоиш вкъщи ден след ден, докато аз се скъсвам от работа. Не можеш да сравняваш стреса, на който си подложена, е, моя Лори, наистина не можеш. Хайде — той се усмихна измъчено — да не го правим на

въпрос, а? Всъщност проблема не е твой. Да не разваляме хубавата вечер. Нещата ще се оправят. Обещавам. Трябва само да ми вярваш и да ме оставиш да се погрижа за всичко. Няма какво да направим.

Лори не можеше да се спре.

— Но именно фактът, че не правя нищо, ме съсипва! Ти ме изолираш. Каси каза...

— Какво? — Гласът му бе опасно тих.

— Споменал си, че може дори да не сме тук за Великден. Какво значи това?

— Това е една от причините, поради които трябваше да се видя с хората от строителната компания. — Гласът му звучеше преднамерено спокоен, сякаш не беше нещо важно. — Миналия месец глупците от банката не платили ипотеката. Наистина трябва да си сменим банката, тези хора са такива идиоти. Хрумнала им безумната идея, че може да се наложи да продадем къщата. Пълни глупости, разбира се, никога няма да стигнем чак дотам. Само се пошегувах пред Каси, беше ме хванала в лош момент.

Тонът му бе категоричен, предупреждаваше я да не го предизвиква. Прокара ръка през гъстата си тъмна коса, прошарена от сиви кичури, лицето му все още бе красиво, но с бръчици около очите и две дебели линии, които се спускаха по двете му бузи. Едното му око потрепваше от нервен тик.

— Какво! И не са ни се обадили? — Сърцето й препускаше лудо. Можеше да изгубят къщата. Наистина можеше да се случи.

— Обадиха се. На мен. Не исках да те тревожа. Както казах, беше само грешка. Забрави го.

— Не можем да продължаваме така. — Думите отново изскочиха от устата ѝ, преди да успее да ги спре.

Изражението на Джерард замръзна, стана сурово, а сиво-сините му очи се присвиха.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че трябва да седнем и да обсъдим какво е възможно и какво не. Не можем да продължаваме да теглим заеми, докато накрая не ни остане път назад. Мога да продам част от мебелите на мама и една или две картини. Доста ценни са, ще ни донесат хиляди лири, нещо, с което да преживеем. Истинска лудост е да живеем тук и да не можем да си платим дори телефона. Трябва да

сме практични. Не бива да продължаваме да водим живот, който не можем да си позволим.

— Това го решавам аз. Не ти.

— Защо? Защо решението да е само твое? Не би ли могъл да се опиташ да продадеш поне част от бизнеса? Нат казва, че познава човек, който...

— Моля те, кажи ми, че не си обсъждала това с приятелите ни.

— Разбира се, че не съм. Каси го спомена, докато говорехме за нещо друго. Каза, че Нат познава...

Той я прекъсна.

— Моля те, не се меси в неща, които не разбираш. Изобщо нямам намерение да се отказвам сега. Спасението е на прага ни, Лори, честна дума. Довери ми се.

Нервният тик на лицето му се засили. Искаше ѝ се да протегне ръка и да го успокои, но знаеше, че той ще се дръпне. Не можеше да понеса да го виждат в момент на слабост. Лори стисна ръката си в юмрук, ноктите ѝ се впиха дълбоко в плътта и усети болка. Защо всичко, което тя казваше, беше грешно и го ядосваше още повече? Лори го разбираше. Защо да не се опитат да разрешат проблема заедно? Той отказваше да се отнася с нея като с възрастен човек. Не виждаше ли, че така я отдалечава от себе си? Погледна го, видя изтощението, изписано на лицето му, и я обзе съжаление.

Сви рамене. Почувства се вцепенена и уморена. Спорът нямаше да доведе доникъде. Направи крачка към него и обви ръце около тялото му отзад, прегърна силните му рамене в елегантната розова риза, която му бе купила за Коледа, преди да научи, че нямат пари за такива глезотии, вдиша аромата му на цигари и афтършейв, аромат, който винаги ѝ вдъхваше сигурност. Облегна глава на гърба му, но тялото му бе сковано и той не се обърна да я вземе в прегръдките си. Все едно се опитваше да прегърне неодушевен предмет, езикът на тялото му бе отбранителен, неподатлив. Тя отпусна ръце и отстъпи назад наранена. Преди Коледа отсъствието на Софи би означавало чудесна възможност да се любят. А сега не бяха правили секс от колко — три месеца? Имаше поне няколко седмици, преди да ѝ каже какво става. Тогава не бе обърнала особено внимание, бе прекалено погълната от собствените си тревоги за баща си, но сега осъзна колко дълго време е минало и какъв ефект оказва това върху отношенията

им. Бе се опитала да намери извинение за поведението му, той беше уморен, тя беше уморена, налагаше му се да работи, след като тя си бе легнала, или беше пил повече, или децата бяха още будни — но вече ѝ бе трудно да му измисля извинения. Той винаги бе разчитал на физическия контакт, копнееше да се люби с нея винаги когато има възможност. А сега сякаш вече не я желаше. Когато тя се приближеше до него в леглото, той се обръщаше на другата страна. Или бе престанал да я смята за привлекателна, или може би не искаше да се люби с нея, защото можеше да се окаже неспособен. А това за Джерард би било най-ужасното нещо на света. Тя се бе опитвала много пъти да го накара да говорят за това, но той винаги казваше едно и също: „Не сега. Просто имам прекалено много проблеми на главата си. Не прави от мухата слон“. Сексът винаги им бе служил като убежище, като начин да оправят всичко. Сега той или нямаше нужда от нея, или помежду им се бе издигнала прекалено голяма стена, за да допуснат подобна близост. Тя се извърна настрани победена. Образът на Том, с падналата на челото му немирна коса, детинска усмивка и уморено лице с торбички под тъмнокафявите очи проблесна за миг в съзнанието ѝ. Той нямаше да говори с нея по този начин — сякаш е дете, което може да бъде отпратено. Копнееше да му се обади само за да чуе гласа му. Вероятно би могла да му звънне по-късно за четката, която Луси бе оставила в колата ѝ. „Престани, каза си тя сама. Облягаш се на него само защото знаеш, че ще доловиш радост в гласа му, когато те чуе. Това изобщо не е негов проблем, не е негова работа.“

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

САРА

Сексът сега е много по-добър от всякога за хората над петдесетте.

— Гадост. — Либърти, на двацет и три, облечена от глава до пети в „Прада“, смръщи малкото си елфическо личице в гримаса. — Петдесетгодишните не правят секс, нани? Пфу!

Сара погледна към обиденото изражение на Чарлз и потисна смеха си.

— Разбира се, че го правят, Либ. Петдесет вече не значи, че си стар. Предлагам да излезем с двойна цветна страница, на която много привлекателни петдесетгодишни хора говорят за множеството си оргазми. Май ще се наложи да напусна стаята. Е, ясно е, че няма защо да са действително на петдесет, можем просто да кажем, че са. А вместо „оргазъм“, да използваме „пълноценен любовен живот“. Все пак не искаме повечето читатели от средната класа да получат инфаркт, докато пият капучиното си в неделя сутрин. Козима, ще се погрижиш ли за това? Обади се на Анабел. Тя може да намери всякакви хора.

Зад закачливия тон се долавяше, че редовното заседание за планиране на работата в понеделник е по-напрегнато и заредено с подмолни течения от обикновено. Нещо явно тревожеше Чарлз, отговорния редактор на седмичното издание на неделната притурка. Той имаше навик понякога да присъства на съвещанията и да създава атмосфера на потисната тревога, на която много се наслаждаваше и която го караше да се чувства много важен. Обикновено се включваше в дискусиите, но тази сутрин седеше тихо, опрял пръстите на двете си ръце, и се мръщеше. Сара се почувства така, и то не за пръв път, сякаш той поръчва музиката, а те са изпълнителните животинки от менажерията му. Понякога го размиваха. Друг път го дразнеха или разочароваха. Но всички играеха по свирката му.

— А сега стигаме до... — Сара отново погледна списъка си. — ... жената, която е убедила баба си да износи нейното бебе.

— Това няма как да е възможно.

— Не се шегувам. Водят малко мизерен живот, но можем да ги понагласим за снимките. Ще кажем, че бъдещият деветнайсетгодишен татко е бизнес мениджър, а не работник във фабрика. Искат петдесет хиляди. Става ли, Чарлз?

— Какво?

— Петдесет? За ексклузивни права?

— Ще видим — хладно отвърна той. Това означаваше „не“.

— Трябва бързо да им дадем отговор, иначе ще се обърнат към друг. После модните снимки. Късите разкроени якета са последният писък на модата за пролетта, а Марша има страхотни снимки на бельо. Големите гащи явно ще изместят прашките.

— Супер — мрачно се обади Майкъл, редакторът на здравната рубрика, който се бе оженил наскоро. — Колко секси. Ужас.

— Повече приличат на къси шорти, отколкото на големи гащи все пак — каза Сара.

Мислено си отбеляза да си купи някой и друг чифт в някоя обедна почивка през седмицата. Това бе едно от чудесните предимства на работата в столицата — човек имаше достъп до всички магазини.

— Секси шорти ли? — Той се ободри и ѝ отправи бляскава закачлива усмивка, на която тя не обърна никакво внимание.

Той непрекъснато ѝ се подмазваше пред хората, но това не ѝ влияеше особено, понеже знаеше, че тайно се стреми да заеме мястото ѝ и разпространява зад гърба ѝ слухове как планирала да има още едно дете, което бе пълна глупост. Тя толкова се страхуваше да не ѝ лепнат етикет „мама“, че дори нямаше снимки на децата в офиса си.

— Направо си смешен — попари радостта му тя. — Успяхме да убедим онова момиче от сапунените сериали, нали се сещате, онова с лесбийските целувки, да позира по бельо. Много стилно направени снимки. На стълбите на „Кафе дьо Пари“.

— Какво каза?

— Лесбийки, Майкъл. Сега, след като привлякох вниманието ти, би ли ми казал какво си предвидил за здравната рубрика?

— Петдесетте са новите четиридесет — тържествуващо обяви той.

Всички около масата го освиркаха.

— Вярно е — настоя той. — И имам медицински доказателства, за да ви убедя.

„Боже, колко съм уморена“, помисли си Сара, докато Майкъл четеше от списъка си, изреждайки идеи за статии, които бе чувала хиляди пъти. Погледна през прозореца към колите, които пъплеха шестнайсет етажа по-надолу, приличащи на малки мравчици. Тази сутрин бе станала в шест, за да бъде в офиса в девет и половина, а довечера, след като приключеше работа в осем, трябваше да иде на една церемония по връчване на някакви награди, което означаваше, че се налага да остане и да преспи в хотел. Мразеше това, макар да означаваше, че ще може да се наспи по-добре, без Дейзи да се покатери в леглото ѝ. Макар и на три, тя още обичаше да спи с нея и Том. Понякога беше много сладко. Но други нощи си бе жива напад, тъй като се въртеше в леглото и риташе. Миналата нощ се бе въртяла непрекъснато. Сара възнамеряваше да обмисли идеите си за съвещанието във влака, но вместо това бе заспала, вероятно с отворена уста. Бе се събудила рязко, когато главата ѝ се бе блъснала в облегалката при едно внезапно спиране на влака и на яката на скъпото ѝ марково сако имаше следа от слюнка, която тя бързо избърса. След като вече бе будна, през последните десетина километра реши да прегледа вестниците и да си води бележки, но вместо това се бе заляпала през прозореца в обраслия с треви пуцинак край железопътните релси, където всичко бе оцветено в бледомораво заради замърсяването от влаковете. Наситенозелените поля бяха останали назад и бяха отстъпили пред непрекъснатата редица от стари къпинови храсти отстрани на релсите, приведени ниско, тук-там някой декоративен храст и дървета, които протягаха нагоре голите си клони като скелети, изправени пред безлични мрачни сгради. Човек не можеше да си представи тези дървета покрити със зеленина, тъй като бяха балсамирани от смъртоносната целувка на градския въздух и уловени в капан под оловното небе. После влакът внезапно навлезе в тунел, мобилните телефони изключиха рязко и ревът на машините заглуши равномерното потракване на колелата. Последва пронизителен писък на спирачки при навлизането в гарата. Влакът пристигна по разписание сред нашарените с графити стени и спря. „Добре дошли в моя свят“, помисли си Сара, докато събираше

непрочетените вестници, мръсната празна картонена чаша от кафе и химикалката си. По това време Каси и Лори щяха да седнат на чаша кафе в кухните си с вестник в ръка и да се загледат в градините, заобиколени от блажената тишина на къща, в която няма деца. Те наистина нямаха представа какъв е светът навън. Понякога, бърбейки си с тях, когато имаше свободна минутка, което се случваше рядко, тя се чувстваше като попаднала в отминалото време на петдесетте. Те сякаш разполагаха с цялото време на света, докато тя едва намираще сили да си поеме дъх.

Никое от децата не бе будно, когато излезе от къщи, за което бе безкрайно благодарна. Много ги обичаше всички, но когато ѝ предстоеше четиринадесетчасов ден, щеше да ѝ дойде в повече да се сбогува и да ги прегръща, да отговаря на молбите им за подаръци, макар че щеше да отсъства само една вечер. Том щеше да се оправи. И бездруго явно нямаше какво да прави точно сега, което ѝ напомни, че трябваше да му се обади и да му каже за телефонния разговор с Мартин. Той можеше да възложи на Том малко работа, така бе казал. Преди години бе работил и с двамата в регионалния вестник, където се бяха запознали, а сега ръководеше преуспяла новинарска агенция. Беше отдавна, преди Сара да започне да се издига в кариерата си, а Том на практика да се оттегли, за да пише романа си и да се грижи за децата. Формално никога не бяха вземали решение той да се превърне в домакиня, просто така се бе получило, тъй като тя така и не успя да намери подходяща бавачка, а Том не постигна нищо с кариерата си на журналист на свободна практика, както и с романа си. Той постепенно бе приел ролята и сега всичко бе просто свършен факт.

— Сара, може ли да се видим по-късно? — попита Чарлз със заучения провлачен говор на висшата класа, докато събираше листовите с бележките си в края на съвещанието.

— Разбира се. Кога?

— На обяд. Имам едно малко предложение за теб.

Сара усети как сърцето ѝ пропуска удар. Знаеше нямаше да има повече съкращения в бюджета, слава богу. Знаеше, че нейният отдел пилее много пари, но се налагаше да възлагат прекалено много поръчки, защото Питър, неделният редактор, беше толкова придирчив, че трябваше да му предлагат поне три различни варианта за страница всяка седмица, два от които биваха отхвърляни и никога не ги

използваха, въпреки разходите за заплата на журналиста и цената на снимките. Вестникът печелеше милиони, но винаги се предлагаша съкращения в бюджета. Това бе част от режима на насаждане на страх, който държеше всички нащрек, докато непрекъснато се озъртаха къде ще падне секирата.

Предложение — това можеше да означава само едно. Повишение. Сара от години се стремеше към по-висок пост — искаше да отговаря за всички публикувани статии, а не само за женските страници в неделното списание, което бе ориентирано към средната класа. Вениша, старшият отговорен редактор, беше направо безполезна — задържаше се на поста си само защото бе приятелка на съпругата на Чарлз и бе омъжена за политик, като по този начин имаше достъп до полезна информация. Сара направо кипеше от всички дребни обиди, които Вениша сипеше отгоре ѝ, съзнавайки, че е много по-способна от нея и че откакто е поела редакторското място за женските страници, е увеличила тиража с повече от половин милион копия. Тази година списанието можеше дори да спечели награда. Четеше се от по-голямата част от заможните жени в страната и Сара знаеше какво точно искат да видят те. Интригуваща смесица от мода, секс, скандали и откровен стил в журналистиката от типа: „Аз съм работеща майка, чувствам се много виновна, но вижте колко добре печеля и колко хубави обувки имам“. Бе най-подходящият човек за редактор на подобни статии. „Всичко това ми е до болка познато“, горчиво си помисли тя и огледа доволно дизайнерските си обувки. Или по-точно подходящите обувки. Стара нейна приятелка от университета, която наскоро се бе върнала на работа, след като бе останала у дома пет години, за да се грижи за децата си, ѝ бе споделила, че най-много ѝ харесва възможността да носи обувки на висок ток всеки ден и да ходи до тоалетната сама.

Постът можеше да се окаже този на Вениша. Ура! Чарлз най-сетне се бе осъзнал. Това щеше да означава най-малкото по-висока заплата, ако не и кола. И всички останали играчки на големите момчета, мислеше — си тя. Какво би могла да получи? Позволи си за миг да помечтае за лъскава нова кола, която така и не си позволяваха досега, докато разсеяно прелистваше различни снимки, на които майка и дъщеря разговаряха за срещите с мъже в новото хилядолетие. Господи, колко грозни бяха! Как ли са изглеждали преди снимките и

без тоновете грим? Човек направо усещаше миризмата на пържено, която се носеше от тях, и никакви дизайнерски дрехи и стилни прически не можеха да я разсеят. Тя би трябвало да го знае. Нищо ново. Значи нямаше начин това да мине пред Питър. Той бе сложил ембарго върху всичко, което смяташе за „просташко“. Мислено си отбеляза да плати мизерна надница на журналистката, която щеше да протестира, но това си беше неин проблем.

Със сигурност знаеше, че Вениша е получила работата, защото е част от светския социален кръг, в който се движеше и Чарлз. Том категорично отказваше да се включва във всякакви прояви, свързани с работата ѝ, или в „състезанието по подмазване“, както ги наричаше той, а и бездруго живееха прекалено далеч от града, за да могат да го правят. Разбира се, най-вбесяващото бе, че именно той имаше класовия произход, който ѝ липсваше на нея и който би могъл да отвори толкова много врати в средите, в които се движеше Чарлз — Том бе роден със сребърна лъжичка в устата. А сега се чувстваше най-щастлив в местния бар. Да дърдори глупости с кого ли не. Тя остави молива, когато осъзна, че яростно потропва с него по бюрото си. Така ѝ действаше Том напоследък — караше я да беснее, буквално да кипи от гняв. Знаеше, че непрекъснато му натяква, но той просто си пропиляваше таланта, като седеше в онзи проклет бар или се размотаваше и пиеше кафе с Каси и Лори. Чувстваше се измамена от него, сякаш, както казваха репортерите, ѝ бяха пробутали фалшива следа. Спокойно можеха да оставят Дейзи на бавачка за цял ден, така че Том най-сетне да почне някаква работа, както твърдеше, че иска, но все си намираще извинения и казваше, че на детето му е по-добре у дома с него — е, все пак я водеше на забавачка три сутрини в седмицата, за да има време да поработи. И докато Сара ден след ден бе вързана за компютъра си, председателстваше съвещания, подмазваше се на хора като Питър и Чарлз, газеше из плитките води на офис интригите с ловкостта, придобита от дългия опит, той бездействаше. Вярно, водеше децата на училище и Дейзи на забавачка, но това едва ли можеше да се сравнява с мозъчна хирургия, а и тя с удоволствие би плащала за детегледачка, ако той свършеше някаква работа, за да оправдае допълнителните разходи. Все говореше, че ще напише романа си, но правеше ли изобщо нещо по въпроса? Трябваше да започне като журналист на свободна практика, вместо само да седи и

да чака музата да го споходи. Междувременно тя трябваше да работи до изнемога, за да плаща сметките и ипотеката за новата къща с четири спални в другия край на селото от къщите на Каси и Лори. Дълбоко в себе си обаче съзнаваше, че въпреки всички оплаквания не би искала да пожертва кариерата си. Харесваше ѝ надпреварата за власт, да се намира там, където се развиват събитията, да получава признание за работата си, да поема контрол. Щеше да се поболее от скука, ако стои по цял ден у дома с децата, и не можеше да проумее как Том може да е толкова търпелив. Когато Дейзи не бе на забавачка, той прекарваше часове наред с нея и двамата рисуваха или пък правеше къщичка на дървото за Мики, или се занимаваше с ужасната менажерия, която бе превърнала в кочина задния им двор.

Майка ѝ бе направо на седмото небе, когато се оказа, че доста небрежният на пръв поглед младеж, с когото Сара се среща, е почитаемият Том Котерил, по-малкият от двамата синове на сър Рупърт Котерил. Докато не се запозна с Том и семейството му, Сара не вярваше, че подобни хора все още съществуват. Но както по-късно разбра, в провинцията все още имаше подобни динозаври, грохнали стари фамилии, вкопчили се в западналите си декари земя, в рушащите се имения, пълни със стари вещи и кални ботуши, отдадени на своите коне и кучета, занимаващи се с малко благотворителност и лов. Човек ги срещаше понякога като някакъв рядък вид с червендалестите им лица и високи гласове, да бутат колички в супермаркета и да се опитват да завържат разговор с момичето на касата, сякаш все още са в селската бакалия, докато то ги гледа като паднали от Марс. Останки от миналото, опитващи се да се вкопчат в едно забравено време, в което хората все още са знаели мястото си, а те са били каймакът на обществото и са гледали отвисоко на нисшите класи. Майката на Сара много погрешно си бе въобразила, че това отваря пътя към материално благополучие и спокойствие за нейната решителна и борбена дъщеря, която от много ранна възраст бе показала, че няма да се остави някой мъж да я зарече, както се бе случило с майка ѝ. Сара ѝ бе обяснила много внимателно, че да си от висшата класа не означава непременно, че имаш пари. Родителите на Том със сигурност нямаха. След инфаркта на баща му те живееха само в две стаи в огромната стара и мръсна къща, която се разпадаше над главите им. Навсякъде в горния етаж имаше кофи, тъй като покривът течеше Дори и Том бе на мнение,

че трябва да се преместят, но майка му не искаше и да чуе. Все повтаряше, че трябва да пазят „наследството“ за по-големия му брат Хенри, макар че всъщност ремонтът на къщата и спасяването ѝ от настоящото плачевно състояние вероятно би струвало повече, отколкото цялото имение, а и дължимите данъци наследство щяха да погълнат всичко, което биха направили като инвестиция. Хенри, който живееше в Хонконг и търгуваше с ценни книжа, ясно бе дал да се разбере, че не желае нищо. Сара би изпитвала съжаление към родителите му, ако те не бяха такива ужасни сноби, отчаяно стремящи се да запазят един стил на живот, който никой вече не иска.

Тя бе решила още от малка, че ще има много доходна кариера, за да не остане някой ден на сухо без никакъв доход и да се налага да върши нископлатена работа като чистачка или да работи на смени на някоя бензиностанция като майка си. Е, определено бе успяла — само че не планирала тя да се окаже в ролята на родителя, който изхранва цялото семейство. Том твърдеше, че е само въпрос на време да продаде правата за издаването на романа си. Сра знаеше, че според него тя не оценява грижите му за къщата и за децата, но ѝ бе много трудно да уважава мъж, който не носи никакви пари вкъщи. Тъй като бе израснала в бедност, имаше вроден страх от това да няма достатъчно пари, докато на Том не му пукаше. Твърдеше, че тя е обсебена от материалния успех. Но той самият като дете бе придобил непрактичното отношение на родителите си към парите. В тяхното семейство просто не се говореше за пари, а настоящото им положение бе тема, която категорично отказваха да приемат. И двамата му родители бяха израснали в големи фамилни имения със слуги и парите бяха започнали да се стопяват едва след като Том и Хенри бяха завършили частните си училища. Детството им също бе много чужд за Сара свят — свят на гувернантки, бавачки, детска стая на горния етаж и ръкуване с родителите, преди да седнеш на вечеря.

Сега свекър ѝ и свекърва ѝ живееха практически без никакви доходи и първия път, когато Сара се бе запознала с тях, те вечеряха консервирана доматиена супа, едва претоплена в кухня, в която мръсотията се бе наслоявала години наред и тя трябваше да премести мухлясала стара юзда от един покрит с косми стол, преди да седне. Една котка се разхождаше покрай чиниите, а един лабрадор бе облегал тежката си глава на скута ѝ, докато от челюстите му се

стичаха слюнки. Сара бе прекалено смутена, за да го отблъсне, макар че го намираше за противен. Майка ѝ би умряла на място при мисълта за всички бактерии. Майката на Том — Джъмбо (Сара така и не научи истинското ѝ име, макар че едва ли бе кръстена Джъмбо, нали?), сякаш прекарваше дните си облечена неизменно в мърляво зелено космато елече без ръкави и кърпа на главата. При онази първа среща с тях баща му седеше в инвалидна количка, завит в карирано одеяло, цялото в кучешки косми. Един териер ръмжеше тихичко на коленете му. И кучето, и стопанинът имаха влажни, сълзящи очи и изглеждаха еднакво уплашени от страховитата Джъмбо.

Децата, разбира се, намираха къщата им за страхотна, защото не трябваше да си събуваш калните ботуши на вратата и защото баба им позволяваше да пекат курабийки и целувки в старата кухненска печка. Те изобщо не се страхуваха от нея, а и тя явно ги обожаваше. Сара бе маниачка на тема чистота и никога не им даваше да пекат курабийки у дома, защото много цапаха. Освен това тя изобщо не се интересуваше от рисуване с боички.

Когато бе срещнала Том в местния вестник, бе отхвърлила предложенията му за приятелство, защото гледеше на него с подозрение — за нея той олицетворяваше един стил на живот, който приятелите ѝ в университета презираха. Скоро обаче разбра, че въпреки изискания си акцент той съвсем не е надут и високомерен тип и че всъщност и той презира подобни типове. Но после с течение на годините бе осъзнала, че очарователното му пренебрежение към обществените правила всъщност е признак на хроничната му неспособност да се ангажира с всякакво подобие на реалния живот. Тъй като бе израснала в лишения, тя копнееше да се обгради със символите на богатството и привилегиите и именно тя бе тази, която настояваше да пратят децата в частно училище, макар Том напълно разумно да изтъкваше, че не могат да си го позволят и че ще им е много по-добре в селското училище, където ходеха и децата на Каси. Сара обаче бе решена да се бори със зъби и нокти, за да им осигури онова, което ѝ бе липсвало на нея, а и обичаше скъпите маркови дрехи и обувки, които Том смяташе за разхищение на пари. Той бе напълно щастлив да се мотае наоколо в скъсани джинси и я подлудяваше, като не се стараеше да облича добре децата — Луси и Мики бяха прекалено големи, за да им казва какво да облекат, но трябваше ли да праща

Дейзи на забавачка с размъкнати стари панталонки и изцапана с боя тениска? Ала я вбесяваше най-вече това, че всички го смятаха за истински светец, който стои вкъщи и гледа децата. Сара разбираше какво виждат другите у Том, но на тях не им се налагаше да живеят постоянно с него и с хроничната му липса на амбиция.

Преди да се оженят, майката на Том бе споделила с всичките си приятелки, че според нея Сара е „невероятна“ и е безкрайно облекчена, че най-сетне някой е готов да поеме безнадеждния ѝ син. Смяташе, че Сара е върнала Том в правия път след залитането му по наркотиците и крайните му и безцелни скитания по света. Когато Сара се бе запознала с него, той се канеше да зареже работата си във вестника — вече бе изкарал цяла година, преди тя да постъпи там като младши репортер — за да тръгне да обикаля из един разкъсан от войни регион в Африка. Сара му бе заявила, че не може цял живот да бяга и че ако замине, тя няма да го чака. Той я бе послушал, изненадвайки не само семейството си, но и самия себе си. Възхищаваше се на куража ѝ и тайничко се наслаждаваше на възможността да въведе жена с произхода на Сара в дълголетната семейна традиция, пълна с благовъзпитани „девойки“. Сара, мислеше си той ще е ключът му към един съвсем различен свят. Тя бе първият човек, който му бе казал, че е талантлив писател, и, изглежда, вярваше в него. До този момент Том упорито се стараеше да разочарова всекиго, който вярваше в неговия потенциал. Той вътрешно се боеше от провал и например нарочно не бе написал съвсем нищо на изпита си по английски в училище. Приятелите му бяха решили, че това е адски готино, но Том пазеше болезнен спомен за озадаченото лице и болката в очите на учителя си, докато съобщаваше резултатите. По-добре да не се опитваш, за да не се провалиш, отколкото да се опиташ и да се провалиш.

След като официално станаха двойка, Сара вземаше повечето решения. Том, който си бе мързелив по природа, осъзна, че му харесва новото положение, при което някой друг организира живота му. Мразеше снобите и превзетото държание на хората и едва много покъсно му хрумна, че Сара всъщност е също толкова голям сноб, колкото и майка му. Всичко това бе станало ясно през първите шест години от брака им, но тогава Том вече се бе влюбил страстно в децата си. Освен това през повечето време му харесваше да се грижи за тях, да се оправя криво-ляво с домакинството и да се мотае из селото. Едва

през последните няколко години, когато бе разбрал ясно, че двамата със Сара се стремят към диаметрално противоположни неща в живота, той бе започнал да изпитва натрапчивото желание да се измъкне и да промени живота си.

През първите им няколко години заедно двамата със Сара се радваха на фантастичен секс, но той някак бе позамрял, след като се бяха появили децата, вероятно нещо съвсем неизбежно. Сега Сара явно съвестно смяташе секса за част от списъка си със задължения за деня. Том размиваше Каси, като казваше, че жена му държи списък в кухнята, съвсем невярно, разбира се, на който има записано: „Да взема дрехите от химическото, да закарам колата на сервиз, да спя с Том“. Каси отвърщаше, че повечето семейни двойки заместват страхотния секс с изстудена бутилка „Совиньон“ или пикантна пица, така че нищо ново.

Бе се научил да престава да я слуша, когато тя започне да натяква за липсата му на амбиция. Дълбоко в себе си знаеше, че е напълно способен да стане писател. Вътре в него имаше скрит талант, който само очакваше да излезе наяве. Желанието бе налице, липсваше увереността и прилагането му на практика. Щеше да започне утре. Или вдругиден. Моментът трябваше да е напълно подходящ, иначе магията щеше да изчезне. В главата му непрекъснато се въртяха откъслечни диалози и изречения, които бяха съвършено построени и много смислени. Но когато седнеше пред компютъра, с лице пред празния бял екран, всичко се изпаряваше. Все едно се опитваше да улови вятъра.

Телефонът на Сара звънна. Господи, вече бе почти единайсет, а тя не бе решила нищо. Личната ѝ асистентка Козима надникна през вратата и посочи към апарата.

— Чарлз е — беззвучно прошепна тя.

Сара вдигна слушалката.

— Сара, скъпа?

— Да?

— Обяд в един часа. Имам много интересно предложение за теб. Ще изпратя колата, ще те чака на входа.

Колата. Това бе хубаво. Обикновено се налагаше да взема такси и да пише сметката в служебните разходи. Явно се издигаше. След обяда, реши тя, ако новините са добри, най-напред щеше да се обади на майка си, за да ѝ ги каже, което щеше да я зарадва. Тя направо я

подлудяваше с плахия си глас. Но гневът ѝ бе примесен с чувство на вина, защото знаеше колко лишения е изпитала майка ѝ, колко е спестявала и какви жертви е правила за нея. Това бе адски голям дълг за изплащане. Винаги когато ѝ се обаждаше, тя започваше с „Удобно ли е сега? Сигурна ли си, че не те притеснявам?“ Сара знаеше, че не бива да го прави, но ненавиждаше акцента на майка си, дрехите ѝ и непрекъснатото ѝ пушене. Знаеше, че е самотна и че би ѝ харесало да се премести по-близо до тях, но Сара не можеше да го понесе. Бе се измъкнала от онзи живот, а ако майка ѝ дойдеше наблизко, щеше да пренесе част от него прекалено близко до Сара, за да се чувства тя комфортно. Бе си изградила нов живот с упорита работа, живот, който майка ѝ нито водеше, нито допринасяше нещо за него.

Пристигна в ресторанта с пет минути закъснение — достатъчно, за да покаже на Чарлз, че не изгаря от желание да чуе предложението му, но не прекалено, че да го ядоса. Щом се озова там, бързо се отби до тоалетната, за да се пооправи. Отношенията ѝ с Чарлз бяха сложна смесица от бащинска благосклонност и сексуално напрежение. Държеше се с нея като щедър баща, гордеше се с постиженията ѝ, хвалеше я пред колегите и настояваше да седи до него на церемонии по връчването на всякакви награди и на годишния бал, когато отпускаше ръка, сякаш съвсем случайно, на бедрото ѝ. А после изведнъж я изолираше и наказваше. Пращаше ѝ гневни бележки за прекалено големите разходи, правеше хапливи коментари за уместността на задълбочените очерци в списанието, докато Вениша се усмихваше като котката, която изяла сметаната. Чарлз обичаше да провокира враждебност сред ръководните кадри в екипа си, защото следваше принципа „разделяй и владей“.

Сара внимателно очерта устните си с молив и сложи яркочервено червило, пооправи черната линия, която бе нанесла, за да подчертае долните си клепачи, и среса кестенявата си коса с по-светли кичури. Един прочут стилист от скъп и изискан салон ѝ ги бе направил с отстъпка, защото бе публикувала статия за него в списанието. Огледа се критично. Винаги можеше да разчита на черното сако на „Армани“, така добре скроено, че талията ѝ изглеждаше много тънка, което днес бе комбинирала с червена пълнена пола от „Марк Джейкъбс“, леко разкроена и с дължина точно над коляното. Струваше безумно много, но както бе отбелязала Марша, модният редактор, си беше чиста

инвестиция. Тоалетът ѝ завършваше с черни обувки на висок ток от „Маноло Бланик“. Надяваше се, че изглежда секси и внушава лек респект. Дългите години, през които бе работила в различни вестници и бе командвала куп журналисти и други подчинени, я бяха научили, че всяването на респект може да се окаже много полезно за постигането на онова, което искаш.

— Скъпа! — Чарлз се надигна от мястото си, за да разменят целувки за поздрав.

Истинските целувки бяха умение, което ѝ се бе наложило да овладее специално, защото майка ѝ странеше от физически контакти и смяташе целувките на публично място за вид перверзия. Знаеше, че докато си разменят целувки, той зяпа в деколтето ѝ. Придвижвайки се към масата в претъпкания ресторант, бе забелязала, че на масата има бутилка шампанско в кофичка с лед. Добър знак. Едва ли би поръчал шампанско за човек, когото се кани да уволни. Направи знак на сервитьора да го отвори и да налее чашите им.

Тя се облегна на стола си и отпи глътка, докато той се взираше в нея.

— Какво мислиш за Вениша?

Добре познаваше изпитания му номер да изважда хората от равновесие, като им задава директни въпроси, на които на практика нямаше верен отговор. Трябваше да каже онова, което той искаше да чуе, но той веднага щеше да забележи, ако тя излъже.

— Мисля, че разчита прекалено много на поста на мъжа си, обядва прекалено дълго и възлага на други хора важни задачи.

Той се изсмя кратко и отсечено.

— Е, много жалко — каза накрая и отпи от чашата си. — Защото него няма да го преизберат.

— Откъде знаеш?

Чарлз потупа носа си отстрани.

— Вътрешна информация. Сега да минем към деловата част. — Наведе се напред към нея и покри ръката ѝ със своята. Дланта му бе топла и леко потна. — И двамата с теб знаем, че тя не е най-подходящият човек за длъжността си. Но досега ни бе много полезна, с всички връзки, които има, а и тя поддържа, хм — как да се изразя — доброто реноме на списанието. От друга страна, ти...

Той я погледна с опасно присвити очи. Сара му се усмихна очарователно. Какъв надут мръсник. Искаше да ѝ каже, че тя е социален парий, с никакви връзки в доброто общество, но работи много и постига високи резултати. Той имаше нужда от печеливша карта и човек, който да му даде онзи тип статии, които гъделичкат най-тъмните страхове на читателите им и същевременно насърчават копнежите им.

— Аз какво? — попита тя и го изгледа съблазнително изпод сведени мигли. Бе прекалено умна, за да се остави да я провокира или да се засегне от думите му. Какво значение имаше, стига да получи работата.

— Ти нямаш такива полезни контакти, но си доказала себе си.

— Благодаря. — Тя вдигна чашата си към него. — Знам, че е така.

— Как би се почувствал Том, ако ти се наложи да пътуваш повече и да прекарваш повече време в офиса?

— Няма да е против.

— Ами децата?

— Том се грижи за тях, както знаеш. Пък и ако си готов да ми дадеш увеличението на заплатата, което се каня да ти поискам, ще мога да си позволя бавачка за цял ден.

Чарлз се усмихна и стисна по-силно ръката ѝ. Тя се постара да не примигне от болка.

— Ти си като мен, Сара. Много си приличаме. Нищо не може да застане на пътя ти. Ще искам кръв и пот, да знаеш.

— Не бих очаквала друго — отвърна тя и му се усмихна закачливо.

— Възнамерявам да превърна това списание в най-продавания неделен таблоид в страната. Другите няма да имат никакъв шанс, вече ги настъпваме по петите, а колкото до онова уж любимо на висшите класи широкоформатно издание — те изобщо не са ни конкуренция, макар че се опитват да привлекат по-млади читатели и да се отърват от старомодния си вид. Искам да бъдеш един от най-близките ми съратници, Сара. Да стоиш плътно до мен.

Кракът му се притисна настойчиво до нейния. Тя не се дръпна, още не. Щеше да го направи дискретно, по-късно, за да не го засегне.

Сара отпи голяма глътка от шампанското. „Докато не те разсърдя с нещо, помисли си тя, или не се появи някоя по-млада и от мен.“ Това щеше да означава няколко години да живее с опънати нерви, постоянно нащрек. Но и отплатата щеше да е голяма. Повече пари, така че нямаше да се тревожат толкова, колкото сега — или поне тя се притесняваше — за перспективата да плащат три училищни такси. Нова кола, а не старото комби, което имаха сега. Власт. Това бе всичко, за което някога бе мечтала, но той бе абсолютно сериозен, когато бе заявил, че ще се лее кръв и пот. Щеше да закъснява всяка вечер, да ѝ се обаждат по телефона по всяко време през уикендите, щеше да ѝ се налага да зареже всичко и да хукне, когато той пожелае, и нямаше да получава свободен ден за добро поведение. „Мога да го понеса за няколко години, най-много три, каза си тя. После отново ще премисля. Това ще ни даде много по-стабилна финансова основа и дори бихме могли да пратим Мики в Ъплингъм. Можем да изплатим част от ипотеката и да се радваме на истински ваканции. Ще трябва да се съсипвам от работа, да щадя крехкото его на началниците си и да предприемам всевъзможни маневри, за да остана крачка напред пред останалите.“ Но най-вече това щеше да е истински шамар за надутите примадони като Вениша, които смятаха, че трябва да си посещавал отбрани училища и да имаш правилния акцент, за да се изкачиш до върха.

— Каза ли вече на Вениша?

— Разбира се, че не, скъпа. Искрах най-напред да поговоря с теб, да видя дали искаш работата.

— Разбира се, че я искам.

— Прекрасно — каза той и се облегна на стола си. — Тогава да поръчваме. Аз бих избрал морски костур. Добре, сега ми разкажи за децата си. Къде мислиш да ги пратиш да учат? Ако имаш нужда, мога да прошепна някоя и друга дума където трябва, нали знаеш. А как е Том? Още ли пише своя роман?

Това означаваше край на деловия разговор. Дори и не намекна повече за темата и обядът премина в незначителни приказки за децата им, за Том, за жена му Клариса, за празниците, за политика. Чарлз имаше връзки в кабинета на министър-председателя и много забавно разказваше за тайните на прочутите и известни хора. След шампанското поръча бутилка хубаво бордо и макар Сара да не искаше

да пие много, виното бе прекалено добро, за да му устои. Върнаха се заедно в офиса със служебната кола и Сара има удоволствието да се натъкне на Вениша във фоайето.

— Няма да те разочаровам — каза тя и целуна зачервената от виното буза на Чарлз. — Беше прекрасно. Здравей, Вениша. На пазар ли си била?

Мъчейки се с махмурлука от изпитото на обяд вино, тя цял следобед не вдигна глава от бюрото си и успя да приключи с три варианта за списанието. В шест получи имейл директно от Чарлз. В отдел „Личен състав“ имаше прекалено много клюкари. Пишеше й, че ако приеме работата, ще получи значително увеличение на заплатата и служебна кола по неин избор. Тя не отговори веднага, а вдигна телефона и се обади на майка си. Трябваше да съобщи и на Том. Може би той се бе захванал с работа. Поприказва с майка си, която се разплака и заяви, че винаги е вярвала в успеха на Сара, а после добави: „Ами децата? Това не означава ли, че ще работиш повече?“. Което изключително подразни Сара. „Правя го именно заради децата“, каза си тя наум. После набра мобилния на Том. Разбира се, не бе зает с писане. Отишъл с Лори на някаква глупава разходка с кола. Щеше да му разкаже всичко с подробности по-късно и той щеше да се престори на впечатлен, заради нея, макар че мразеше Чарлз, вестника и всичко, което той олицетворяваше. Но на него му бе много лесно да се присмива на материалистичните ценности на средната класа. Тя не можеше да си позволи лукса да застане на високоморална позиция. Том изтъкваше, че ако работата ѝ е толкова натоварена, би трябвало да напусне, че биха могли да живеят и с по-малко средства, ако иска да се занимава като журналист на свободна практика, че не е задължително децата да учат в частно училище и прочие... Но той знаеше по-добре и от нея, че тя обича бързите обороти на света, в който работи, политическите интриги, адреналина, усещането за постигнатия успех. „Това е един от най-прекрасните дни в живота ми“, помисли си тя опиянена. Децата щяха да я виждат още по-рядко, но можеше да им даде всичко онова, което тя самата не бе имала. Жертвата щеше да е оправдана.

ПЕТА ГЛАВА

КАСИ

Хектор бе изчезнал. В един миг късите му като на прасенце крачета тупкаха бързо като бутала на тесния път отпред, докато тичаше по дирята на някакъв заек, а в следващия нямаше и следа от него. Каси спря и започна да го вика. И отново, и отново. По дяволите! Беше почти четири, тишината гаснеше и тя трябваше да иде да прибере децата от училище. Прибираха се по-късно, защото следобеда имаха мачове. Можеше да остави кучето, то щеше да намери пътя към дома, но в селото имаше ропот срещу хората, които позволяват на кучетата си да скитат на воля, и се бяха появили странни предупредителни табели, които известяваха за глоби, ако кучетата цапат тротоарите.

Местният земевладелец имаше доста какво да каже по темата, както и за всичко останало. Мнението му се обобщаваше в следното: „Проклети граждани, местят се тук и се оплакват, че кучетата ми се разхождат из селото, както винаги са правила. После се оплакват, че на пътя има кал от трактора ми — защо просто не се върнат в града, щом толкова много неща им пречат?“. Фактът, че лично той, срещу солидна печалба бе продал на един строителен предприемач част от земята, на която построиха новите къщи, явно не влизаше в сметките му и Каси винаги бе смятала, че е най-добре да не споменава за тази дребна подробност. Новите къщи на практика бяха разделили селото на две. Едната част от жителите притежаваха старите къщи и ферми около ливадите край църквата. Другите обитаваха разположените в редица „къщи на ръководни кадри“ в покрайнините — всяка от тях, независимо колко представителна изглеждаше, се намираще само на няколко метра от съседната, с която бе напълно еднаква, ако се изключат дребни детайли като предна веранда или лека чупка на покрива. Нарочно им бяха дали имена, които звучат провинциално, за да накарат потенциалните купувачи да почувстват, че си купуват мечтания спокоен живот — „Ливадата“, „Дворът с тисовете“, „Изглед към поляната“, „Чифликът“. Разбира се, провинциалната мечта не

включваше омразната кал. Макар че повечето от тези къщи се продаваха за двойно по-голяма сума от старите селски къщи в другия край на ливадите, мълчаливото социално разделение си оставаше. На тази тема Сара бе особено докачлива. Преди години двамата с Том бяха купили къщата с четири спални, наречена „Дворът с тисовете“, която се намираще на номер пет в един ъгъл на новия комплекс, така че имаше малко по-голяма градина от останалите. Тогава една от старите къщи също се продаваше и Том бе искал да купят нея, изтъквайки, че е много по-евтина. Но Сара бе заявила, че е тясна, прекалено малка, само с три миниатюрни спални и много по-трудна за почистване. Освен това се намираще прекалено близо до Каси и Лори, с техните големи самостоятелни стари домове. Тя харесваше удобствата на съвременните къщи, еднаквите квадратни стаи и това, че има нови инсталации и централно отопление, а кухнята е оборудвана с най-новите уреди. Том, чиято душа бе изтръпнала, се бе съгласил заради мира в семейството.

Каси се разбираше добре със земеделеца Джордж Хатерингтън, ловуваха заедно, а и поколения наред от семейството ѝ бяха живели в голямото имение, както също толкова поколения от неговото бяха обработвали земята. С Нат той не се чувстваше толкова сигурен. Нат не бе човек, с когото е лесно да се сближиш, а и принадлежеше на един чужд свят — свят на костюми, пътуване с влак до работата и делови срещи. Представата за работа в Лондон бе истинско проклятие за Джордж, който прекарваше цял ден на открито сред полята. Той самият някога си бе мислил да поиска ръката на Каси, но не бе действал достатъчно бързо.

Тя бе изненадала всички, омъжвайки се за Нат, когото бе срещнала по време на една екскурзия с платноходка в Корнуол, малко след като бе навършила дваисет. След сватбата се бяха установили да живеят надалеч, но се бяха върнали в голямата къща на имението, когато бащата на Каси почина и майка ѝ Марта реши, че къщата е прекалено голяма само за нея. Сега тя живееше в една от по-малките стари къщи в далечния край на ливадите и през по-голямата част от годината пътуваше до разни екзотични и крайно неподходящи места за жена, прехвърлила седемдесетте и с болно коляно.

Когато Каси се показа иззад завоя, забеляза Джордж, който приближаваше с големия си нов трактор, ухапал лулата си, а до него

като страж стоеше черният му лабрадор. Той намали и се опита да надвика рева на мотора:

— Преди малко видях малкото ти куче. Бягаше като стрела към долните хамбари. Сигурно гонеше някой плъх. Ако видиш Том — той се наведе напред и извика още по-силно, — кажи му да вземе пушката и да иде да застреля онези проклетници.

— Ще му кажа — извика в отговор Каси. — Ако го видя. Чао.

О, по дяволите Хектор, наистина нямаше никакво време. И бездруго не би й обърнал внимание, ако е хукнал да лови плъхове. Хвърли бърз поглед към часовника си. Четири и пет. Закъсняваше, но те вероятно щяха да тръгнат да се прибират и самички. Само Бет, която беше на пет, имаше нужда от придружител по пътя, но Артър и Тили щяха да се погрижат за нея. Новото правило да се чакат децата на вратата на училището бе много глупаво и означаваше, че много повече хора ще идат дотам с колите си, вместо пеша и така щяха да задръстят тесните селски улици. Някога двамата с брат й Уилям всяка сутрин вървяха пеша до началното училище в англиканската църква „Сейнт Джон“ и се прибираха следобед, без да ги смачка някой на пътя, но пък тогава имаше много по-малко коли. Новодошлите в селото сега говореха за подписка с искане да се наложат по-строги правила за движението на автомобилите, както и да се поставят от онези специални издутини по уличното платно за ограничаване на скоростта, което развеселяваше Каси всеки път, щом си помислеше какво би казал Джордж по въпроса. От бабунките на пътя лабрадорът му щеше да падне от трактора, а да не говорим, че така щеше да сипе още повече кал по улиците. Освен това той едва ли щеше да чака реда си, ако успееша да се наложат и да въведат стрелките, указващи предимството, за които се говореше на последното събрание на енорийския съвет. Малцина шофьори биха се осмелили да спорят с шестметров трактор, на който е седнал земеделецът и гневно пуши лулата си, дори и да са с предимство на пътя. Групичка от новите жители на селото бяха решили, че участието в енорийския съвет е дълг, който не трябва да се пренебрегва с лека ръка, и бяха променили напълно старите мързеливи сбирки в „Охлювът и марулята“ на халба бира, превръщайки ги в истински редовни събрания с протокол и председател в общинския център, без капка алкохол. Джордж, потресен, си бе подал оставката. Каси бе останала от чувство за дълг. Съпругата на Джордж, Мери,

също бе останала да членува в съвета, но бе прекалено плаха, за да изкаже гласно някакъв протест срещу лежащите полицаи за контролиране на скоростта. Но пък съвместният живот с Джордж и непоклатимите му възгледи биха принудили всеки да се свие в черупката си, мислеше си Каси. Мери обаче се справяше отлично с Женското дружество, човек не можеше да я укори в нищо. Каси съвестно присъстваше на всички събрания, както бе правила и майка ѝ преди нея, и се бе озовала впримчена в организирането на бюфета със сладкишите за летния празник, което много я притесняваше, защото тя изобщо не можеше да готви и нейният сладкиш винаги оставаше последен на масата. Обикновено Лори спасяваше положението, като донасяне своите вкусни деликатеси по френски рецепти, които Каси представяше за свое произведение. Сара се учудваше, че някой изобщо има време и желание да заседава всеки месец в някаква комисия с дневен ред, включващ пътните знаци, цапането на тротоарите от кучетата или с благотворителна разпродажба на сладкиши и замеряне на викария с гъби, където да се съберат няколкостотин лири за разширяване на детската площадка. „Защо просто Нат не им даде парите?“, бе попитала тя, а Каси бе отвърнала, че въпросът съвсем не се състои в парите. Искаше да каже, че това сплотява селото, но после се спря, защото щеше да прозвучи като някоя деветдесет и три годишна дама. Дори и майка ѝ след смъртта на баща ѝ се бе оттеглила от обществения живот в селото, заявявайки, че е отегчена до смърт от стоенето зад големи бели маси, отрупани с разни вехтории за благотворителни разпродажби, и че е дала своя принос към фонда за ремонт на църковния покрив, както и за новата сграда на общинския център, която никога не използваше, освен важните особи от енорийския съвет.

Каси отдавна бе приела, че е голямо разочарование за майка си, очаквала дъщеря ѝ да иде в университет като нея и да се възползва от плодовете на женската еманципация. Каси единствено бе станала изключително неспособна секретарка, а после се беше омъжила за Нат и беше родила децата. Майка ѝ бе учила класически науки в университета с намерението да стане адвокат, но това просто не бе прието за жените от горните слоеве на средната класа, а и след раждането на децата си се бе отказала от идеята да прави кариера, измъчвайки се от осуетените си амбиции — най-вече защото беше

много по-умна от съпруга си Робин и от нея щеше да излезе много по-добър адвокат. След смъртта на съпруга си тя разполагаше с време и средства да прави каквото си иска, което в нейния случай означаваше да забрави напълно за здравия разум и да хукне да изкачва Еверест, а напоследък да се катери из земите на инките в компанията на млади австралийци, които я смятаха за страхотна жена.

След като децата ѝ тръгнаха на училище, Каси вече нямаше оправдание да не ходи на работа, но пък се занимаваше с конете, а те поглъщаха цялото ѝ време, неангажирано с грижи за децата и Нат. Макар да знаеше, че би трябвало да се стреми към по-велики неща, тя бе напълно щастлива от обикновения си затворен живот. В сравнение със Сара и нейната бляскава кариера или с Лори, с нейната красота, стил и прекрасно обзаведен дом, тя съзнаваше, че получава оценка „много добър, но трябва да се постарее повече“. Ала всъщност не се притесняваше особено.

Единствено когато преди някое парти отвореше гардероба си и започнеше да стегне при вида на всичките си дрехи — повечето ги имаше от години и нито си подхождаха, нито ѝ бяха съвсем по мярка — тогава съжаляваше, че не отделя много време за външния си вид. Но сякаш каквито и да било усилия нямаха особен ефект — косата ѝ бе гъста, дълга до раменете, тъмнокаестенява и чуплива и никога не изглеждаше спретната или стилна, независимо колко скъпа прическа си е направила. Веднъж се бе опитала да я изправи с пресата на Тили и накрая изглеждаше все едно си е нахлупила средновековен шлем на главата. През повечето време просто я прибираше под шапката за езда и косата ѝ се сплескваше на челото, което караше Тили да отбележи: „Лош ден за прическата ти, мамо“. Прекарваше на открито много време и кожата на лицето ѝ изглеждаше загрубяла, с кафяви лунички, като черупката на яйце от дива патица; какъвто и грим да използваше, той сякаш изчезваше върху лице с толкова наситен цвят. Спиралата се размазваше под очите ѝ още щом я сложеше, а червилото се задържаше само около минута. Вечно ходеше обува в бричове за езда, защото така не се налагаше да избира дълго дрехите си сутрин, а и нямаше значение дали ще се опръскат с кал. Много жалко, че заради тях задникът ѝ приличаше на две прасенца, боричкащи се в чувал. Бе по-скоро набита, отколкото дебела и макар да бе опитвала различни диети, прекалено обичаше да си хапва, за да се подложи на гладуване.

Понякога четеше статии в списанията, в които известни актриси или модели казваха: „Често забравям да ям. Трябва да си напомням специално“. Тогава Каси си мислеше: „Как е възможно? Плиткоумни глупачки“. Разбира се, проблемът щеше да е много по-сериозен, ако Нат не харесваше фигурата ѝ. Но тя бе изглеждала така и на двадесет и една, а той никога не ѝ бе предлагал да отслабне или да започне да се облича по-елегантно. Това бе едно от нещата, които най-много обичаше в него.

Когато я представяха за пръв път на някой от важните клиенти на Нат — нещо, което тя се мъчеше да избегне всякак — не можеше да не забележи смайването им. Високият, поразително красив Нат, с външност на филмова звезда, би трябвало да е женен за някоя стройна блондинка с тънки крака, а не за тази нисичка жена с непокорна коса, която явно си падаше по живота на открито. Каси нямаше никакво желание да опознава корпоративния свят на Нат, с деловите обеда и служебни пътувания до Хенли и Глиндербърн, на които трябва да си облечен с дизайнерски тоалети и да бърбиш на светски теми. Мразеше да е далеч от дома си, а и Нат обичаше тя да е вкъщи. Често ѝ се обаждаше през деня просто за да си поговорят. Питаше я: „Какво правиш сега?“, а тя му говореше за Хектор или за котките, или някоя смешна случка, разказана ѝ от Том и свързана с някой от колоритните типове от местния бар. Тя му помагаше да се отпусне с историите си за селото, предлагаше му малък оазис на спокойствие в силно напрегнатия му делник. Независимо колко тежък е бил денят му, всичко изчезваше в мига, в който влезеше в голямата къща на имението с всичкия хаос, шум, тичащи наоколо животни и деца. Беше си у дома.

Когато за пръв път бе видяла Нат на една лодка, на която плаваше с приятели на семейството ѝ, Каси буквално трябваше да се хване за парапета, за да не падне през борда. Изглеждала толкова зашеметяващо красив — пепеляворуса коса, пригладена назад от загорялото му чело, тъмnozелени очи, оградени от гъсти тъмни мигли, масивна челюст. Беше висок, с широки рамене и носеше задължителните за плаване дрехи — свободен морскосин елек върху бяла тениска, широки маскировъчни панталони и кожени сандали на бос крак. Притежаваше самоувереността на момчетата, с които Каси бе израснала, златните момчета, които се отнасяха към нея като към

добрата стара Каси, едно от момчетата, винаги готова да пийнат по пиене, без да се церемони много пред огледалото. Вярно, харесваха я, но не по начина, по който тя би искала. Много пъти се бе влюбвала в някой от приятелите на брат си Уилям, но те никога не я възприемаха като потенциално гадже. Казваха ѝ колко е страхотна, докато оглеждаха над рамото ѝ стройните ѝ, женствени приятелки, които отмятаха коси и се смееха закачливо. Мислеше си, че на мъж като Нат изобщо не би му хрумвало да я покани на среща, защото не е нито достатъчно красива, нито слаба. Когато приятелите ѝ ги запознаха, тя с изненада долови следа от акцент. Всъщност той се оказа доста срамежлив. Каза ѝ, че следва магистратура в бизнес колеж заедно с Макс, брата на най-добрата ѝ приятелка Софи. Приела факта, че няма никакви шансове с такъв божествен мъж, тя говореше с него съвсем спокойно, без да се притеснява за нищо. Междувременно Софи направо се бе вързала на флъонга, за да привлече вниманието на Нат — отмяташе буйната си тъмнокестенява коса и седнаше, кръстосала дългите си и тънки като клечки крака на парапета на лодката, обута в оскъдни шорти. Прекараха заедно дългите мързеливи летни дни и докато плуваха в студените води и споделяха всекидневните задължения по поддържането на лодката, Каси научи, че той е единствено дете в семейството и че родителите му са разведени. Не говореше за баща си и тя бързо усети, че темата е табу за него. Каза ѝ, че е трябвало да се издържа сам в колежа и е работил като барман. Без капка ирония бе заявил, че ще спечели един милион, преди да стане на трийсет. Каси, израснала сред хора, които приемаха богатството за даденост, го сметна за много благороден. Не се опитваше да скрие нищо, нито изглеждаше притеснен, че няма същото потекло. От него се излъчваше някаква сила, не само от външния му вид, но и от спокойната му и уверена решителност. Когато за пръв път я бе целунал след танци в една дискотека в шумен бар на кея, тя имаше чувството, че е умряла и е отишла в рая. Никога не бе изпитвала толкова силно привличане към някого и бе ужасена, че се е влюбила в човек, който сигурно ще я отблъсне. На следващата сутрин я измъчваха съмнения — в крайна сметка той би могъл да има всяка, която пожелае. Месеци по-късно, когато вече ги приемаха като двойка, Каси го бе попитала защо е избрал нея, а не приятелката ѝ Софи. Той бе обяснил, че момичета като Софи го отегчават до смърт, защото нямат какво да си

кажат. Докато тя е естествена и го размива. Но тя така и не се бе отърсила от усещането, че не го заслужава. Той на свой ред не би могъл да постигне успехите си без сигурността, че Каси го чака вкъщи в края на деня.

Стигайки до дома си, Каси се сети, че е заключила задната врата, защото Лори ѝ се бе обадила по-рано с предупреждението за някакви ловки крадци, за които били писали в местния вестник и които явно се възползваха от немарливостта на провинциалните жители и бяха започнали да крадат от незаклучените коли и къщи. Каси редовно оставяше дома си широко отворен и без никой вкъщи, но реши да бъде по-бдителна и да заключва, това обаче ѝ създаваше големи неудобства, защото сега не помнеше къде е сложила ключовете. Бяха на сигурно място, но къде? Веднъж бяха заминали за уикенда и Лори ѝ се бе обадила на мобилния и през смях ѝ бе казала, че е оставила предната врата широко отворена.

Докато стигна до селските ливади, небето започна да притъмнява, а все още нямаше никаква следа от децата. Голямото имение бе разположено от едната страна на църквата, от другата бе къщата на енорийския свещеник, домът на Лори и Джерард. Това определено бе най-красивата част от селото. Нормандската църква с квадратната си кула се издигаше до гробището, покрито със зелените стръкове на още неразцъфналите нарциси и черешови дръвчета, които тъкмо бяха започнали да напъпват. Докато гледаше натам, старият часовник на църковната кула удари четири и половина и камбанният звън се разнесе над смълчаните покриви. Енорийският дом бе висок, но не толкова широк, колкото голямата къща на имението, с нейните допълнителни крила и пристройки. Построена в стил „Крал Джордж“, тя бе с изчистени линии и идеално симетрична. Това не можеше да се каже за имението в стил „Тюдор“, с неговите виещи се дълги коридори, които изненадващо свършваха със складови помещения или врати към двора. Гости, за пръв път посещаващи имението, често се губеха, когато тръгваха към тоалетната, и самоуверено влизаха в килера с метлите или внезапно се озоваваха на двора. Използваха само половината от къщата — ако канеха гости често, биха могли да отворят вратите и на старата гостна, която имаше

размерите на малка бална зала и по времето на родителите ѝ бе използвана за танцови забави и обществени сбирки. Сега децата играеха вътре футбол, а в далечния край беше и една стара паянтова маса за тенис. Когато канеха приятели на вечеря, Каси предпочиташе да им сервира на полираната дървена маса в кухнята, отоплена от старата кухненска печка. Останалата част от къщата бе невероятно студена заради старите радиатори. Нат все ѝ повтаряше да разпита колко би струвало инсталирането на ново парно, но това включваше прекалено голям ремонт и Каси смяташе, че е по-лесно да носи подебели дрехи, пък и децата явно никога не усещаха студа.

След като портата се затвори зад нея, тя посегна да завърти металната топка на задната врата. По дяволите! Разбира се, бе заключено. Ключа го нямаше под кофата, нито под глинената саксия с лавандула. Къде беше? Опипа джобовете на старите си бричове и изпита огромно облекчение, усещайки твърдостта на големия стар ключ. Бездруго сигурно бе оставила някой прозорец отворен, за да могат котките да влизат и излизат.

Пъхна ключа в ключалката и чу децата откъм другата страна на ливадите. Дори от това разстояние можа да разбере, съдейки по писъците, че по-големите тормозят Бет. Енергичното малко момиченце много лесно се палеше, защото мразеше да не го вземат на сериозно. Когато плачеше, сълзите ѝ обикновено бяха от яд. Каси погледна в далечината и видя, че Артър носи Бет на гърба си и държи някакъв учебник, протегнал ръка настрани, за да не го стигне тя. Тили вървеше отзад замечтана и полюшвайки чантата си, и Каси забеляза как спря да погали клюмналите главици на кокичетата, скупчени в тревата до червената телефонна будка. Бет видя майка си и се развика:

— Бях първа по правопис! Артър не ми дава учебника! Ужасен е!

— Браво — похвали я Каси. — Артър, върни ѝ го. Хайде, вече се стъмва.

— Имаме ли време да поюздим? — извика Тили, макар да знаеше отговора.

Каси никога не им отказваше езда, освен ако не бе тъмно като в рог. Знаеше, че трябва да е строга и да наложи най-напред да си напишат домашните, както правеше Лори, но все не го правеше.

Тя погледна притъмнялото небе.

— Има малко време. Ако побързате. Но първо може ли да... О, няма значение.

Само минута по-късно те влетяха покрай нея в къщата и захвърлиха училищните си чанти на каменния под в мрачното антре. На полилея светеха само две от седемте крушки, а част от жиците бяха оголени. Това вероятно бе причинено от неспирното подскачане на Артър и Бет по леглото, което разтърсваше цялата къща.

В момента всички коне се намираха в големия обор, защото полята бяха прекалено влажни и кални, за да стоят навън. Имаха късмет, че в голямото имение оставяха четири обширни пасища, макар голяма част от земите да бяха разпродадени от предишното поколение, за да се платят данъците наследство на предците ѝ. Над сто акра държеше под наем господин Хетерингтън, който отглеждаше крави и овце.

Каси се бе изненадала от предложението на майка си двамата с Нат да се преместят в голямата къща след смъртта на баща ѝ — мислеше, че майка ѝ ще иска да остане в нея. Но тя с характерната си безцеремонност бе заявила, че ѝ е омръзнало да студува и няма никакво желание да се мотае в къща, която е прекалено голяма за нея и която трябва да бъде пълна с деца. После с удоволствие се бе настанила в малка каменна къщичка от другата страна на ливадите, с малка градинка и две спални, което означаваше, че не може всички деца да преспиват при нея едновременно и което идеално я устройваше. Казваше, че е поемала достатъчно отговорности в живота си и сега е неин ред да бъде пълна егоистка и да прави каквото си иска. Освен това, твърдеше тя, за децата ще е добре да получават цялото ѝ внимание поотделно.

Каси струпа чантите в малко по-подредена купчинка и ги прерови за бележки от учителите, които децата щяха да забравят да ѝ предадат. Един сив котарак се умилкваше в краката ѝ и мяукаше пронизително.

— Млъкни и ме остави на мира за минутка — изгледа го тя ядосано.

Сякаш прекарваше по-голямата част от живота си в хранене на някакви животни. Дори и рибките в позеленелия от водорасли аквариум в кухнята изплуваха на повърхността и почваха да отварят усти веднага щом тя влезеше. Изведнъж вратата се блъсна силно и

Хектор притича навътре. Беше черен от главата до петите и смърдеше на кравешки тор. Ухили й се, за да й се подмаже, разкривайки малките си остри зъби, а цялото му тяло се тресеше, докато яростно махаше с пухкавата си опашка.

— Ти — развика му се тя — си едно противно създание. Време е за маркуча.

Той поспря, подви опашка и изхвърча обратно през вратата. Ако имаше нещо, което Хектор мразеше, това бе маркучът.

Каси трябваше да се заеме с вечерята, но Бет щеше да се нуждае от помощ, за да се качи на седлото. Другите две деца й казваха, че трябва да може сама да яхне понито си, въпреки че главата й едва стигаше до стремето. Все й повтаряха, че на шест не им е трябвала помощ, което изобщо не беше вярно. Бет бе много по-смела и по-силна от връстниците си в училище, защото брат й и сестра й очакваха от нея да прави онова, което можеха те, и Каси често се изненадваше какви бебета са някои от другите деца. Бет имаше приятели, които идваха на гости и пицяха, ако Хектор само облегнеше лапи на скута им.

Артър, който бе най-голям, бе наследил стария й ловен кон Мълбери, вече в напреднала възраст — петнайсетгодишен, но имаше много живот в него. Артър се молеше да му позволи да язди новия й кон Фред, но той все още бе непредсказуем на пътя, плашеше се от камионите и тракторите и затова Каси не му позволяваше. Тили имаше красиво сиво пони, за което всички в клуба завиждаха и което им бе струвало цяло състояние миналата година, а Бет бе наследила „семеиното кресло“ — кестеняво планинско пони с бяла муцуна, на име Дугъл, което приличаше на подвижен килим. Очите му, ако изобщо успееш да ги откриеш под дългата козина, изразяваха отегчение и той гледаше цинично на света и всичко, което можеше да го сполети. На младини бе доста буен кон, но на двайсет и пет години вече определено смяташе, че трябва да го оставят да я кара по-полека. Позволяваше да го яздят, но през повечето време спеше. Ако го оставеше човек за малко на мира по време на урок в пони клуба, той задрямваше.

Каси стоеше до задната врата на къщата и гледаше как децата извеждат конете на двора и ги завързват за халките, преди да ги оседлят. О, боже! Никой от тях не бе особено чист. Фред изцвили отчаяно, задето го бяха оставили сам в конюшната, и ритна вратата, а

Мълбери вдигна глава и изцвили високо в отговор. Каси се обърна, порови в големия фризер, който държаха в задната кухня — преди помещение за миене на съдове — и извади пакет замразени рибни хапки и бланширани картофи за вечерята. Това щеше да им стигне, заедно с малко франзели, които бе купила сутринта от магазина в другия край на селото. Собствениците на магазина експериментираха с нови продукти и всички в селото, с изключение на Сара, бяха много развълнувани от това. Когато Сара бе сварила Том и Каси с истински ентузиазъм да коментират, че сега ще могат да си купуват пресни кифлички оттам, тя само бе вдигнала очи към тавана и бе измърморила: „Намерете си някакво смислено занимание“. „За теб може и да не с особено вълнуващо, бе отвърнал Том с престорено възмущение и бе скръстил ръце пред гърдите си като истинска домакиня, но за мен това наистина е събитието на седмицата.“

— Мамо... — долетя гласът на Бет откъм двора.

Каси облече старото яке, което бе метнала на закачалката до задната врата, и излезе навън. Потрепери. Ставаше хладно. Трябваше да се върнат бързо, иначе съвсем щеше да се стъмни.

— Побързай, мамо! Ще тръгнат без мен.

— Мислиш ли? — ухили се Артър от седлото си.

— Да, можете и да го направите — каза Каси. — Дръж се. Раз, два, три.

Тя ловко метна жилавото тяло на Бет върху гърба на Дугъл, който изпръхтя. Затегна юздата му, което го накара да изпъне уши назад, после се протегна и провери дали каската на Бет е добре сложена, докато дъщеря и се дърпаше настрани.

— Не се бавете — строго каза тя на Артър, който си слагаше чифт от нейните ръкавици за езда. — И не препускайте из ливадите. Знаеш какво казва викарият.

— Тъпо правило — заяви Артър.

Той подкара Мълбери напред и тримата изтопуркаха навън. Каси пъхна ръце дълбоко в джобовете на старото яке и се загледа след тях, докато Бет риташе с малките си крачета Дугъл, за да го накара да настигне другите двама.

— Взе ли си мобилния телефон? — извика тя след Артър, но той вече бе прекалено далеч, за да я чуе.

„Няма да се бавят“, успокои се тя и се върна в къщата. Господи, дано успееш да нахрани Нат със замразени рибни хапки.

ШЕСТА ГЛАВА

НАТ

Пат зяпаше през прозореца на влака в непрогледния мрак. В далечината едва успяваше да зърне светлинките на селото, към което се приближаваха. Ако мобилният му телефон звъннеше отново, щеше силно да се изкуши да хвърли проклетия апарат през някой от тези мизерни плъзгачи се надолу прозорци, които засядаха отворени и вратът ти се схващаше. Нямахше и миг през деня, в който да не звънеше, сега имаше три телефона — един за входящи обаждания, един за изходящи и друг за съобщения, които според многострадалната му секретарка не проверява достатъчно често. Винаги когато някой от телефоните звъннеше, част от него копнееше да извика: „Просто ме оставете на мира!“. Всички бяха свързани чрез електронната поща с лаптопа му и с компютъра му в офиса и бяха пренасочени — бог знае как, сигурно чрез някой сателит на Марс — да го откриват където и да се намира. Все едно имаше проследяващо устройство на крака си.

Започваше да се пита колко дълго би могъл да издържи така. Бе спечелил достатъчно пари. Промоционалното DVD крило на компанията му бе продадено миналата година за много солидна сума. Мисълта за финансовата независимост би трябвало да го радва много. Трябваше да е щастлив, че е постигнал всичките си мечти и да се чувства най-сетне в мир със себе си. Но не се чувстваше спокоен. Сутрин се събуждаше със същото бясно желание, със същата изгаряща амбиция да излезе и... и какво? Да покори света? Да спечели милиони? Открай време това бе целта му, още като ученик — да спечели достатъчно пари, за да не притеснява никого. Така щеше да има свобода. Ако разполагаше със собствени пари, нямаше да се чувства задължен на никого. Преди години не бе помислил единствено за това, че колкото по-голям успех постигаш, толкова повече отговорности поемаш. Сега от него зависеха шейсет служители, както и още дванайсет в новооткрития офис в Ню Йорк. Дори и да продадеше всичко, а несъмнено имаше доста хора сред конкурентите му, които с

удоволствие биха сложили ръка на консултантската му фирма, щеше да се наложи да остане поне три години на председателското място, преди да успее да вземе всички пари от продажбата на бизнеса. Три години. В този момент, уморен и изтощен, това му се струваше цял живот.

Много е странно, мислеше си той, да постигнеш мечтата на живота си, преди още да си навършил четиридесет. Накъде да продължиш оттук? Някои от бизнес познатите му, които бяха спечелили цяло състояние от продажбата на компаниите си, бяха тръгнали да обикалят света с яхта. По-рано и той харесваше плаването, но не искаше да следва стадото и клишето — продаваш бизнеса и си купуваш лодка. Често нощем лежеше буден до спящата Каси и си мислеше: „Какво искам?“. На пръв поглед имаше всичко, което човек би могъл да желае. Може би трябваше да си купят къща в чужбина. Замисли се. Франция? Каси никога не би се разделила с конете си. Пък и това означаваше просто нова материална придобивка, а той бе отегчен от материалното.

Имаше нещо, което желаше. Много би искал да притежава имение в Шотландия. Като дете майка му го бе завела на кошмарна почивка в планините на Шотландия с родителите ѝ и всички трябваше да се тъпчат в малката ѝ кола заедно с палатката и миризливото им куче. Той бе ходил да лови риба всеки ден, за да избяга от задущаващото им обожание, и бе скитал из скалистите хълмове в търсене на скрити малки езерца, пълни с пъстърва. Веднъж дори бе уловил съомга на въдицата си в една буйна рекичка, а после трябваше да бяга като вятъра, когато забеляза горския на другия бряг. Нещо в пейзажа, в дивия простор, в пустотата на околността бе пленило душата му и той никога не се бе чувствал по-спокоен от времето, когато бе стоял край езерото, простиращо се пред него гладко като стъкло, и единственият звук бе крясъкът на ястреба високо над главата му. Обожаваше усещането, че е напълно сам. Странно — колкото повече имаш, толкова повече осъзнаваш, че не се нуждаеш от много. Вместо да направят живота ти спокоен и лесен, богатството и отговорностите просто увисваха като камък на шията и теглеха надолу. Сега Нат се тревожеше също толкова много за акциите на компанията и за лихвените проценти, колкото някога за нищожния си заем като студент. Господи! Нима в природата на човека никога да не е доволен

от това, което има? Прекалено много, прекалено малко? Каси бе единственият истински оптимист, когото някога бе срещал.

Да се стремиш към малкото — това бе тайната. Да водиш попълноценен живот, вместо да се качваш на проклетия влак всеки ден и да се гмуркаш в оживлението на Лондонското Сити. Засмя се на себе си. Май започваше да звучи като някакъв сектант. Може би трябваше да се оттегли в комуна и да се удря с брезови клонки или да седи под някоя пирамида. Но как да убеди Каси да напусне имението? Семейството ѝ живееше там от шест поколения и тя имаше силно чувство за принадлежност и традиция. Вероятно би могъл да я убеди да си купят втори дом, а после бавно да я запали за идеята да се пренесат напълно. Там горе нямаше да работят дори и мобилните телефони. Истинска нирвана.

Влакът намали и спря. Гара Фулбрук. Селцето се гушеше в една падина на долината Уиндръш, закътано двустранно от нежно издигащи се хълмове, а гарата се намираше на тиха уличка близо до училището. Селото щеше да представлява напълно идилична картина, ако не бяха новите жилища в далечния му край, но това никак не би се харесало на Нат. Той много се дразнеше от разделението на „ние“ и „те“, с което се отнасяха към новодошлите някои от старите жители, и ако питаха него, с удоволствие би подкрепил всяко ново и евтино строителство в долината. Често го канеха да се включи в общинския съвет, но той просто нямаше и един свободен миг. Налагаше му се да прекарва все повече време в Ню Йорк, където консултантската му фирма бе открила нов офис за връзки с обществеността и вече бе спечелила няколко петзвездни хотела за свои клиенти през последните две седмици. Трябваше скоро да замине и да провери как вървят нещата. Идеята никак не му допаднаше. Хората смятаха пътуването по работа за много приятно преживяване. Но не беше така. Това означаваше, че трябва да прекара дванайсет изтощителни часа в някаква метална тръба и да диша рециклиран въздух, макар че можеше да протегне дългите си крака в бизнес класата и да яде малко по-прилична храна от обикновените пътници. Истината бе, че му липсваше домът. Липсваше му хаосът и шумът, и Каси. Липсваше му това, че не може да се протегне нощем и да се сгуши до топлото ѝ тяло. Трудно заспиваше в анонимните хотелски стаи, независимо колко луксозни бяха. Други мъже на негово място и на неговата възраст си намираха млади

любовници. И той получаваше много предложения. Знаеше как въздейства на жените и това го отегчаваше. Имаше много добре развит усет за хора, които искат нещо от него — бизнес изгода, пари, слава... Няколко клиенти дори му бяха пращали проститутки. Миналата година се бе прибрал късно през нощта и много уморен в хотел „Сентръл плаза“ в Ню Йорк и бе заварил една осемнайсетгодишна красавица да седи на радиатора пред стаята му. „Здравей“, каза тя. „Благодаря, отвърна той, но не.“ Лицето ѝ бе помръкнало. Значи нямаше да ѝ платят. Нат не презираше клиентите си и приятелите си, които се възползваха от тази често предлагана форма на „гостоприемство“, нито отказваше поканите за барове с еротични танци, които изобилстваха в доминирания от мъже корпоративен свят. На тях вече не се гледеше като на нещо перверзно, каквито бяха някогашните стриптийз клубове, и много от поканите идваха от важни клиенти. Той отиваше, усмихваше се, пиеше шампанско и дори не забелязваше момичетата, които се увиваха около пилоните пред очите му. Вероятно бе единственият съпруг, който казваше на жена си точно какво прави. „Пак ли еротични танци — възкликваше Каси, когато ѝ се обаждаше да ѝ каже, че ще закъснее. — Забавлявай се.“ Тя изобщо не ревнуваше и той я обичаше заради това, както и за пълното ѝ безразличие към изкушенията на богатството. Сигурен бе, че някоя като Лори би харчила парите му с лека ръка. Когато бе срещнал Лори, за пръв път от много години бе пипнал някакво физическо привличане към друга жена. Но знаеше кога да се отдръпне. Някои неща човек просто не биваше да прави, за да има щастлив брак. А и вече бяха станали приятели с Джерард. Или поне толкова близки, колкото някой можеше да се сближи с Нат. Само Каси познаваше добре човека, когото подчинените му смятаха за загадка.

Събра документите си от пластмасовата масичка и затвори лаптопа. Работеше върху презентацията на един нов корпоративен клиент, който искаше от него да организира курс за запознаване с медиите на ръководните му кадри. Нат бе събрал екип от известни репортери, които по-рано бяха работили за големите новинарски канали, тъй като клиентите му обичаха да слушат истории от зоните с военни конфликти по света и да знаят, че пред тях стои истински герой. Най-добре ако човекът е попадал под обстрел. Плащаше им добре, а от клиентите вземаше цяло състояние.

Прибра телефона си в кафявото кожено куфарче и го затвори. Насреща му седеше млада жена с лъскава кестенява коса и го наблюдаваше над ръба на вечерния си вестник. Тя цяла година пътуваше в същия влак като него, но Нат не я забелязваше. Всяка сутрин тя с нетърпение очакваше да го види, сърцето ѝ трепваше, щом го зърнеше да крачи по перона, вдигнал яката на тъмносиньото си кашмирено палто заради студения вятър, а слънцето проблясва в русата му коса като на герой от комикс. Представяше си, че е негова жена и имат две малки русокоси дечица, негови копия. Когато той говореше по телефона, тя се навеждаше напред, за да чуе нещо и да разбере поне малко за живота му. Не можеше да не забележи масивната златна халка на пръста му. Сутрин се обличаше специално заради него. Някой ден, някой ден той щеше да вдигне очи, да срещне погледа ѝ и внезапно да осъзнае, че тя е жената за него. Добре че толкова дълго прекарваше в разговори по телефона, иначе имаше опасност да чуе как тиктака биологичният ѝ часовник, като същинска бомба с часовников механизъм.

Нат слезе от влака и вратите автоматично се затвориха зад него. Студът го накара да си поеме сепнато дъх и да се загърне по-добре в кашмиреното си палто. С куфарче и лаптоп под мишница той zakрачи по бетонната рампа към паркинга. Край него минаваха другите постоянни пътници, с които през годините бяха започнали да си кимат за поздрав. До него мъж в дълго палто от туид отвори капака на телефона си, за да прочете съобщението, което тъкмо бе получил. Охранителните лампи създаваха фантастични оранжеви светли петна сред мрачните сенки на редиците от паркирани коли. Зад гърба му влакът бавно потегли и светлините му постепенно потънаха в мрака зад телената мрежа, която ограждаше паркинга от перона. Наоколо се чуваха звуци от отключване на колите и постепенно започваха да светват фарове. На няколко метра от него една жена пожела някому приятна вечер, докато оставяше куфарчето на задната седалка на колата си. Още един ден бе отминал.

— Добър вечер, Нат.

— Здравей, Дейв.

Нат се усмихна на пазача на паркинга. Човекът се гордееше, че знае по име всичките си редовни клиенти. Нат имаше сезонен пропуск за паркинга, както и целогодишен билет за железницата. Мразеше да

купува пропускар през януари. Още една година. Поредната година, която много щеше да прилича на изминалата, а вероятно и на тази след нея. Някога напрежението и енергията на деловия свят го бяха вълнували. За него това бе игра, която трябваше да спечели, и всеки ден носеше ново предизвикателство. Сега всичко му се струваше едно и също. Тръпката си бе отишла. Натисна дръжката, за да отвори рейндж роувъра, и фаровете светнаха. Колата бе съвсем нова, от най-висок клас и имаше сателитна навигационна система, което Артър смяташе за страхотно. На Бет и Тили най-много им харесваше, че могат да гледат телевизия в колата, когато е паркирана. Сега мърмореха за вградено в колата DVD, но Каси казваше, че това е глупаво пилеене на пари. Той би се предал, но Каси бе непреклонна. Тя не виждаше смисъл в скъпите коли и караше много стара тойота, пълна с кални такъми и гумени ботуши.

Нат подаде ляв мигач и се усмихна при мисълта за нея и за дома си. Младата жена от влака се наведе напред, за да го зърне за последен път тази вечер. Естествено, той караше разкошна кола. Животът наистина не бе справедлив. Представи си жена му. Вероятно бивш модел, все още много красива, с високи скули и бедра, поддържани чрез липосукция, която щеше да го посрещне с чаша джин с тоник в прекрасната всекидневна, осветена от огъня в камината, докато тя довърши кулинарния си шедевър.

— Не маслото! Не и проклетото масло!

Котката, забелязала факта, че маслото е останало непокрито, с радост бе скочила на плота и сега бързо облизваше остатъците от маслото, което Каси бе възнамерявала да сложи в печените картофи, вече станали съвсем черни в горещата фурна на печката.

— Ох, ох, по дяволите! — изпъшка тя, докато се мъчеше да ги извади с една кърпа за маса, която определено бе прекалено тънка за целта. Ръкавиците не се виждаха никакви. Всъщност бяха станали удобно легло за едно малко зайче и за морското свинче на Тили, които тя бе вкарала тайно вкъщи. И трите деца, с розови от ездата бузи, след като се бяха прибрали едва ли не опипом в тъмното, сега се бяха

завили под дебел юрган и зяпаха телевизия в дневната, седнали на много мирислив диван, който бе използван като импровизирана сушилня от Хектор, все още смърдящ на обор. Гледаха сериала „Приятели“, не им бе разрешено, но те знаеха, че майка им ще е заета в кухнята поне още половин час. Още не бяха написали никакви домашни. Артър, който бе природно интелигентен и най-усърден в училище от тримата, щеше да си напише домашното в първото междучасие. Бет трябваше само да се поупражнява в четене, а Тили бездруго си бе оставила домашните в училище. Тя твърдеше, че хората на изкуство то не бива да бъдат принуждавани да учат математика. Било вредно за душата им. Тили пишеше странна поезия пълна с развихрени образи и правописни грешки, и Нат я смяташе за гений. На изпитите преди Коледа бе постигнала невероятния резултат от осемдесет и седем процента по английски и пълна нула по математика. „Поне написа ли си името отгоре на листа?“, бе попитал Нат, като се мъчеше да не се засмее. „Не мога да си спомня“, бе отвърнала Тили. Артър смяташе, че е много смешно, а баба ѝ бе казала, че след като е ясно, че някой ден ще стане прочут творец и писател, за какво трябва да се притеснява за някакви си изпити. Каси бе заявила, че въпросът съвсем не е в това, но само тя се отнасяше сериозно към случката. Тя знаеше със сигурност, че Лори сяда всяка вечер и поне един час се занимава с домашните от училище заедно със Софи, макар детето вече да е било на занималня. Ник бе спечелил частична стипендия за Ъплингъм и тя бе уверена, че това се дължи на съвестното отношение на Лори, която дори купуваше на децата си видеофилмчета, за да тренират по математика. Да я вземат мътните Лори — бе такава добра майка, освен че беше и слаба. Софи дори се упражняваше да свири на пиано всяка вечер. Учителката по музика на Тили се бе отказала да ѝ дава задачи за упражнение в малката синя нотна тетрадка, защото Каси никога не я караше да ги изпълнява. Щом се сетеше за това, тя изгаряше от срам. Дори нямаше оправдание, като Сара, която непрекъснато работеше. Дори и Том правеше някакви отчаяни опити да преглежда домашните на децата си и да следи за музикалните им упражнения. „Трябва да се старая повече, каза си Каси. Трябва да бъде по-организирана.“ Прекалено много време прекарваше с конете, а това нямаше да прати децата ѝ в добри училища. Целта ѝ бе всички те да си вземат изпитите на единадесет години с добри оценки и да се запишат

в близката гимназия. Разбира се, можеха да си позволят да плащат за частни училища, но самата Каси се чувстваше много нещастна като малка в пансиона, където я бяха изпратили, и не искаше да подложи никое от децата си на подобно изпитание, а и не можеше да понесе мисълта, че няма да ги вижда седмици наред. Нат бе завършил общообразователно училище, без това да му навреди особено, и също смяташе частните училища за излишно пилеене на пари. „В повечето случаи хората плащат само за превзет акцент и силно развито чувство за собствената си важност“, казваше той.

Задната врата се тръшна шумно. О, по дяволите, това беше Нат, а задушеното с пилешко месо бе престояло във фурната само половин час. В рецептата пишеше, че му е нужен поне час и половина, а и тя бе забравила да добави брашното, преди да налее бульона, което означаваше, че сега в тенджерата вряха доста противни на вид твърди бели топчета от брашното. Щеше да се наложи добре да ги разбие покъсно. Сосовете ѝ или ставаха прекалено гъсти като лепило, или бяха редки като супа. Котката седеше на работния плот и я гледаше с едва прикрита насмешка. Каси отвори кухненския прозорец и я избута навън.

— Върви да се правиш на котка, котко — каза тя, а после се почувства гузна, защото навън бе много студено.

В същия миг усети как ръцете на Нат я прегръщат.

— Пак ли си говориш с котката? — прошепна той във врата ѝ. — Трябва да излизаш по-често.

— Тази котка ме мрази. Гледа ме така, сякаш иска да каже, че може да се оправи с домакинството десет пъти по-добре от мен.

— Вероятно може — съгласи се Нат, облегна се на шкафа и прегледа набързо пощата.

— Вино?

— О, да.

Каси се обърна и се протегна, за да свали бутилка от специално направената етажерка отстрани на комина, където гореше печката с дърва.

— Май привършваме запасите.

— Хм! Ще поръчам да ни доставят. Каква е тази интересна миризма на изгоряло?

— Картофи, печени с обелките. Ох!

Малко почернели, те изглеждаха много неапетитно и приличаха на спукани балони.

— А какво кулинарно удоволствие се крие тук? — попита ухилен Нат, докато отваряше вратичката на фурната.

— Задушено. Или поне трябваше да е такова, когато го пъхнах вътре. Сега вече може да е какво ли не.

— Това харесвам в готвенето ти — заяви Нат. — Постоянните изненади.

Тили, чула гласа му, нахлу в кухнята и обвини ръце около кръста му, а когато той се изправи, стъпи върху краката му.

— Татко! Ти се върна!

— Няма нужда от толкова драматично посрещане. Правя го почти всеки ден.

Той се затътри тремаво към крайния стол до масата, докато дъщеря му все още стоеше върху краката му, и внимателно се отпусна на седалката. Тили посегна и отпи глътка от виното му.

— Мм, хубаво е! — каза тя.

— Френско.

— Това дете ще стане алкохолик. Каквато майката, такава и дъщерята — измърмори Каси и вдигна капака на тенджерата за готвене на пара, за да задуши малко зелен боб.

На прага се появи Бет, помъкнала любимото си одеяло с оръфано от дъвкане ъгълче.

— Искам и аз — обади се тя и се покатери на коленете на баща си.

Той ги настани всяка на различно коляно и ги изгледа престорено строго.

— Написахте ли си вече домашните?

— Нее... — повлече Тили. — Не точно.

— Не ми казвай, че си оставила учебника в училище — каза Каси — за пореден път.

— Тили, ще трябва да се отнасяш по-сериозно към уроците си — опита се да бъде строг Нат.

— Получих отличие в часа по изкуство — осведоми ги тя весело. — Ох! Бет ме щипе.

Би ли ги завел горе и да чуеш как чете Бет, моля те! — Гласът на Каси прозвуча приглушено, защото сега се взираше в мрачните

дълбини на фурната. — Вечерята ще е готова след около половин час. Ако междувременно не се samozапали спонтанно.

— Хайде по леглата. — Нат пусна Тили да стъпи на пода и се изправи с Бет на ръце.

— Аз не трябва да си лягам още сега — възмути се Тили. — Едва осем часът е.

— О, трябва — едновременно възразиха Каси и Нат.

— Но тя е по-малка от мен. Аз нямам никакви привилегии. Не е честно. Щом аз трябва да си лягам, и Артър да си ляга.

— Ще ги изведеш ли оттук, моля те!

— Хайде, тръгваме.

Минаха покрай вратата на дневната, където Артър се бе пъхнал целият под завивката.

— Знам, че си там — каза Нат. — Още половин час.

— Добре, татко — отвърна завивката.

Стаята на Тили бе истинска кочина. Нямаше значение колко често разтребва и чисти Каси, на Тили ѝ трябваша само десет минути, за да извади всичко от чекмеджетата, да разпилее флумастерите навсякъде и да осее целия под, неизвестно по каква причина, със смачкани топчета от тоалетна хартия. Обикновено правеше убежища за различните си домашни любимци и озадаченото морско свинче често се озоваваше в някоя обувка в дъното на гардероба ѝ.

— Ооо! Забравих! — извика тя, докато Нат се опитваше да я вкара в стаята ѝ, все още държащ Бет на ръце.

Промуши се под лакътя му и изчезна надолу по стълбите. Бет се бе облегла на рамото му и си смучеше палеца. Очите ѝ вече се затваряха. След ездата бе облякла странно съчетани дрехи — от долнището на пижамата ѝ до якето от пони клуба, както и големите рошави пантофи, които приличаха на конски глави и цвилеха, когато натиснеше едното ухо. Нат се зачуди дали да не я заведе в банята, за да ѝ измие зъбите, но после реши да остави това за сутринта, тъй като тя направо заспиваше. Нямаше никакъв шанс да се заеме и с четене. Занесе я по тесния коридор към спалнята ѝ, като се наведе на прага, за да не се удари в горния ръб. Таванът на стаята бе нисък и скосен, а върху полирания дървен под имаше пухкаво килимче от ламска вълна, подарък от баба ѝ след последната екскурзия до Перу. Беше ѝ купила също и вълнена шапка, която скриваше и ушите и която Бет

настояваше да си слага, докато спи. Момичето бе наследило ексцентричния вкус към облеклото на баба си. Нат я остави върху леглото и внимателно ѝ свали якето. Намери чисто горнище на пижама в чекмеджето и ѝ го облече. Бет не отвори очи. Обгърна дебелите завивки и видя, че чаршафът отдолу е покрит със сиви котешки косми. Бет обичаше да спи с котката под завивките до нея. Сега котката не се виждаше никъде — всъщност дебнеше в горния край на стълбите и чакаше Нат да си тръгне, защото той понякога тропваше с крак и заявяваше, че животното трябва да излиза навън през нощта, както правят всички котки. Когато Каси я бе избутала през кухненския прозорец, тя просто бе направила обичайната си обиколка на къщата, после бе скочила покрива на бараката, после на по-високия покрив и бе влязла обратно през прозореца на банята. Нат опъна завивките над отпуснатото малко телце и се наведе да целуне топлата бузка на детето.

— Приказка — измърмори то, без да отваря очи.

Нат изпъшка.

— „Пухчо и Духчо“ — пожела си Бет.

Нат намери книгата отстрани до леглото и седна да чете.

— Имало едно време един пингвин — започна той. Господи, можеше да изрецитира наизуст цялата книжка, дори и насън да го бутнат. Погледна към Бет, която изглеждаше съвсем унесена и се бе обърнала с гръб към него, прегърнала онзи грозен плюшен вълк, за който също настояваше да спи в леглото ѝ. Нат набързо прелисти три страници.

— И после всички заедно извикали „ура“.

— Пропусна нещо — каза Бет, все така обърната към стената.

Той въздъхна и се върна назад. Тили стоеше на прага. Тя също много бе обичала тази приказка и бе предала книгата на Бет. Каси изобщо не позволяваше да се изхвърлят книги и таванът бе пълен с кашони, които се предаваха от дете на дете през поколенията. Нат потупа леглото до себе си. Тя изтича до него и той се зарадва, като видя, че е с пижама. Случваше се да си легне и напълно облечена.

— Това няма да се брой за моя приказка — прошепна тя.

— Ти си много голяма за приказки — отвърна ѝ той.

— Не, не съм. Много ми харесва, когато си преправяш гласа.

След като прочете цялата книжка, той се наведе да целуне Бет. Зави я топло и когато двамата с Тили тръгнаха към нейната стая, през

краката им се стрелна сива топка.

— Защо — попита Нат, загледан в хаоса по пода — ръкавиците за фурната са тук?

— О! — възкликна Тили. — Ами...

Той ги вдигна и ги тръсна. От тях изпадаха изпражнения от морското свинче и от зайчето.

— Това не е никак хубаво — каза Нат, взе ги и отвори прозореца, за да изхвърли мръсните топчета навън. — Къде са животинките, на които принадлежи това творение?

— В клетките си са. Честна дума.

— Така ли? Значи не гледат телевизия? Не пият от чашата ми? И не се обаждат чак в Перу?

Тили се засмя.

— Колко си смешен.

Всъщност животинките бяха настанени на топло в най-долното чекмедже на скрина ѝ, сред меките ѝ пуловери, а за всеки случай им бе оставила и нещо за хапване вътре. Онова, за което родителите не знаеха, нямаше как да ги нарани.

Тя подаде на баща си книгата „Най-злата вещица“.

— Сигурно си я чела милион пъти — каза той, но примирено отгърна на страницата с подвито ъгълче.

След като свършиха с четенето, тя помоли, както правеше всяка вечер:

— Пусни моята касета.

Той загаси лампата.

— Не я пускай много силно.

Нат тръгна да слиза по стълбите, но реши да провери Бет. Тя бе прегърнала плюшения вълк Хаулър, а пухкавата сива глава на котката едва се подаваше изпод завивките. Сърцето му се размекна. Жълтите кариани завеси не бяха дръпнати съвсем докрай и той тихо пристъпи в стаята, за да ги оправи. От прозореца на Бет можеше да види църквата, чиято кула с часовника бе осветена от един прожектор на земята, поставен сред гробовете. Докато гледаше натам, тежките позлатени стрелки на часовника стигнаха до дванадесет и дълбок камбанен звън проехтя над ливадите. В бившия дом на енорийския свещеник угасиха лампа и той бегло различи фигурата на Лори, която минаваше покрай прозореца на стълбите.

„Ти си щастливец“, помисли си Нат. А после си спомни. Ню Йорк. Още една седмица далеч от къщи.

СЕДМА ГЛАВА

КАСИ

— Какво има?

Нат завъртя червеното вино в чашата си.

— Трябва да замина за малко в началото на март.

— Пак ли — изпъшка Каси и направи тъжна физиономия. Всъщност тайничко се радваше, защото това означаваше, че няма да се налага да готви за него и че ще може да гледа каквото си иска по телевизията. Мразеше, когато той отсъстваше повече от седмица, тъй като ужасно ѝ липсваше, но няколкото дни бяха за нея като ваканция — почивка от съпругеските ѝ задължения, колкото и немарливо да ги изпълняваше. Можеше да се мотае из къщи с бричовете за езда или по анцуг и да не се притеснява, че изглежда така, сякаш я преследва някой дребен вредител. Можеше да кисне във ваната до полунощ или да си легне в девет. Мъжете, независимо колко чудесни бяха, сякаш винаги се нуждаеха от внимание. Изобщо не можеха да остават сами и ако някога се случеше тя да иде да гледа някакво предаване по телевизията, което много искаше да види, докато той си е у дома — като например драматизация с театрални костюми — се чувстваше абсурдно гузна, а и Нат имаше дразнещия навик да наднича постоянно в стаята и да пита: „Още ли не е свършило? Искам да си лягам“. Или заставаше пред телевизора и заявяваше: „Това е толкова скучно. Не може да искаш да стоиш тук и да го гледаш“.

— Опасявам се, че се налага. Неизбежно е. Бих изпратил някой друг, ако мислех, че може да свърши работа, обаче трябва да ида аз — отвърна Нат.

— Но ти обеща да дойдеш на празника. Най-тържествено обещах на Бет, че ще я пусна за пръв път да язди без водеща юзда.

— С Дугъл ли? — Нат повдигна вежди и се усмихна.

— Той се събужда, когато е в компания — защити го Каси. — Честна дума. Дори и сам себе си изненадва. Само да го видиш, късите му крачета хукват като луди. Направо е различен.

— Дали Бет ще може да го обуздае? Все си я представям как изчезва зад хоризонта, отвлечена от летящо червеникавокафяво килимче.

— Ще се справи, аз ще се погрижа за нея.

Двамата седяха до масата в кухнята и Нат мързеливо разлистваше списание за живота в провинцията, преплел крака с тези на Каси, а велурените му боти бяха изритани настрани. В печката на дърва блещукаха пламъци, петнайсетгодишният им златист ретрийвър Хеймиш спеше дълбоко до краката им и похъркваше, а дебелиите му светли лапи потръпваха в съня. Хектор лежеше в кучешката си кошница, свит на малка сърдита топка с едно отворено око, и се чудеше дали ще му се размине, ако скочи на коленете на Каси. Клонче от зеления бръшлян, който се катереше към покрива на кухнята, потропваше по прозореца, а вятърът свиреше и виеше в комина.

Една реклама на цяла страница в списанието привлече погледа на Нат. Представляваше снимка на покрити с пирен планински склонове, а в центъра, в долината се гушеше бяла ловна хижа. „Имението Гленгари, прочете той. Цена два милиона и двеста хиляди лири, с две хиляди акра прилежащи пасища, блата, две езера и добре поддържан ловен парк с фазани и яребици.“ Имаше възможност и за лов на едър дивеч, миналата година били отстреляни двайсет сърни. Освен голямата къща с дванайсет спални, имаше и фермерска къща с наематели, както и четири стари къщички, нуждаещи се от ремонт. „Значи са пълни съборетини“, досети се Нат. На километри наоколо нямаше буквално нищо друго. В имението имаше и планина. Вярно, съвсем малка, но все пак планина.

— Виж това.

Той подаде списанието на Каси, която зяпаше в огъня и се опитваше да събере сили, за да разчисти масата след вечеря. Чудеше се и дали да си вземе вана преди лягане.

— Кое? Какво да видя?

— Това. — Той се наведе и потупа страницата. — Имението.

— Защо? — Тя вдигна очи от списанието недоумяващо. Какво общо имаме ние с някакво си имение?

Той се замисли за минута.

— Просто ми се струва, че моментът сега е много подходящ. Пазарът като цяло е доста замрял и сега е времето да се купува, след

като се очаква лихвите да скочат до небето. Сега парите си седят в банковата сметка, а аз предпочитам да ги вложа в недвижима собственост, вместо да рискувам с доста несигурния инвестиционен пазар. Много е разумно да се купи някакъв имот, а Шотландия е най-подходящо място за целта. Все повече хора си купуват имения, това е развиващ се пазар.

— Но не и за да живеем там, нали? — бавно каза Каси. — Не и да се вдигнем, да напуснем дома си тук и да се преселим... — Тя се вгледа по-отблизо в снимката. — ... на луната.

— Не е на луната — леко се подразни той. — Всъщност се намира на трийсет километра северно от Инвърнес.

— Значи е на луната — убедено заяви Каси. Усети как изтръпва вътрешно. Нат нямаше случайни прищевки. Ако искаше да направи нещо, той просто го правеше. И затова имаше такива успехи в бизнеса. Не говореше празни приказки, а просто се заемаше и действаше. Ако възнамеряваше да купи имение в Шотландия, значи щеше да го купи, иначе да не се казваше Мораг Маккинън. Не че се казваше така, разбира се.

— Не го отхвърляй просто така. Просто си мислех... — Той се наведе към нея и в гласа му прозвуча страст: — Седях в онзи идиотски влак тази вечер и се питах колко дълго мога да продължавам така. Колко още мога да пътувам всяка сутрин и вечер и да казвам едно и също по телефона на едни и същи хора, и да се тревожа за едно и също, ден след ден. Няма нужда да го правим, няма нужда аз да го правя. Ние сме късметлии, Каси, продадохме част от бизнеса точно навреме. Можем да си го позволим. Искам да направя голяма промяна. Коренна промяна в живота си.

Каси се протегна и сложи ръка върху неговата.

— Чак толкова голяма ли? — попита тя и махна към списанието. — В Шотландия? — После погледна снимката по-внимателно. — На север от Инвърнес? Дори не знаех, че има нещо по-северно. Мислех си, че просто падаш в морето и стигаш до Северния полюс.

— Притеснявам се за географските ти познания. Ще е фантастично. — В гласа на Нат звучеше топлина и вълнение. — Децата ще растат напълно свободни, без външен натиск да пораснат прекалено бързо, могат да плават с лодка и да яздят на воля — това ще ти хареса — и няма да се чудим в кое училище да ги пратим, защото просто ще

ходят в местното, е, поне най-близкото, а и ще можем да прекарваме повече време заедно.

— Разбирам защо го искаш — бавно каза Каси. — Но трябва ли да е толкова далеч? Не може ли да се оттеглим на спокойствие някъде по-близо до дома? — „Не искам да се местя оттук, мислеше си тя. Това е моят дом. А в Шотландия е студено. Не само понякога, а през цялото време. Като в хладилник, пълен с пирен.“ — Не можем ли просто да си купим втора къща? Децата... — Нат я погледна. — ... децата имат свой живот тук. Приятели. Конете им са тук. Пони клубът. Състезанията. Нали разбираш? Тук е цивилизацията.

— Няма да съобразявам живота си с твоите проклети коне — отвърна той. — Искам да го направя заради децата. Мисля, че ще бъде страхотно. Можем да се откъснем от всичко. Никаква телевизия. Никакви мобилни телефони...

— Никакви хора — вметна Каси. — Повечето нормални хора не отиват в Шотландия по причина, че там няма никой. Ходих в Шотландия веднъж и всички си бяха тръгнали.

— Но точно това е хубавото! До гуша ми е дошло от хора. И двамата ще станем на четиридесет догодина. Не искам да прекарам и следващото си десетилетие, зает с абсолютно същото като досега, а всичко се нарежда идеално, защото това е най-подходящият момент за продажба. Мога да се освободя от компанията, а междувременно ти да заминеш и да подготвиш всичко на място.

Каси го погледна с насълзени очи.

— Сама ли?

— Ще се справиш. — Той се засмя.

— Няма да ида да живея в някаква съборетина посред пустошта, буквално на Северния полюс, където ще мога да си приказвам само с тюлените. Ще ми порасне брада от скука. — Тя се зачете по-подробно в описанието. — Една от къщичките в имението се казва „Изгубената къща“, защото до нея няма път — прочете тя.

— Прелест!

— Съвсем си откачил — констатира Каси и стана, за да пхне още едно дърво в огъня. — И да не си посмял да кажеш за това на децата. Ще ги разстроиш. На тях животът тук им харесва.

— И там ще им хареса.

Каси си призна, че е така, но отказваше да се съгласи гласно. Защо се противопоставяше толкова яростно на идеята му? Най-вече заради страха от неизвестността, но пък и се страхуваше да напусне голямата си къща. Тук бе израсла и познаваше всеки сантиметър от дома си, чувстваше се отговорна за него. Това бе Техният Дом. Мястото, Където Живеят. Приемствеността в семейството бе много важна. Сега хората непрекъснато си събираха багажа и се местеха другаде и сякаш никой вече не можеше да си намери мястото. Нат не го разбираше, защото като малък бе живял в много различни жилища и не знаеше какво е да изпитваш такава продължителна историческа връзка с една къща. Знаеше, че Нат има нужда от промяна, но трябваше ли да е толкова драстична?

— О, забравих да ти кажа — всички ще дойдат на вечеря в петък. Нат изпъшка.

— Недей така.

— Кой ще дойде?

— Само Джерард и Лори, Том и Сара. Няма нужда да се правиш на любезен пред някого.

— Слава богу! Чака ме адски натоварена седмица. Ще трябва да остана в града поне две вечери.

Каси разсеяно размаза върху масата с пръст няколко капки от задушеното.

— Мислиш ли, че трябва да се върна на работа?

— Какво? Това пък откъде ти хрумна? — Развеселен, той се загледа в замисленото ѝ лице.

— Лори се занимава с нещо. Има поръчка за вътрешния дизайн на една голяма къща в Гуитинг пауър. Усещам, че всички, освен мен тръгват в някаква нова посока. Не те ли дразни, че аз не правя нищо?

— Вършиш куп неща. Грижиш се за децата. Готвиш като истински професионален готвач, а и къщата блести от чистота.

— Я стига! Виждаш ли, значи не правя нищо. Дори и това, което се очаква от мен, не го върша добре. Не съм много добра съпруга, нали?

Нат протегна ръка и я погали по бузата.

— Напротив.

Тя се усмихна и облегна буза на дланта му.

— Но започвам да се чувствам като изкопаемо. Майка ми все подхвърля, че трябва да направя нещо с живота си, нещо по-предизвикателно. Тя планира тази година да изкачи Килиманджаро.

— Какво например? — Нат се облегна на стола си.

— Не знам. Мога да се запиша на някакъв курс.

— Например курс за управление на имение — ухили се той.

— О, да, разбира се. И ще ме караш да работя на открито в хубаво и лошо време, да поправам трактори и да правя огради.

— Отлично. Точно това искам. Здрава и набита жена, която може да прави всичко. Знаех си, че все ще имам полза от теб.

— Понякога си мисля, че не гледаш на мен като на върховна секс богиня.

Той ѝ се усмихна.

— Прекрасна си. Точно каквато си.

— Не съм ли много дебела? — Това често бе увод към любовния им акт.

— Идеална си. Харесва ми, когато една жена тежи на мястото си и няма опасност да я отвее вятърът.

— Напълно подходяща за Шотландия.

Засмяха се и двамата. Телефонът звънна.

— О, по дяволите! Не вдигай — предупреди Нат.

Телефонът иззвъня шест пъти и после се включи секретарят. След като изслушаха съобщението, което Каси бе записала с най-отчетливия си тон, в коридора отекна гласът на Лори.

— Знаем, че и двамата сте там — каза тя с мекия си говор с лек акцент. — И не ме пращайте по дяволите. Толкова е грубо. Обаждам се само да проверя дали поканата за петък остава. Кажете ми, ако искате да стотвя нещо. С удоволствие ще се възползвам от шанса да се откъсна от тази противна работа. Явно очакват от мен да я върша всеки ден. — Нат и Каси се спогледаха и се усмигнаха един на друг. — Звъннете ми, когато имате желание да общувате с външния свят. Не пий прекалено много, Каси, все пак утре е делник. Спомни си, че си казала не повече от две чаши. Обичам ви и двамата.

После телефонът млъкна.

Каси погледна третата си чаша вино и се намръщи.

— Лори бе малко потисната в събота вечер — обади се Нат. Каси го погледна, изненадана, че е забелязал. — Обикновено е много по-

весела.

— Наистина изглежда притеснена от нещо — призна Каси. — Мисля си наред ли е всичко с бизнеса на Джерард? Той винаги изглежда много затворен, но ми подхвърли нещо от сорта, че не бил сигурен дали все още ще живеят в къщата си по Великден. Отначало си помислих, че е шега, но после той взе да го усуква и се опита да ми каже, че не съм разбрала. Беше доста пиян естествено, както и аз, така че може и да не съм чула добре.

Нат много пъти си бе мислил, че Джерард рискува прекалено, като се опитва да разшири компанията си в настоящата несигурна обстановка, но това не му влизаше в работата. Двамата рядко говореха за бизнес и предпочитаха теми като лова и риболова — отпускащи мъжки теми.

— Чух някакви слухове — отвърна той.

Знаеше, че Джерард е поел твърде голяма ипотека върху къщата, много по-сериозна, отколкото той лично би поел някога, но не се и опитваше да съди другите. При тези лихвени проценти в момента сигурно само вноските по ипотеката бяха цяло състояние, а като се добавят и училищните такси на децата, се получаваше доста солиден финансов товар.

— Мислиш ли, че Лори е красива? — внезапно изгърси Каси.

— Защо?

— Само се чудех. Красива е. И сме на една и съща възраст. Трябва да отслабна поне малко. А и дрехите й... Ще започна, наистина. Ще се запиша на курс по аеробика в спортния център и ще влизам в два номера по-малки дрехи.

— Няма да издържиш дълго — отбеляза Нат и й сипа още вино.

— Ще се подложа на пречистваща диета.

— О, господи! Моля те, недей. Ще бъдеш много измъчена и нещастна.

— Не искаш ли да имаш слаба и красива жена?

— Не — каза той и посегна към нея. — Искам теб. Хайде, в леглото.

Наведе се и я хвана за ръка. Тя се остави да я вдигне на крака.

— Трябва да разчистя масата.

— О, я зарежи, остави всичко така.

— Но сутрин е много неприятно. Ще пуснеш ли кучетата навън да пишкат?

— Хайде, дебелако — подкани той Хеймиш и го подритна с крак.

Старият пес изръмжа и тежко се надигна. Хектор побърза да се обърне на другата страна в кошницата си. Мразеше да излиза навън в студа и вятъра. Нат отиде до задната врата и свали резето. Подсвирна на кучетата, а Каси се зае да прибира чиниите от масата и да ги изплаква на мивката, преди да ги пъхне в съдомиялната. Хеймиш изтопурка край него и той го последва на терасата зад къщата. На светлината от конюшнията го видя как прикляка на поляната. Хектор профуча край него и вдигна крак до стария дъб, преди да изтича бързо-бързо към топлата къща. Навън бе студено, на сутринта щеше да има мраз по тревата. Дъхът му се заледяваше на малки кристалчета пред лицето му. Пълната луна грееше като бледо кълбо на фона на мастиленочерното небе. Хеймиш подритна няколко пъти с болните си от артрит задни крака, за да зарови омърсената трева. Нат задържа вратата отворена, докато кучето мина бавно край него, и му хрумна, че е прекарал безброй часове в чакане на Хеймиш. Но пък имаше къде по-лоши начини да прекараш живота си.

Каси стоеше приведена над мивката и той обви ръце около нея и зарови лице в косата ѝ, която ухаеше на шампоан, чист въздух и на кожената сбруя, която бе чистила по-рано. Ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ.

— В леглото — каза той. — Веднага.

После загаси лампите в кухнята и двамата тръгнаха нагоре по стълбите, а Каси посегна назад и сплете пръсти с неговите.

ОСМА ГЛАВА

ТОМ

„КОНФЛИКТ НА ИНТЕРЕСИ

От Том Котерил. От почитаемия Том Котерил?
Не. Прекалено претенциозно.“

Така. Заглавието беше готово. Загледа го с възхищение. Добро заглавие. Обобщаваше цялата книга, която предстоеше да напише за конфликта в Сиера Леоне, от който едва бе успял да се измъкне жив, докато скиташе по света на двайсет и няколко години, преди да се качи на един военен самолет до Нигерия, а оттам — до Рим. Знаеше, че постъпва доста идеалистично, пътувайки до такава потенциално опасна страна, но имаше щурата идея да стане търговец на диаманти. Само че не бе намерил никакви диаманти, а само тълпи от опасни хлапета, надрусани здраво и помъкнали автомати „Калашников“. Разбра, че е време да се маха, когато един куршум профуча на косъм от главата му и се заби в стената зад него. А и храната не струваше. На теория изглеждаше много лесно да живее като в роман на Едуард Фарел, но на практика се оказа малко страшно. Обаче бе натрупал жизнен опит, който само чакаше да се превърне в шеметен трилъър в стила на Уилбър Смит. Само че по-млад. И не мъртъв, очевидно. Така. Имаше заглавие, което бе леко двусмислено, много хитро. Само че под него на екрана на монитора нямаше никакви думи. Беше ужасно бял. И ужасно празен. И продължаваше да е ужасно бял и ужасно празен страница след страница. Колко дълга трябваше да е една книга? Консултира се с Годишника на писателите. Поне осемдесет хиляди думи. По дяволите! Заглавието броеше ли се? Преброи думите. Три. Оставаха му само седемдесет и девет хиляди деветстотин деветдесет и седем. Фасулска работа. Хм! Този екран беше много мръсен. Имаше и

доста петна по клавиатурата на компютъра му. Потърка едно от тях с нокът. Изчопли малки сиви парченца. О! Бе напечатал шест „и“. Това не се броеше. Освен ако не започнеш романа с падане от самолет. Вдигна очи и прехапа горната си устна. Така сигурно приличаше на горила. Може би трябваше да се погледне в огледалото. Не. Господи, ноктите му бяха мръсни. Може би трябваше да напечата каквото и да е, просто за да започне.

„Перките на хеликоптера прорязваха зловонния въздух.“

Прорязваха?! Прорязваха въздуха?! Какво клише! А и как точно се пишеше „прорязваха“? Проверка на правописа. Правилно го бе написал. Но не му изглеждаше правилно. Наистина ли бе така? Телефонът звънна. „Моля те, Господи, нека да е Лори!“, помисли си той. „Няма значение дали се обажда да ми каже, че Луси е обещала на Софи да ѝ даде едно от малките морски свинчета, или да ми съобщи, че цялото семейство има въшки, само нека да чуя гласа ѝ.“

— Докъде стигна?

Той издиша рязко и се постара да не звучи прекалено възторжен. Или благодарен.

— Шест думи. Без да броим заглавието.

— О!

— Думите са много хубави — защити се той.

— Дай да чуя.

— „Перките на хеликоптера прорязваха зловонния въздух.“

Прочетени на глас, звучаха нелепо.

— „Прорязваха“ ли е точната дума?

— Ти пък откъде би могла да знаеш? Ти си францужойка.

— Извинявай. Завършила съм специалност вътрешен дизайн. Не съм необразована, да знаеш.

— Разбира се. Колко съм глупав.

— Колко време ги писа?

Том погледна часовника си.

— Двайсет и пет минути.

— Шест думи за дваайсет и пет минути. Тази книга ще ти отнеме доста време.

— Поне започнах.

— Така е. „Перките на хеликоптера прорязваха зловонния въздух.“

Лори се засмя.

— Не си много мила — отбеляза Том. — Напомни ми да ти се присмея, когато се опитваш да твориш велико произведение на изкуството. Ние, писателите, сме чувствителни натури. Вероятно ме върна години назад. Може да се наложи да ида да полегна.

— Съжалявам. Много нелюбезно от моя страна. Ще ходите ли у Каси в петък?

— Разбира се. Какво мислиш, че ще сготви? Супа, която има вкус на мокро куче? Кюфтета с камъчета в тях?

— Няма значение, стига да не е пак онзи пудинг. Шоколадовият, помниш ли го? По една от моите рецепти.

— Онзи, който имаше вкус на мая в шуплест бетон ли?

— Точно той.

Последва дълга пауза, а после и двамата заговориха едновременно:

— Мисля да си взема тайничко малко шоколадови бисквити.

— Луси каза ли ти...

— Извинявай, първо ти — каза Том, загледан в телефона, докато мислено си представяше много живо образа ѝ — отметнала дългата си коса зад едното ухо, стиснала половината слушалка между брадичката и рамото си, седнала в безукорно подредената си и чиста кухня.

— Обадох ти се да питам дали Луси ти е казала, че двете със Софи са се уговорили да се видят в събота — имате ли някакви други планове?

— Не, става.

— Чудесно, аз...

„Не затваряй“, мислеше си той. „Просто си поговори с мен.“

— Поне ще прием хубаво вино.

— Кога?

— В петък — отвърна той. „Сигурно ме мисли за идиот“, помисли си Том. „Защо не мога да разговарям нормално? Сигурно съм говорил по телефона с нея поне сто пъти.“ Усети, че ръката му се изпотява и че е стиснал прекалено силно слушалката.

— Да, Нат има отлична колекция от вина — каза Лори. Звучеше леко озадачена, сякаш Том говореше несвързано. Изкашля се.

— Ти почти не пиеш. От леката категория си — подразни я той, сякаш нищо в отношенията им не се бе променило.

„Но нищо вече няма да е същото, а аз не знам накъде да тръгна, какво да си мисля и какво да правя. От мига, в който се събудя, докато вода децата на училище, изхвърлям боклука, чистя клетката на проклетото морско свинче, зареждам съдовете в съдомиялната, умът ми е изцяло от теб. Сякаш те виждам като на филм в главата ми и всичко друго в живота ми, дори и децата, са разсейване. Неумолимо вървя към теб и не мога да си наложа се върна назад.“

— Какво от това? Мога просто да ви гледам как му се наслаждавате. Само помисли. Когато „Перките на хеликоптера прорязваха зловонния въздух“ — приглушен смях — те превърне в писател милионер, и ти ще можеш да си направиш чудесна колекция от вина.

— И къде ще я държа? В сушилнята ли? В тази отвратителна кутийка няма никакво място.

— Преувеличаваш, къщата е прекрасна. Както и да е. Ще можеш и да се преместиш в друга.

— Много ти е лесно да го кажеш, Господарке на имението.

— Ти не си беден. Сара те гледа добре, мързеливецо.

— О, да — отвърна той. — Казах ли ти? Получила е голямо повишение в службата. Станала е старши отговорен редактор или някаква подобна измислена титла. Това означава, че може да ползва тоалетната на големите началници, а всичките ѝ подчинени трябва да се просват в краката ѝ, докато тя стъпва по гърбовете им с остриите си токчета.

— Напълно разбирам защо Сара си къса нервите с теб. Прояви малко разбиране. Тя е постигнала нещо фантастично, а ти само се шегуваш с това. Мисля, че трябва да я изведеш на вечеря, за да го отпразнувате. Има един нов ресторант в Клейдън. Италиански. Не е много скъп.

— Тя никога не се прибира навреме. Не ми се яде в полунощ.

„Искам да ида там с теб“, мислеше си той. „Всичко в живота ми би било поносимо, дори и изхвърлянето на боклука, ако съм с теб.“ Започваше да разбира какво изпитват преследвачите, как хората се вманиачават. Когато зърнеше по пътя да се приближава голяма сива кола, копнееше това да се окаже нейният миниван, за да може да ѝ махне и да види как лицето ѝ се озарява от удоволствие, че го среща. Ако я зърнеше в училището, дори и отдалеч, денят му бе хубав.

Трябваше да полага усилия, за да не се отбие покрай дома ѝ с колата, само за да види нейния автомобил и да разбере, че си е у дома. Миналата седмица бе спрял от другата страна на пътя, срещу къщата ѝ, и бе останал да седи, с опряна на волана брадичка, като се опитваше мислено да я накара да мине покрай някой прозорец дори само за миг. Тя не се показа. Казваше си, че това е много жалка постъпка, но не можеше да устои. А и — беше трудно да си го признае — бе започнал да си представя какво ли ще е да я докосне и да усети мекотата на косата ѝ, на кожата ѝ. Стигаше само да затвори очи и си представяше как гали лицето ѝ, очертава с пръсти линията на устните ѝ, усеща кожата ѝ до своята — само като си представяше това, и изгаряше от желание. Опитваше се да си внуши, че това е само временно увлечение, криза на средната възраст, през която много мъже преминават, и че тя е просто обект на чувства, които така или иначе щяха да го сполетят. Но знаеше, че всъщност не е младежко увлечение, защото той бе зрял човек и чувствата му бяха зрели. Изпитваше любов към нея и само към нея, с всички усложнения и болката, която му причиняваше. Което бе нещо много по-лошо и същевременно много по-прекрасно. Случваше се сега — обичаше Лори.

Но ако тя някога разбереше — което, разбира се, нямаше да стане — щеше да реши, че е полудял. Тя никога не би могла, не би пожелала да отвърне на любовта му, дори и след милион години, и той трябваше непрекъснато да си повтаря, че това може да бъде само една голяма тайна, заключена дълбоко в него. Ако тя някога заподозреше нещо, приятелството им щеше да свърши и така той щеше да загуби и нищожната си връзка с нея, която го поддържаше жив.

— Не звучиш особено доволен от нея.

— От кого?

— От Сара. Новата ѝ работа, лунатико — търпеливо повтори Лори.

— Радвам се за нея, но така ще отсъства от дома още повече. Децата...

— Какво?

— Не са особено очаровани. Понякога си мисля, че тя не разбира или не иска да види колко много им липсва. Нея все я няма. Не че аз...

„Искам да ти кажа“, помисли си яростно той. „Искам да ти кажа, че не я обичам и не ме е грижа дали ще ме напусне завинаги. Не

издържам, че не знаеш какво чувствам и че ръцете ми са вързани.“

— Том, човек не може да има всичко. Знаеш колко много работи
тя.

— Защото аз засега не съм успял в професионален план ли? —
Опита се да се засмее.

„Мислиш, че от мен не става нищо“, каза си той. „Трябва да
напиша тази книга, за да те накарам да повярваш, че мога да постигна
нещо в живота си. Освен това ще ни трябва пари ако някога... стоп!
Стоп! Стоп!“

— Понякога наистина ме караш да се ядосвам, като се държиш
толкова разглезено. Ти не си неудачник. Само си просиш комплименти,
защото добре знаеш, че отглеждането на децата е също толкова важно,
колкото и работата, а ти се справяш чудесно. Не може и двамата да
имате важни професионални ангажименти, нали? Кой ще се грижи за
децата?

— Други семейства се справят някак.

— Да, като плащат на детегледачка цяло състояние и изобщо не
виждат децата си. Ако и аз работех, колкото Джерард, само господ знае
какво щеше да стане с децата. Ти си взел много смело решение, като си
останал вкъщи.

— Не се дръж толкова покровителствено с мен. Освен това ме
нарече мързелив. Ще ти се разсърдя.

— Не съм. Виж, поне си сложил началото. Писането на роман е
много важна работа.

— Така ли?

Том зачопли изгризаните си нокти и мрачно се загледа навън към
задния двор, където имаше най-различни клетки и курник. Две дебели
кафяви кокошки кълвяха нещо в цветната леха, която той се канеше да
плеви от миналата седмица, но така и не бе намерил време.

— О, по дяволите! Не съм нахранил морските свинчета.

— Мислех, че това го правят децата преди училище.

— Успяхме се. Заведох ги на училище, облечен в пижамата си.

Лори се засмя.

— Надявам се, че не си излизал от колата.

— Нагоре бях с яке. И с ботуши на краката. Не можех да пратя
Дейзи сама да влезе в забавачката, нали? Господи, скоро ще извикат
социалните служби. Само това ми липсва.

— Не му мисли толкова. Този следобед ще яздите с Каси, нали? Обзалагам се, че Дейзи е много развълнувана, че ще дойде с теб. Безопасно ли е за нея? Толкова е малка.

— Едва ли може да пострада с Дугъл. Може да завържа краката ѝ за седлото.

— Не можеш да постъпиш така!

— Майка ми го правеше. Ходех на лов с крака, завързани за кожените връзки на стремето. Веднъж се обърнах с главата надолу и „яздих“ наопаки през цели две ливади, преди някой да забележи.

— Том, понякога си мисля, че просто си фантазираш.

— Не, истина е. Най-накрая майка ми забелязала, че има празнина там, където трябвало да съм аз, наведе се и ме издърпа в правилната посока. Скара ми се здраво, че не съм се държал както трябва. Родителите ми са били много луди, нали? — добави той, сякаш го осъзнаваше за пръв път.

— Съвсем официално съм готова да го заявя: англичаните са луди.

— Казвал ли съм ти, че майка ми веднъж ме пусна в реката, когато бях на четири, и зачака да види как плувам?

— Не! Горкото момче. Нищо чудно, че си такава странна птица.

— Странна птица ли? Значи съм странен и мързелив? Благодаря ти.

— Може би не точно странен, но... не е нормално да пуснеш едно дете в реката и да очакваш от него да плува. Слушай, ти не трябва ли да пишеш книгата си? Не ти ли преча? Не ти остава много, преди да идеш да вземеш Дейзи.

— Не. Не затваряй. Приятелският разговор помага на творческия процес, честна дума. Майка ми се е водела от теорията, че кученцата се научават да плуват, след като родителите им ги избутат във водата, тогава защо при хората да е различно? Оттогава ми остана страхът да не ми влезе вода в ушите.

— И какво се случи? Научи ли се да плуваш?

— Не. Потънах три пъти, преди баща ми да се смили над мен и да ме измъкне от водата.

— Родителите ти не ми се струват много мили хора.

— Никога не са ми казвали, че ме обичат — престорено трагично се оплака той. — Това осакати живота ми. Изпратиха ме в пансион на

седем години с куфар, който бе по-голям от мен. Това ме беляза емоционално за цял живот. Но после се сещам за Мики, който е пълен лентяй, и си мисля, че би било по-добре да е в пансион.

— Къде ще го пратите?

— Ами няма да вземе изпитите за гимназията, това е сигурно. Сара иска да е в Ъплингъм, но според мен не можем да си го позволим.

— Родителите ти не могат ли да помогнат?

— Луда ли си? Всичко е отишло, каквото и да е имало. За скъпия ми брат Хенри не е останало нищо от богатството, освен една мухлясала стара къща и данък наследство. Не че той има нужда, след като печели милиони.

— Двамата сигурно сте много различни.

— Как да разбера дали това е комплимент?

— Но ти не би искал да живееш като него, нали?

— Господи, не! А и жена му е същинска фурия от ада. Имат си две филипинки за детегледачки и вярвам, че Каролайн не би разпознала децата си, ако ги подредят в редичка с други техни връстници. Тя прекарва цялото си време в салона за красота, където се обезкосмява и не хапва нищо за обяд.

Лори се засмя.

— Брат ти прилича ли на теб?

— Много малко. Хенри е красив. Или поне Сара мисли така, тъй като често ми го повтаря. А и освен това печели милиони, което означава, че е идеален, защото така се оценява успеха, нали?

— Не мисля, че Сара преценява хората само по парите, които имат — внимателно се обади Лори.

— Не я познаваш. Както и да е, в момента тя е толкова...

— Не е справедливо, Том. Не искам да слушам.

Последва дълга пауза.

— Е — обади се най-накрая тя, — налага се да затварям. Преча ти да работиш, а трябва и аз да се залавям. Приятна разходка с конете. Поздрави Сара от мен и й кажи, че много се радвам за нея. — Гласът ѝ бе отривист и безличен. — Ще ви видя и двамата в петък и не забравяй за момичетата в събота.

Том се запита дали не си въобразява, или тя наистина бе наблегнала на „и двамата“. „Това е предупреждение, каза си той и сърцето му застина. Стой настрана. Тя знае и ме мисли за идиот.“

— Най-добре и аз да се залавям за работа — безгрижно отвърна той. — Трябва да взема Дейзи след десет минути. Кой знае, може да успея да напиша поне още шест думи за това време.

— Добре. Чао.

„Ти затвори първа, каза си Том, а после и аз.“ Но тя не затвори.

— Там ли си още?

— Да — обади се тя. Гласът ѝ бе много по-тих и бе явно, че има още нещо наум.

— Какво става? — нежно попита той. — Моля те, кажи ми. Целият съм на твое разположение. И бездруго не съм в настроение да пиша.

Лори се замисли. За това можеше да му каже, а споделянето щеше да ѝ донесе голямо облекчение. Информацията бе сравнително безобидна, нямаше да разкрие много. Пое си дълбоко въздух.

— Просто Джерард вече не иска да слуша, когато му говоря за баща си, но аз се чувствам толкова... ами ядосана съм му. Решил е да сключва граждански брак и иска всички да присъстваме. Не знам дали мога да го понеса. Според Джерард не съм справедлива и задължително трябва да идем, но мисля, че той застава на страната на баща ми. Лесно му е да говори — той не е виждал неговите родители близо година.

— Защо си толкова ядосана?

За миг Лори замълча и Том осъзна, че тя се опитва да преглътне сълзите си.

— Слушам те — каза той. — Продължавай.

— Сякаш захвърля на боклука живота ни, детството ни. Знам, че никога не е бил верен на мама, но поне я обичаше малко, или поне аз така си мислех. Човек трябва да вярва, че родителите му се обичат, нали? Иначе си мисли: защо тогава са ме създали? Знам, че бракът им бе една преструвка, но мама поне се опитваше да поддържа някаква илюзия за ред, а сега той сякаш няма нужда от нас. Страхувам се — знам, че сигурно според теб това е пълна лудост — много ме е страх, че той ще създаде ново семейство и вече няма да има нужда от мен. Губя мястото си. Глупаво ли ти звучи? Знам, че трябва да се променя, да се адаптирам, но не искам той да има друг живот. Искам да скърби за нея, а не да я замести.

— Това не би трябвало да променя чувствата ти към него или към майка ти. Хората имат право да правят онова, което искат. Трябва да продължиш напред, а и никой не е идеален. Според мен трябва да го оставиш на мира. Не можеш да съдиш живота на другите. Не си вътре в него. Някога мислех...

— Какво?

— Мислех, че хората, които се развеждат, макар да имат деца, постъпват крайно егоистично и глупаво. Но сега започвам да осъзнавам, че ако не си вътре в един брак, нямаш абсолютно никакво право да съдиш. Някои неща... с някои неща просто не можеш да се примириш, предполагам, а и всеки може да го връхлети любовта, независимо колко е внимавал това да не стане.

За миг останаха мълчаливи, а после Лори каза много внимателно:

— Разбирам, че това е прекрасно на теория, но сигурно всичко е въпрос на самоконтрол. Не може просто да се впуснеш...

— Понякога просто не можеш да се спреш — каза Том. О, по дяволите! Защо да не го каже? Няма нужда да изпада в подробности. — Звучи като ужасно клише, но навярно всеки може да бъде завладян от любовта, когато най-малко го очаква. Даже не знам дали има право на избор. Човек няма никаква представа как ще реагира, докато не срещне човека, който толкова добре му подхожда...

— Какво искаш да кажеш?

— Непрекъснато се променяме, нали? Когато се запознах със Сара, тя беше напълно различна от всички хора, които познавах, и ми се струваше, че олицетворява един начин на живот, който смятах, че и аз искам. Но постепенно хората се променят и същите тези неща вече не са толкова важни. Може би е интелектуална загадка, но не съм сигурен, че двамата с нея можем да установим връзка. Аз искам да говоря за неща, които изобщо не я интересуват, да правя разни неща — като например да ходя на театър и да чета книги — които изобщо не са важни за нея, и осъзнавам, че все повече се дразня от решимостта ѝ да харчи пари за... за глупости. Прекалих ли?

— Да. И не е честно спрямо Сара да говорим зад гърба ѝ.

— Добре. Приемам забележката. Но разбираш ли сега какво имам предвид — независимо че сте тръгнали от едно и също място, невинаги се оказва, че вървите в една посока. Вече се питам дали

нейните цели в живота са и мои и когато погледна напред в бъдещето...

— Нямах представа, че сте толкова нещастни — тихо каза Лори.

— Ти не...

— Какво?

— Нищо. Наистина трябва да тръгвам. Гледай по-бодро на нещата. Едва ли са толкова лоши.

„Ти нищо не знаеш“, помисли си той. „Наистина не знаеш“. Последва дълго мълчание и Том затвори очи, притисна болезнено горния край на слушалката до челото си.

— Какво правиш? — наруши тишината тя.

— Нищо. Просто... Извинявай. Не ми обръщай внимание, изживявам криза на средната възраст, заради претоварване с работа.

Тя се засмя.

— Значи мислиш, че трябва да ида на сватбата на баща си?

— Заради децата — да. Иначе им внушаваш, че дядо им върши нещо лошо, а не е така.

— Не искам те да си мислят, че бракът е нещо временно.

— Майка ти е починала — изтъкна Том. — Той има право да продължи напред.

— Но толкова бързо? Това ме кара да се замисля дали изобщо има нещо трайно, дори и тъгата. Може би сме в състояние да преодолеем всичко... Сега вече наистина ще затворя. Ободрих ли те поне малко?

— О, напълно. Ще изляза на двора и ще направя челна стойка.

— Колко глупаво.

Линията прекъсна. Той остана да седи заслушан в продължителните пискливи тонове още няколко минути, преди да остави слушалката.

— Знаеш, че не обичам клюките...

Яздеха бавно по широкия път в края на селото. Каси яздеше Фред от вътрешната страна на пътя, за да го пази от страшните коли, кошовете за боклук, бабунките по пътя, както и от шумолящите на вятъра найлонови торбички, които само дебнеха да скочат и да нападнат някой невинен кон. Фред подскачаше, стъпвайки само на

върховете на копитата си, наострил уши напред, настръхнал срещу всевъзможни опасности и готов да побегне. Не беше много приятно за разходка, мислеше си Каси, слава богу, че поне бе толкова добър на пресечен терен. Този сезон той вече прескачаше толкова високи плетове, че тя не можеше да надникне над тях. Том седеше на гърба на Мълбери и водеше за юздата Дугъл, който все спираше, за да попасе трева, при което Дейзи се развикваше и се опитваше да го накара да вдигне глава. На няколко пъти вече бе успял да я изненада и тя се бе плъзнала надолу по врата му и бе тупнала пред муцуната му. Беше доста флегматично дете и оставаше да седи на пухкавото си дупе, докато Том скочи и я вдигне обратно на гърба на коня.

— Мисля, че Джерард има проблеми.

— О! Това пък откъде ти хрумна?

— Изтърва нещо онази нощ на бала. Същата вечер, когато ти — извърна се тя на седлото и го изгледа строго — така се напи, че заяви на председателя на ловната дружинка, че много добре разбираш как някой може да стане саботьор.

— Той е толкова надут — ухили се Том. — Искан да го ядосам. Мислят си, че могат да продължават вечно така в малката си провинция, но не разбират, че страната се променя. Не може просто да си заровим главите в пясъка и да се преструваме, че модерните схващания и нашият век няма да ни повлияят. По-голяма част от населението ме одобрява идеята малките нещастни лисици да бъдат разкъсвани на парчета в името на спорта. Трябва да го приемем. Нищо чудно, че вече го забраняват.

— Но ти подкрепяш лова. Стреляш по птици. Би ходил и на лов с коне, ако можеше да си го позволиш.

— Знам, госпожо Многознайке. Въпросът не е в това. Подкрепям го от гледна точка на разумните похвати в земеделието и контрола над вредителите, а не заради някакво отживяло схващане, че е позволено да си сложиш черненото сако, да крещиш наляво-надясно и да гледаш високомерно на обикновените хора.

— Забраната не постигна нищо съществено, а и ние не гледаме високомерно на хората — изтъкна Каси.

— Ти — не, но някои го правят. Смятат, че хората се делят на „ние“ и „те“ и че едрите земевладелци още управляват страната. Това съществува дори и в правителството, знаеш, че е така. Онези

джентълмени, които си купуват само мебелите и всякакви подобни превземки. Става дума за дребните неправди спрямо хората. Въпрос на класово разделение и човек не може да избяга от него. Класовото общество не е отмряло, а процъфтява в тази глупава дребнава страна и всеки, който спечели малко пари, облича си сако от туид и се опитва да имитира дребните благородници. Бих се махнал оттук, ако можех. Опа!

Дугъл се възползва от разсейването му, спря внезапно и наведе глава. С обиграно движение Том сграбчи якето на Дейзи и я спря да не падне.

Каси не каза нищо, загледана над влажните плетове към изораните поля, простиращи се докъдето ти стига поглед. Засадените ниви вече започваха да зеленееят от първите стръкчета трева, готови за пролетната паша. Скоро щяха да изведат навън кравите, за да раздвижат схванатите си крака, след като цяла зима бяха стегнати в примки. Родените през зимата агнета вече бяха пораснали. Само след седмици щяха да разцъфнат нарцисите. От всички сезони тя най-много обичаше пролетта. Всяка година я изненадваше, сякаш я виждаше за първи път. Обичаше глоговия храст до портата, целия побелял от цвят, сякаш е покрит с най-фина и пухкава дантела, полянката с нарциси в горния край на ливадата и повета, отрупан с малки розови пъпки, готови да се разтворят. След влажната и тежка зима с вятъра, дъждовете и безкрайната кал под краката бе толкова ободряващо да мислиш за новия живот, за сухите дни и по-късите нощи.

— Джерард е странен човек, нали? — каза Каси. — Понякога ги гледам двамата с Лори и никога не бих предположила, че могат да са двойка. Тя е толкова красива, нежна и елегантна, а той прилича на свадлив уличен побойник. И понякога е малко грубоват.

— Ооо! — възкликна Том. — Разбирам те. Какъв сноб си само. А и това е тавтология.

— Кое?

— Да кажеш едно и също нещо два пъти, но с различни думи.

— Все едно, умнико. Той е грубоват. — Тя му се ухили. С Том се познаваха от деца, двамата се разбираха с малко думи и тя можеше да му сподели неща, които изобщо не би й минало през ум да каже на другото, дори и на Нат. — Тъкмо си помисля, че наистина го познавам — и той се затваря в черупката си. Май се канеше да ми се довери, когато подхвърли, че може да се преместят да живеят другаде, но

после реши, че е казал прекалено много, и млъкна. Опитах се да говоря с Лори за това, но странно защо и тя не пожела да го обсъдим. Изглеждаше направо уплашена. Просто ми се иска тя да ни позволи да ѝ помогнем, ако има някакви проблеми. Знаеш ли, в него има нещо, което не ми позволява да му се доверя напълно. Обзалагам се, че вкъщи може и да се държи отвратително, но Лори не би казала нищо. Според мен тя се примирява с много неща.

— Не мислиш ли, че ако имат проблеми, тя щеше да ни каже?

— Надявам се. Но той е много странен. Понякога е мил като ангелче, а в следващия миг е в отвратително настроение. Не ми се иска да го разсърдя за нещо. Сигурна съм, че е страшен, когато избухне.

— Никой не си говори с мен — сърдито се обади Дейзи.

— Извинявай, миличка — каза Каси. — Много нелюбезно от наша страна. Как беше в забавачката?

— Скучно. Рисувахме с пръсти. Това е за бебета. Защо Дугъл е толкова мръсен?

„Не намирай кусури на подарен кон“, засегна се Каси.

— Нямах време да го почистя. Може би ти ще го поизчеткаш, когато се върнем.

— О, да, моля те. Може ли да го правя всеки ден? Обичам да яздя.

— Сара направо ще те убие. Накрая ще се наложи да ѝ купите пони.

— И къде ще го държа? В курника ли?

— Може да стои при мен. Слушай, Бет и бездруго скоро ще стане прекалено голяма за Дугъл, така че Дейзи може да го вземе. Едва ли ще успея да го продам, нали? Кой би го искал?

И двамата погледнаха към Дугъл, който незабавно спря и затвори очи. Дейзи яростно размаха малките си крачета и той неохотно се затътри напред, но без да отвори очи.

— Лори не е на себе си напоследък — каза Каси.

— Мислиш ли?

— Да, често тъкмо се кани да сподели нещо с мен, и спира. Останах с впечатлението, че Джерард ѝ е наредил да не казва нищо.

— Ще ми се да сподели с мен. Не искам да си мисля, че тайно се измъчва от нещо. Знам, че се притеснява за сватбата на баща си, но сигурно има и друго, права си.

Каси го погледна сепнато. Защо бе казал „мен“? И двамата бяха нейни приятели.

— Определено се тревожи, но предполагам, че смята за прекалено нелоялно да изплюе камъчето. Знам обаче на чия страна ще застана. Тя ще ни каже, когато реши. Не искам да я притискам, не и сега, когато трябва да работи по новия проект. Разговарял ли си с нея днес?

— Обади ми се на обяд. Докато пишех.

Том подхвърли последното съвсем небрежно. Каси дръпна юздите на коня си и го погледна смаяно.

— Господи, наистина ли започна? Страхотно!

— Не съм стигнал много далеч — призна си той. — Никак даже.

— Но именно началото е най-трудно. Сега ще потеглиш напред като влак-стрела.

— По-скоро като някоя стара бричка.

— Слушай, хайде направо да я попитаме. Не мога да понеса мисълта, че се притеснява съвсем сама.

— Не бива да я насилваме.

— О, я стига. Трябва да знам. Ами ако продадат къщата и се преместят другаде?

— Това не бива да става — съгласи се той.

— Не понасям промените — твърдо заяви Каси. — Харесвам всичко така, както си е. Дори и проклетият Нат приказва за местене в Шотландия.

— Не!

— О, това няма да стане. Все ще намеря начин да го разубеда. След две седмици трябва да замине за Ню Йорк. Това ще го разсее за малко. Мисля... — Тя се наведе напред, за да сподели с него, и Фред се възползва от внезапната промяна в равновесието на седлото, за да се уплаши от една найлонова торбичка в близкия плет. И четирите му копита се отлепиха от земята, той отскочи встрани и се блъсна в Мълбери, който само изпръхтя и се дръпна леко. — Безмозъчен глупак! Престани! Мисля, че той преживява криза на средната възраст и ще започне да сресва косата си напред.

— Няма защо да го прави. Има много повече коса от мен. Убеден съм, че започвам да оплешивявам. Тогава никой няма да ме харесва.

— И бездруго никой не те харесва — отбеляза Каси.

— Откъде знаеш? Може да съм обект на тайни еротични помисли за половината жени в селото. Не бих имал нищо против да ида до Ню Йорк. Всъщност бих заминал където и да е. Трябва ми промяна.

— Господи, и ти ли? Да не би всички мъже наоколо ми да са в криза на средната възраст? Можете да си направите група за взаимопомощ в общинския център. Тъкмо ще е нещо по-различно от детските групи и от състезанията по вист.

— Ти май не си много състрадателен човек, а? Само не се обръщай към мен, когато започнеш да се будиш посред нощ изпотена, застанала на стълбите с чайник в ръка и питаща се: „Как се озовах тук?“. Просто имам чувството — той се почеса с юздите в ръка, — че се нуждая от нещо друго в живота си. Нещо по-вълнуващо. Гледам напред и годините се простират пред погледа ми, децата порастват и после какво?

— Днес си ужасно песимистичен. Тогава двамата със Сара ще имате повече време един за друг. Това е хубаво, нов етап във връзката ви. Аз нямам търпение да се отърва от моето домочадие.

— Не говориш сериозно — каза Том. И в този миг разбра, че няма да остарее заедно със Сара. Потрепери.

— Какво ти става? — Каси го изгледа с любопитство. — Изглеждаш ми малко блед.

— Сигурно някой е прекрачил гроба ми — засмя се той.

— Извинявай, че го казвам, но дори и по твоя стандарт, днес съвсем си изперкал. Както и да е, Нат заминава за Ню Йорк по работа. Е, няма да ходи да се пързая с кънки пред центъра Рокфелер. Но пък пътува в първа класа, което означава, че ще може да си протегне краката на воля да хапва сандвичи, докато си избира какво да гледа от двайсет и пет различни филма. Представи си само. Много би ми харесало.

— Ще ти липсват конете — изтъкна Том. — Когато стана богат и известен, ще обиколя света. Как мислиш, Дейзи? Татко ти ще стане ли богат и известен?

Дъщеря му го изгледа от горе до долу и се втренчи в избелелите му джинси, пъхнати в гумените ботуши, и старото окъсано палто.

— Не — каза тя след кратък размисъл. — Тогава няма да си моят татко. А ти трябва да си останеш моят татко.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ДЖЕРАРД

Обърна се на другата страна и погледна часовника. По дяволите! Отново три часът. Бе придобил навика да се буди посред нощ, сякаш в главата му има навит часовник. Откъде разбираше тялото му колко е часът? Неспойно размърда крака под прекалено плътната завивка. Отново се потеше — неспирното потене, което бе започнало да го измъчва от около шест месеца насам. Будеше се, плувнал в пот, със здраво усукани завивки около него, а сърцето му препускаше бясно. През леката пролука между плътните завеси забеляза, че небето е черно като катран. Обичаше да спи на чист въздух и през полуоткрехнатия прозорец завесите се издуваха и полюшваха. Вятърът виеше в клоните на големия дъб на задната морава. На сутринта щеше да има нови паднали клони, май се вихреше истинска буря. Трябваше да стане и да затвори прозореца, но тогава нямаше никакъв шанс да легне и отново да заспи. Мозъкът му щеше да се задейства и мислите, които го преследваха през деня, щяха да запрепускат в главата му, щурайки се напред-назад в търсене на решения, на начин да предотврати бавното плъзгане надолу към катастрофата.

Всичко му се бе струпало наведнъж. Провалът на сделката за продажба на фабриката на север, резкият скок на лихвения процент на заемите, липсата на пари в брой за финансиране на разширяването на компанията в Австралия и Америка. Имаше такива големи мечти, но една по една цялата къщичка от карти се разпадаше. Едва успяваше да закрепил едната страна с нов заем, и нещо друго пропадало. А вчера бе получил писмо от една адвокатска кантора в Америка. Негов клиент го съдеше за парите, които му дължеше, пари за материали, които бе внесъл. Бе си намерил по-евтин доставчик и бе зарязал предишния, много несправедливо според тях, след десет години добра съвместна работа, но такива бяха правилата в бизнеса. Може би щеше да се наложи и да уволнят няколко човека. Отговорността направо го съсипваше. Когато всичко беше наред, нещата вървяха по мед и масло

— носеше се на гребена на вълната, замаян от еуфорията на успеха. Компанията имаше безупречно реноме, бяха известни с бързото и качествено обслужване и купищата пари, похарчени за реклама, му се отплащаха с големи договори. Новините се разпространяваха от уста на уста и поръчките валяха една след друга. Но после, преди около две години, започна спад. Джерард бе подозирал, че е възможно това да се случи, че нищо не е чак толкова хубаво винаги, но направи грешката да тегли по-голям заем, отколкото можеше да си позволи в действителност, за да финансира разрастването на компанията с нови заводи и магазини в Австралия и Америка. Носеше се по течението и мислеше, че е непобедим. Банките направо го обичаха, водеха го на обеди и вечери, а всичките му големи доставчици го канеха на важните светски събития и го черпеха в изискани ресторанти. А после се появиха някои дребни лоши новини. Тогава трябваше да наеме компания за връзки с обществеността, за да обърне общественото мнение в своя полза, но той сметна, че сам може да се справи с щетите. И сбърка. Положението още не бе толкова сериозно, беше потънал само с половин милион, но язвителна статийка в един от сериозните икономически вестници сложи началото на слухове в деловите среди за неприятности с бизнеса му. Закъснелите плащания за материали — нещо нормално в бизнеса — вече се осъждаха по-сурово и като се прибави и спадът на поръчките, парите в брой станаха проблем. Банките, обикновено много щедри, започнаха да проверяват сметките му с твърде критично око. Финансовият му директор поиска да ограничат разходите, да се откажат временно от идеята за разширяването и да се концентрират върху запазването на основния бизнес. Но Джерард заяви, че вече всичко е решено. Съгласи се първоначално да замрази проекта за Австралия, но прекара цял месец в Ню Йорк, опитвайки да осигури някакви солидни договори, преди да изпрати там хората си. Никой не го познаваше. Нямахме никакво минало в този град и независимо колко представителен и убедителен изглеждаше при контактите лице в лице, без да има доказани резултати в бранша, той бе никой, просто поредният англичанин с велика идея. След месец се прибра у дома с подвита опашка и призна, че трябва да отложат плановете си.

Шейсетте му работници и служители започнаха да се притесняват. Знаеха, че нещата вървят зле, защото все нямаше поръчки

и се наложи половината да излязат в неплатен отпуск за шест месеца. Освен служителите в отдел „Продажби“ и тези в офиса му, разполагаше и е десет висококвалифицирани техници, които се справяха блестящо със задълженията си и бяха истински професионалисти. Не можеха да си позволят да седят бездейни вкъщи, но какво трябваше да направи той? Ден след ден се взираха в счетоводните документи, Джерард гледеше какви са цените на рекламата и обмисляше да наеме фирма за връзки с обществеността. Дори му мина през ум да говори Нат, ас в комуникациите и гений на рекламата, но в такъв случай се налагаше да разкрие колко надълбоко е затънал. А това не можеше да направи. Нат бе човекът, на когото най-много се възхищаваше. Той сякаш притежаваше вълшебното докосване на цар Мидас. Властваше на пазара, докато Джерард потъваше. Но Нат бе в бизнеса с неограничени възможности — комуникациите, нещо, което всички искаха — маркетинг, реклама, PR. Без тях бе направо невъзможно да се оцелее. За колко бе продал Нат филмовото крило на фирмата си? За два милиона и половина? Не чак толкова много, особено за период от три гониш, но по-добре от нищо. В момента Джерард трудно би продал всичко дори и за милион. По-малко, отколкото струваше къщата му. Преди пет години се канеха да пуснат на борсата акции на компанията, тогава стойността ѝ бе близо десет милиона. Десет милиона! Но с намаляването на работата, провала на плановете за разширяване, покачването на цените на материалите и разходите на производството всичко се бе стопило. До шепа прах.

Трябваше да стане и да иде до тоалетната, нямаше как. Погледна към Лори. Спеше, както винаги, без изобщо да помръдва, без дори да се чува как диша. Той знаеше за себе си, че хърка. Лори бе толкова мила и дори не се оплакваше, макар че сигурно я тормозеше. Просто нежно го побутваше по рамото, за да го накара да се обърне на другата страна. Вгледа се в тъмното в спящото ѝ лице. Направо идеално. Дългата ѝ коса се бе разпиляла по възглавницата, а едно кичурче се бе пъхнало в устата ѝ и той посегна нежно да го махне. Тя не помръдна. Спеше гола, както и той, и за миг си представи как протяга ръка под завивката да докосне гладката ѝ кожа, може би дори да я събуди. В тялото му се надигна копнеж, но той го потисна. Беше потен и сигурно щеше да е лепкав на допир, а само представата за това му се стори противна. Не се чувстваше комфортно в тялото си, ядосваше се, че

около талията му има отпусната плът, вместо предишния стегнат корем. Беше среден на ръст и набит, с едри, широки рамене и къси, мускулести крака. Не изглеждаше зле за възрастта си, с изключение на тлъстините около талията, но не обичаше да се поглежда гол в огледалото. Отпуснатостта, в резултат от прекалено много вино, прекалено много делови обеда и липса на свободно време за тичане или посещения във фитнеса. В момента се хранеше само с нездравословни храни — единственото му прилично ядене бе вечер у дома. В офиса се бе отказал да излиза за обяд, нямаше време и се подкрепяше с шоколад, чипс и сандвичи. Пиеше кафе след кафе, знаейки, че е вредно за него, и всяка сутрин се будеше с киселини в стомаха. Само алкохолът повдигаше малко настроението му и Джерард съзнаваше, че прекалява с него. Но бе такова облекчение да може поне за малко да си отдъхне от напрежението, което така го притискаше, от налегналата го депресия. Трябваше да престане и да намери малко време за тренировки. Лори едва ли би го сметнала за привлекателен в това състояние, а той копнееше за нея. Бяха минали месеци, откакто се бяха любили за последен път, и вината бе негова. Не можеше. Просто не можеше. Дори не смееше да опита, защото се ужасяваше, че няма да може. Сякаш онази част от мозъка му, която отговаряше за удоволствието, бе изключена и от мига, в който се събудеше, усещаше как над него е надвиснал тъмен облак. Как го бе нарекъл Чърчил? Неговото черно куче. Вероятността да не получи ерекция го ужасяваше. Някога имаха страхотен сексуален живот. Лори се опитваше да поговори с него за това, но той отклоняваше темата. Може би всичко щеше да се оправи. След като... какво — всичко хвъркне във въздуха ли?

Беше толкова потискащо да искаш да се любиш с някого, но да знаеш, че може да се провалиш. По-добре изобщо да не опитва и да си намира оправдания. Това бе неговият начин да покаже на Лори колко много я обича. Без това бе изгубен и не можеше да изрази чувствата си. Знаеше, че прекалено често избухва и пред Лори, и пред децата, но те бяха единствената му възможност за изпускане на парата. А щом Лори стоеше при него въпреки крясъците му, значи го обичаше.

Първия път, в който я бе видял преди седемнайсет години, застанала с гръб към него в един антикварен магазин, нещо в нея го бе поразило и не бе само красотата ѝ. Изглеждаше толкова елегантна,

толкова естествено стилна. Олицетворяваше един стил на живот, който той желаше. Носеше дълга пола, ботуши с висок ток и зелено кашмирено яке. Около врата си бе преметнала широк тъмнозелен шал, завързан по начин, който му подсказа, че не е англичанка. После тя се обърна и той забеляза профила ѝ — дребно, сърцевидно лице с чипо носле, раздалечени лешникови очи, обрамчени от дълги извити мигли. Когато тя мина зад щанда, Джерард разбра, че не е клиентка, а работи там. После научи, че това е магазинът на майка ѝ, на която тя помага през лятната си ваканция, а иначе учи във Франция. По онова време излизаше с друго момиче, но в мига, в който зърна Лори, знаеше, че трябва да се стреми към нея. От край време бе придирчив към приятелките си и у дома му се носеше славата на високомерен и надменен човек. Но той от малък бе решил, че няма да остане в родния си град, и тамошните момичета не го интересуваха.

Отиде в банята и пусна студената вода, за да наплиска лицето си, после отпи от свитите си длани. Сега вече бе напълно разбуден, нямаше никакъв шанс да заспи отново, само щеше да събуди Лори с въртенето си в леглото.

Тръгна надолу по стълбите, а килимът от кокосови влакна бодеше босите му крака. Светна лампите в коридора и чу Виктор да се прозява. Червеникавокафявото тяло на котарака се притисна до крака му и започна силно да мяучи. Проклето животно. Не го харесваше изобщо — качваше се на плота в кухнята и чакаше да го нахранят, а това според Джерард не бе никак хигиенично. Изненадваше се, че Лори го търпи, защото тя бе маниачка на тема чистота. Изгони котарака и той го изгледа гневно, преди да хукне нагоре по стълбите и да си намери легло, в което да спи.

В кухнята Виктор тупаше с опашка по кошницата си. Джерард отиде при него и се наведе.

— Здравсти, приятелче — каза му той.

Сивата муцунка на кучето се притисна до дланта му, с другата си ръка Джерард го погали по черната глава. Бе надебелял малко, защото вече рядко напускаше кошницата си. Лори бе сложила постелка пред нея, понеже той не успяваше да се задържи върху гладкия кухненски под, когато искаше да вдигне тромавото си дупе. Предните му крачета се плъзгаха настрани и в очите му се появяваше отчаяние. „Само въпрос на време е“, помисли си Джерард. Господи, Лори щеше да се

чувства съсипана. Бе купил Виктор като подарък за нея през втората година от брака им, малко преди тя да забременее с Ник. Като дете, когато още живеела с родителите си във Франция, имала лабрадор и бе споделяла, че тогава обичала кучето си повече от всичко на света. Джерард бе купил малкото кученце от един кучкарник и на път за къщи то повърна върху най-хубавото му палто. Самият той никога не бе имал домашен любимец като дете — къщата бе прекалено малка, а и майка му не понасяше космите и изцапания под. Нямаше представа, че кучетата повръщат. В колата държа волана с една ръка, докато с другата придържаше извиващото се пухкаво телце, което непрекъснато близваше дланта му и се опитваше да сдъвче ръкава на ризата му. Тъй като не бе сантиментален по природа, се изненада колко му харесва кученцето с големи кафяви очи. Затвори го в гаража с надеждата, че през нощта измъченото му скимтене няма да събуди Лори, а на сутринта го сложи в скута ѝ, докато тя седеше в леглото и отваряше поздравителните си картички. Лори се разплака. Развълнуваното животинче подскачаше наоколо и се опитваше да я близне по лицето. Тя вдигна очи към него и каза: „Благодаря ти. Толкова много те обичам“. А после кучето повърна на завивката.

Виктор стана част от живота им — ухилен, размахал опашка, се втурваше към краката му, когато Джерард се прибираще от работа, и излайваше доволно само веднъж, щом чуеше пъхането на ключа му в ключалката. Бе се настанил в кухнята им и макар Джерард отначало да възнамеряваше да му направи къщичка на двора, Лори не искаше и да чуе за подобно нещо. Тя много бързо и успешно го бе научила да пази чистота и оттогава той си живееше славно. Разходки по два пъти на ден, редовно хранене и много любов. Като малък Ник се държеше за ушите му и го яздеше из градината, а Софи, едва проходила, обичаше да гледа телевизия, легнала на пода до свития на кълбо Виктор и с опряна на корема му глава.

Обвил ръце около успокояващата топлина на чашата с кафе, Джерард се вгледа в очите на старото куче и там видя отразен своя живот.

— Ще ми липсваш, стари друже, когато си отидеш — каза той, докато опашката на кучето тупкаше ритмично по кошницата.

Една неканена сълза набъбна в окото му и после се търкулна по бузата му. „Край“, помисли си той. „Напълно изгубих контрол.“

Трябваше да извади лаптопа и да поработи над някои сметки, но дори и само мисълта за това го потискаше. Пресегна се към вчерашния вестник, но буквите се размазваха пред очите му. Не можеше да разочарова Лори. Ако изгубеше бизнеса си, какво друго би могъл да ѝ предложи? Това бе всичко, което имаше. Иначе щеше отново да стане господин Никой. Мисълта вкамени сърцето му. „Ще полудея“, помисли си той и притисна силно челото си с длан.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ТОМ

— Мога ли да те отвлека? — Том се бе облегнал небрежни отстрани на колата ѝ.

Изглеждаше както обикновено, сякаш току-що се е научил да се облича сам, единият край на ризата му висеше извън панталона, а яката стоеше накриво. Тя трябваше да положи усилие да не се протегне и да я подпъхне под синьото му яке. Премести чантата със спортния екип в другата си ръка и натисна копчето, за да отключи вратите.

— Защо? — попита Лори и прибра немирен кичур зад ухото си.

— Просто си мислех, че имаш нужда от малко ободряване — небрежно отвърна той. — Звучеше много потисната, когато говорих с теб по телефона, а пък аз изведнъж се оказах свободен за цялата сутрин...

— Том, ти винаги си свободен сутрин, когато Дейзи е в забавачката.

Той се засегна.

— Забрави ли, че съм писател? Ние никога не сме свободни. Музата може да ни споходи по всяко време.

— Сериозно? — По гласа ѝ личеше, че едва сдържа смеха си.

— Моля те. След като не искаш да дойдеш с мен на театър, ще те отведа на пътешествие, каквото се случва само веднъж в живота. Е, може и да не е точно веднъж в живота, но поне... в седмицата. Отиваме в една нова художествена галерия, която се открива днес в Клейдън. А аз — той размаха два пропуска — имам специални покани за откриването.

— Едва ли са чак толкова специални — засмя се Лори. — Щом става дума за Клейдън.

— Е, може и да не се окажем стъпкани от критици от националните вестници, но съм сигурен, че ще дадем своя скромн принос към света на изкуството.

— Света на изкуството? — възкликна тя. — Каси ще идва ли?

— Не може — бързо отвърна той. — Заета е с конете, нали знаеш.

Лори помълча за миг. После се усмихна.

— На твое разположение съм.

Стояха в средата на галерията.

— Много прилича на Матис — надутото обяви Том, наклонил глава леко встрани. — В неговия бароков период — добави той високо.

— Това е в архитектурата — изсъска му Лори. — Ужасни са.

Бяха най-младите посетители — поне с трийсет години по-млади от останалите. Около тях се разхождаха жени с посивели коси и полумесеци на очилата, които крепяха чаши с чай върху програмите си. Том се огледа. Наведе се към нея и заговорнически ѝ прошепна на ухо:

— Какво ще кажеш да избягаме? Мога ли да те подкупя с шоколадов кейк в „Пееция чайник“? Това тук не става за нищо, нали?

— Много е лесно да ме подкупи човек — прошепна в отговор Лори. — Дадено.

— Не съм абсолютно сигурен за барока — каза Том, докато разбъркваше чая си. — Може би беше по-скоро натуралистичен стил. Ти знаеш всичко за изкуството, нали? — добави той, като обвинително насочи лъжичката си към нея.

— Малко — каза тя. — Майка ми беше специалист. Имаше фантастично око. Повечето ми картини са ми подарък от нея, както знаеш.

— На нея ли приличаш?

— Не съм сигурна. — Лори се облегна на стола си. — Приличам на нея в много отношения — външно — определено, но мисля, че не съм толкова самоуверена. Тя притежаваше голяма увереност и стил. Може би съм наполовина като нея. — Тя се засмя.

— Дали щеше да ме хареса?

— Има ли значение?

Той сви рамене.

— Не знам. Баща ти ме харесва, нали?

— Да. Какво беше казал? Че си забавен. Мисля, че според него Джерард е прекалено сериозен. Татко обича да се забавлява и не може

да разбере как някой се интересува повече от работата, отколкото от забавленията.

Том я погледна замислено.

— Джерард наистина изглежда малко... хм, особено напоследък... — внимателно подхвана той.

Лори взе пакетче захар от малкото плетено панерче в средата на масата и сякаш се зачете в описанието на опаковка. Усети, че ѝ става топло, и протегна лявата си ръка, за да вдигне нагоре ръкава на светлосинята си жилетка до лакътя. Тънките сребърни гривни, които често носеше, подрънкваха една в друга и Том не можеше да откъсне поглед от бледите кафяви косъмчета върху ръката ѝ, проблясващи на фона на бялата ѝ кожа. Имаше толкова тънки китки, като на дете. После Лори го погледна и той си помисли колко красиви са устните ѝ, извити в тъжна усмивка.

— Има много тревоги — тихо каза тя.

— Сериозно ли е?

— Да. — Тя остави захарчето и потърка покривката с пръст. — Не е лесно, но нещата не са...

— Какво? — Том осъзна, че сдържа дъха си.

— Не ни е много весело в момента. — Лори сви рамене. — Всичко ще се оправи. Винаги така става. Ще се оправим. Просто той... — Тя се намръщи и раменете ѝ увиснаха. — ... си има много тревоги и мисля, че... не знам, но мисля, че е депресиран. Не просто притеснен, не, нещо повече — депресиран.

— А ти? — Том се приведе напред.

— Какво аз?

— Обичаш ли го? — попита той. — Искаш ли да останеш с него?

Лори го погледна ужасена.

— Как можеш да ми задаваш такъв въпрос?

— Защото трябва да знам — отвърна той. — Трябва да знам.

— Това не е твоя...

— Знам. Но въпреки това.

Тя затвори очи и въздъхна. След миг бавно каза:

— Откровено казано, в момента имам чувството, че не го познавам. Гледам го, мъжа, за когото се омъжих, и виждам, че не се е променил особено. Винаги е бил много целеустремен, обсебен от бизнеса, и това просто е част от характера му. Но напоследък сякаш

има някакъв облак, надвиснал над него, и каквото и да правя, не е правилно. Разбираш ли какво имам предвид? Колкото и да се опитвам да стигна до него, все го правя не както трябва и имам усещането, че само влошавам нещата, а не му помагам.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Том положи усилие да не протегне ръка и да ги избърше.

— Съжалявам. Много глупаво от моя страна. — Лори прокара пръстите на дясната си ръка под едното око и те останаха за миг притиснати до ъгълчето му. — Не искам да ти натрапвам грижите си.

— Не — каза той. — Не е глупаво и не се натрапваш. Защото...

— Защото какво...?

— Защото съм влюбен в теб.

На съседната маса някаква жена се прокашля и обърна страницата на вестника си.

Очите на Лори се разшириха и за миг ѝ се стори, че ще припадне. Стаята сякаш се завъртя около нея и тя стисна здраво ръба на масата.

— Това е невъзможно.

— Защо? Защо, по дяволите, да е невъзможно?

— Защото е много опасно.

— Не гледай откъм лошата страна. Моля те.

Той се протегна и ръката му сляпо потърси нейната върху масата. Пръстите му докоснаха нейните и тя усети как я залива топлина. Стисна устни, без да откъсва очи от преплетените им ръце, запленена от гледката, сякаш ръцете им бяха съвсем отделно същество, върху което няма никакъв контрол.

— Хубаво е да видиш толкова щастлива двойка — каза сервитьорката, докато разчистваше чиниите на масата. — Някои хора идват тук и не си казват и дума през цялото време. Мразя това — добави тя, докато забърсваше масата. — Трябва да се разговаря.

— Това е лудост — каза Лори, щом тя си тръгна. Не можа да се въздържи и се засмя. — Чувствам се като в пиеса.

— Аз също се чувствам малко луд — каза той. Облекчението от това, че вече ѝ бе признал, го замаиваше. Усещаше се премалаял от удоволствие, опиянен от необичайното чувство да може да я докосва. А и тя не се бе отдръпнала от него. Той обърна ръката ѝ с дланта

нагоре и нежно погали основата на палеца ѝ с другата си ръка. — Нямах представа от колко дълго време искам да направя това.

Лори се чувстваше като насън, сякаш се движи под вода. Остана загледана в очите му в един много дълъг, наситен с чувственост миг, застинал във времето. Той затаи дъх. „И тя го усеща. Сигурно го усеща.“ Почувства се безкрайно развълнуван, обезумял. Много нежно започна да гали с кръгови движения на пръстите си дланта ѝ и тя затвори очи, докато вълни на силно желание заливаха цялото ѝ тяло. „Не вярвах, че някога отново ще се чувствам така“, мислеше си тя. Беше невъзможно това да се случва. Затвори очи, всяка фибра в тялото ѝ бе разтърсена от чувственото докосване на ръката му. Да обичаш и да бъдеш обичан. После отвори очи и видя колко зачервени са страните му, а върхът на езика му лекичко облизваше горната му устна. Протегна другата си ръка и погали бузата му. Той се облегна върху дланта ѝ и я загледа право в очите, толкова откровено възбуден, че направо ѝ идваше да изкрещи.

— Две лири и петдесет — каза сервитьорката и тръшна силно чинийката със сметката на масата.

Лори отдръпна ръката си. Отново седяха в кафенето в Клейдън, в едно слънчево мартенско утро и всъщност светът не бе спрял да се върти.

Вторачиха се един в друг, удивени от онова, което бяха допуснали да се случи между тях. Нещо, което не може да бъде върнато назад — и двамата го знаеха.

— Трябва да тръгваме — каза Лори.

Всяка дума звучеше безкрайно нелепо, всяко движение изискваше усилие. Магията, обзелата ги лудост, се бе разсеяла и сега тя се чувстваше едновременно изложена на показ и уязвима. Какво си бе мислила? Как е могла дори и за стотна от секундата да си въобрази, че имат право на това? В главата ѝ препускаха куп рационални въпроси, докато тялото ѝ сякаш крещеше: „Люби ме“.

— Аз ще платя — каза Том и бръкна в джоба си.

Лори се пресегна назад за якето си и се препъна в крака на стола. Той я хвана за лакътя, за да я подкрепи, и за един спирац дъха миг тя усети до тялото си неговото — стройно, здраво и силно. Всяко докосване бе като удар от електрически ток.

— Не — каза тя. — Недей.

Върнаха се до колата мълчаливо. Лори пъхна ръце в джобовете на якето си и остана със сведена глава, отказваше да го погледне. В ума ѝ се блъскаха най-различни противоречиви мисли. „Не сме тийнейджъри. Не бива да играем тази игра, прекалено е опасно.“ „Но е неустоймо, обади се изкусителен глас. Двамата го желаете толкова силно. Можете ли наистина да го предотвратите? Това е извън контрола ви.“ Някаква жена с детска количка спря да разгледа витрината на книжарницата, покрай която минаваха, а очите ѝ пробягаха по обявите за работа, закрепени с карфици върху таблото до вратата. Том протегна ръка, за да помогне на възрастен човек, който се облягаше тежко на бастуна си и се препъна на тротоара. Човекът носеше тъмнокафяво бомбе и много старо палто от туид, дишаше тежко, ръката му бе изкривена и стискаше здраво костената дръжка на бастуна, а вените върху китката му бяха изпъкнали под приличащата на пергамент кожа.

— Ето, внимателно — каза Том.

— Благодаря ви, млади момко — задъхано изрече старецът.

Слънцето грееше доста силно за началото на март и Лори вдигна лице за миг, за да почувства топлината му. Беше съвсем обикновен ден в оживеното градче, обикновен понеделник, в който хората връщаха книгите си в библиотеката, пазаруваха хляб и мляко, купуваха си вестници, бърбреха с познати, които бяха срещнали неочаквано, докато държаха за ръка отегчените си, дърпащи се и хленчещи деца. Над главната улица имаше закачен транспарант, рекламиращ най-новата постановка на „Клейдън плейърс“, и вятърът го развяваше. „Обикновен ден, каза си тя. Съвсем обикновен ден, в който да ми кажат, че ме обичат.“

В колата по обратния път Лори гледаше през прозореца към плетовите, полята и дърветата. Няколко агънца се бяха събрали на една затревена полянка и се упражняваха да прескачат канавката, като възбудено махаха с малките си къдрави опашки. Кипяха от искрена радост, че са живи, щастливи под топлото слънчице и на сигурно място до майките си.

Знаеше, че ако улови погледа му, той ще спре колата, ще я прегърне силно и ще я целуне. И това ще бъде началото на едно безумно, ужасяващо и пленително пътешествие. Все едно да гледаш как към теб се приближава вихър и да знаеш, че ще те погълне и ще

промени живота ти завинаги. Но въпреки това можеш да се дръпнеш от пътя му и да се спасиш. „Мога да спра това, реши тя. Ще го спра, защото нямам право да избирам.“ Затова избягваше да срещне очите му. Позволи си само да погледне ръката му, докато той сменяше предавките на колата — под тъмносиния ръкав на якето му се показваше светлосиня джинсова риза, а тъмните косъмчета изпъкваха върху загорялата кожа на китката му. И на пръста му проблясваше златото на венчалната му халка.

Том я остави пред дома ѝ и дори не слезе от колата, за да си вземат довиждане. Тя вдигна ръка да му махне, но той вече бе изчезнал, а от гумите на колата му се разхвърчаха камъчета.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КАСИ

Каръл се облегна на шкафа и замислено махна провисналата кучешка каишка, която се впиваше в гърба ѝ. Пресегна се и си взе зрънце от гроздето в голямата чиния, която Каси забързано допълваше със сирене, като захапа със зъби опаковъчното фолио и дръпна.

— Гадост! — възкликна Каси, когато парче от него залепна за зъбите ѝ. — О, по дяволите! — изруга отново тя, поглеждайки часовника. — Ще дойдат след десет минути. Ох, ох! — изпъшка, щом вдигна димящата тенджера със задушено от котлона на печката, за да я пъхне във фурната. — Тези неща имат дупки.

Тя вдигна ръкавиците за горещо, чиито върхове на пръстите бяха изгризани от Хектор. Освен това бяха подозрително окосмени отвътре, сякаш там е било скрито някое малко животинче. Но това беше невъзможно.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не, стой си там и хапвай от гроздето, което струва пет лири за килограм — отвърна Каси, усещайки, че лицето ѝ е почервеноло от топлината на фурната. — Как си впрочем?

Каръл премести гроздето от едната буза към другата и се замисли.

— Отвратително, както се вижда — отвърна тя.

Каси се умърлуши. Беше я поканила на вечерята, защото това беше първият уикенд на Каръл, след почивка — първата след развода ѝ. Каси сметна, че може да я ободри малко, но все едно бе поканила на гости Мрачния жътвар. Лори бе казала, че поканата е чудесна идея и много мила постъпка от страна на Каси, но със сигурност Сара щеше да побеснее, защото мразеше Каръл, смяташе я за хленчеца повлекана и казваше, че изобщо не е изненадана, че съпругът ѝ е избягал с детегледачката на приятелите им. Каръл май наистина бе решила да носи завинаги конопената си риза на мъченица и ваканцията, прекарана в компанията на майка ѝ, явно съвсем не я бе разведрила.

Тази вечер нямаше грим, носеше яркорозов пуловер и джинси, които не ѝ стояха добре и бяха прекалено къси — от онзи тип, който носят по-възрастните майки. Но пък, както с отегчение бе обяснила тя на Каси, всяка омъжена жена, която познавала, сега явно смятала, че тя ще се нахвърли на съпруга ѝ, затова нарочно се обличала по-зле. „С изключение на теб“, добави после от чувство за лоялност. Каси тайничко мислеше, че най-доброто решение за нея ще е да си намери работа, но пък точно тя не бе в позиция, от която да възхвалява предимствата на пълния работен ден. Каръл живееше със сина си Майло, тийнейджър, в една от новите къщи близо до Том. Атмосферата в дома им бе пропита от усещането за загуба и скръб и Каси се питаше колко ли ужасно чувства Майло и с какво би могла да помогне тя.

Тили пристигна отнякъде и се пресегна към шоколадовите бонбони, които Каси бе подредила в една чиния за след вечеря.

— Ммм, ментов — измърка тя.

Разопакова един и го пъхна в устата си. Артър се промъкна в кухнята, озъртайки се за нещо вкусно, което често съпровождаше вечерните събирания. Той редовно се оплакваше, че Каси не купува шоколад и бисквити, но, както изтъкваше тя, ако го правеше, щеше просто да изяде всичко. „Няма да споря за това“, казваше Артър, правеше кръгово движение с пръст около ухото си и си подсвиркваше.

— Тили, тези са за гостите — сърдито се обади Каси.

— Умирам от глад. Защо ние получаваме сандвичи, а големите ядат истинска храна?

— Задушено — обяви Каси, докато бършеше ръба на винените чаши с кърпата за съдове.

— Уф! — обади се Тили. — Може би ние имаме по-голям късмет. Човек поне знае какво има в един сандвич с шунка. Когато готви мама, задушното може да означава какво ли не. Кой ще идва?

— Обичайната компания — отвърна Каси и се наведе, за да вземе няколко картофа от най-долния рафт на етажерката за зеленчуци.

— И не бъди толкова груба. Том и Сара, Лори и Джерард...

— И аз — каза Каръл.

— Ти не се броиш — заяви Тили. — Ти непрекъснато си тук.

— Моля те, кажи ми, ако ти преча. — Каръл напрани престорено обидена физиономия.

— Пречиш — каза Тили, после стана и излезе от кухнята. Беше с пухкав дебел анорак и долнище на пижама и с пантофите на Бет с конските глави, чиито пети бе настъпила, понеже бяха прекалено малки за краката ѝ.

— Извинявам се за децата си — каза Каси. — Изобщо не стават по-добри. Как е Майло?

— Не ми говори — драматично заяви Каръл. Каси и Артър размениха тайно погледи и Артър си взе още един бонбон. — Просто се е изолирал от мен и не ме допуска до себе си. Опитвам се да поговоря с него, но той се отдръпва. Това не е добре за него. Опитвам се да го придумам да посещава семейна терапия, но той явно не иска да излее онова, което го мъчи. Прекарва цялото време в стаята си, играе на компютъра и слуша музика.

— Звучи ми нормално — измърмори Артър.

— При Майк ли отиде, докато ти беше на почивка? — Веднага щом го каза, Каси съжали, че е произнесла на глас Забраненото име, лошата дума с „М“.

— Да, и с онази уличница. — Каръл кимна. — Единствено господ знае колко е объркващо за един тийнейджър да живее при баща си, който спи с момиче само седем години по-голямо от сина му.

Каси погледна бързо към Артър, който бе свел глава, изцяло погълнат от вестника. Много добре знаеше, че всъщност той попива всяка дума. Искаше ѝ се Каръл да понася мъката си малко... малко по-стойчески. Но дори и сега, година по-късно, тя все така решително забиваше ножа в откритата рана. Само че не пробождаше Майк, който тънеше в щастливо неведение, а своята душа.

— Можеш ли да повярваш? Човек би предположил, че ще има достойнство и ще избяга с някоя зряла жена, но той хукна подир някакво дете. Спал е с нея в нашето легло, знаеш ли? Заяви ми го с огромно удоволствие. И ми каза колко пъти го е правил.

— Да, добре — побърза да я прекъсне Каси. — Тя не е съвсем дете.

— Не е и зрял човек. Това няма да продължи дълго, разбира се. Той не е способен да бъде верен на никого. Знам, че съм по-добре без него, просто ми се ще да не бях изгубила петнайсет години, докато го разбера. Проклето копеле!

Каси мислеше трескаво как да я отвлече от темата.

— Замисляла ли си се да се запишеш на някакъв курс в колежа?
Каръл изгледа мрачно нелакираните си нокти.

— Бих могла. Така поне ще имам повод да изляза от къщи.

„Много бих искала да излезеш от моята къща“, помисли си Каси, а после се почувства страшно гузна. „Защо ли те поканих?“ В момента бе по-добре да се среща с Каръл насаме — тогава можеше да ѝ посвети цялото си внимание, тъй като приятелката ѝ бе станала свръхчувствителна и към най-нищожната обида. Каси знаеше, че кожата ѝ е по-тънка и от милиметър и дори обръщането с гръб към нея, за да готви, се възприемаше от Каръл като сигнал, че е скучна, че няма какво интересно да каже и по-добре да си стои у дома. Когато идваше сама, след няколко чаши вино в стомаха си тя започваше малко да прилича на предишната самоуверена Каръл и дори успяваше да види черния хумор в ситуацията, но сред група от хора се затваряше в себе си и използваше всяка възможност да се втурне към кухнята и да „помага“. Каси не искаше да ѝ помага. Искаше Каръл да се отпусне, да бъде шумна и щастлива и да погледне най-сетне напред, а не непрекъснато да се взира назад. Дали и тя би станала такава, ако Нат я напусне? Безнадеждно отпусната, половин човек? Много се надяваше, че не. Единственото удоволствие, което двете с Лори можеха да извлекат от положението на Каръл, бе, че имаха повод да преглеждат подробно страниците с недвижими имоти в местния вестник, което те много обичаха, и да търсят красиви къщички за Каръл. Но тя често им повтаряше, че разводът е като смърт на близък човек — трябва ти време да скърбиш. „Или да тънеш в самосъжаление“, каза си Каси, а после отново изпита вина.

Тя с нетърпение бе очаквала вечерта, за да може да се отпусне и да си пийне спокойно в компанията на близки приятели, но после Каръл ѝ се бе обадила и тя бе чула как думите „Ела на вечеря в петък“ се отронват от устата ѝ, и като Нат прави безмълвни знаци, сякаш си реже гърлото.

— Добре, готово — каза тя и премести изпускащите пара тигани от котлона. — Отивам да се преоблека. Ти си добре, нали? Прочети вестника или каквото там намериш.

— Ще взема да измия някой тиган — каза Каръл.

— Не — бързо отсече Каси. — Моля те, недей. Почини си.

На вратата се позвъни точно когато Каси сушеше косата си, навела глава надолу. Погледна будилника до леглото си. Само пет минути закъснение. Как смеят хора, които толкова добре я познават, да идват на вечеря само с пет минути закъснение? Знаеха, че няма да е готова. Нат влезе в стаята, слагайки ръкавели на синята си риза. Косата му бе мокра след душа и той изглеждаше невероятно привлекателен.

— Хубаво дупе — отбеляза Нат, когато Каси се изправи. Тя се извърна пред огледалото, за да погледне как ѝ стоят черните панталони.

— Изглеждам добре в тези, нали? Не приличам ли малко на носорог?

Той плъзна ръце по тялото ѝ.

— Не. Като праскова е. Или като пъпеш. Или може би — той я щипна закачливо — като тиква. Имаме ли време?

— Не, категорично нямаме — твърдо заяви тя. — А и тиквата не е хубаво нещо. — После възкликна: — О, господи! Косата ми е пощуряла.

Когато я сушеше с наведена глава, тя обикновено успяваше да ѝ придаде хубав обем отпред, но очевидно днес бе прекалила, защото сега изглеждаше като току-що изплашена до смърт. Нат погледна отражението ѝ в огледалото.

— Вертикално стърчащата коса е много шик — каза той. — Харесва ми. Придава на лицето ти донякъде въпросително изражение.

— Я бягай долу и посрещни хората — сопна му се тя.

Още бе по сутиен и сега започна да издирва дреха, която да я прави по-слаба. Черната кашмирена блуза би била подходяща, но се намираше в кошницата с дрехи за пране. Черната еластична от „Гап“? Възможен вариант, само че не биваше да я пъха в панталона, защото тогава щеше да има забележима гънка от тлъстини над колана. „Лош изглед“, както би казала Тили. Като по поръчка дъщеря ѝ се появи, сменила анорака е лъскав потник с пайети.

— Гадост — обяви тя.

— Благодаря ти — каза Каси. — Как мислиш? Розов пуловер или еластична черна блуза?

— Нито едното, нито другото — отвърна Тили и си тръгна.

Каси чу приглушените гласове на долния етаж. Том и Сара. Чу как Нат им предложи питиета и после стъпките им към кухнята. „Сара

ще е облечена в прекрасен тоалет от скъп дизайнер, мрачно си помисли Каси. Лори ще носи някоя от красивите си и ефирни рокли, а аз ще приличам на торбалана редом с тях.“ Надяна еластичната блуза и реши да я остави над панталона. Наклони глава настрани и се огледа критично в огледалото. Глътна корема си и застана с единия крак пред другия. Така не беше зле. Постави длани от двете страни на бедрата си и притисна навътре. Само ако липсваше тази издутина там, краката ѝ не бяха чак толкова лоши. Огледа се по-отблизо. Постави ръце от вътрешната страна на бедрата си и отново ги притисна. Ето. Слаби крака.

— Каси... — Гласът на Нат долетя отдолу. — Престани да се опитваш да се престориш на по-слаба и ела да си пийнеш.

Тя се ухили на отражението си.

Долу завари Сара, застанала с гръб към нея, докато Нат ѝ сипваше чаша червено вино. Том я прегърна.

— Скъпа, отслабнала ли си?

— Млъквай, негоднико — скара му се тя и го целуни звучно по бузата. — Изглеждаш много елегантен.

— Благодаря. Реших, че е крайно време да освежа гардероба си. Купих си нова риза. Мисля, че ми отива.

Каси се дръпна леко назад и го огледа с възхищение. Наистина изглеждаше елегантен, поне този път. Беше с бледосиня ленена риза, а току-що измитата му коса изглеждаше така, сякаш наистина се е сресал. Чисти кремави всекидневни панталони, добре изгладени, и тъмнокафяви спортни обувки допълваха тоалета му. Нат му подаде чаша и той изпи една трета от нея на една глътка.

— Не прави така — каза Сара, която тъкмо се бе обърнала.

Тя носеше пъстра циганска пола и фантастично скроено сако от изкуствено състарен твид. Каси се пресегна и докосна единия от реверите.

— Прекрасно е — каза тя.

— „Марк Джейкъбс“ — поясни Сара. — Така и трябва да бъде за парите, които струва. — Тя извади цигара от чантата си. — Каръл, не знаех, че ще идваш.

Тонът ѝ намекваше, че изненадата не е от най-приятните. Каръл се бе материализирала от мрачното преддверие, след като бе отишла да вземе от хладилника още една бутилка охладено бяло вино. Хектор се

мотаеше в краката им и се опитваше да привлече вниманието към себе си, като танцуваше на три крака, размахваше едната си предна лапа във въздуха и извиваше гъвкавото си дребно телце. Направи и няколко неуспешни опита да скочи в ръцете на Сара, като все се озоваваше до бедрата ѝ.

— Махай се, противно създание — отблъсна го тя. Черните му като сажди очи запомниха обидата. Той нямаше да забрави. Щеше да я накара да си плати.

— Лошо — каза Тили. — Последният човек, който го отблъсна, бе намерен на дъното на езерото.

— Не говори глупости. Не ѝ обръщай внимание. — Каси се намръщи на Тили. Никое от децата не харесваше Сара.

— Каси ме съжали — заяви Каръл и се наведе да размени въздушна целувка по бузата със Сара. — Надявам се, че не съм объркала броя на гостите.

— Разбира се, че не си — бързо се обади Каси.

— Да, престани да се правиш на великомъченица — каза Том и я целуна. — Значи още си в ролята на жертва, така ли?

— Милият Том — отвърна тя. — Все така груб.

Сара издуха дима през черешовите си устни. Косата ѝ почуплива и по-червеникава от обичайното, забеляза Каси. Отиваше ѝ. Облегнала се на етажерката, Сара изглеждаше съвсем не на място в разхвърляната стая, сякаш бе слязла от страниците на модно списание. Каси не си спомняше някога да я е виждала без грим, дори и съвсем рано сутрин през почивните дни. Сред по-близките ѝ познати жени, единствено тя използваше фон дьо тен. Всичко в нея изглеждаше безукорно — от лъскавата къносана коса до дългите червени нокти. Каси се взря завистливо в ботите ѝ, стигащи до средата на прасеца, от мек морскосин велур и с много остър нос. И Каси много би искала да има такива, само че на нея щяха да изглеждат повече като ботушите на някой от разбойниците на Робин Худ. Приглади с длани панталона по бедрата си и забеляза развеселена как Сара се усмихва закачливо на Нат, докато той ѝ сипва още вино. Когато се бе запознала със Сара, бе решила, че тя е от онези жени, за които трябва да внимаваш какво правят близо до съпруга ти, но това не я притесни. Както казваше често на Нат, ако той искаше да е с някоя по-красива от нея, би го разбрала. Само че първо щеше да измъкне ноктите на краката му с

клеци, а после да танцува върху гроба му. Той отговаряше, че ще я държи в течение. Знаеше, че тя не се тревожи, не бе досадна съпруга. Това бе едно от многото неща, които харесваше у нея — не го приемаше като свое притежание. Тя улови погледа му, докато Сара му се усмихваше със спуснати клепки. Каси иронично повдигна вежди и той се ухили. Том погледна чашата ѝ.

— Бяло вино ли ще пиеш?

— От него махмурлукът ми не е чак толкова неприятен — призна Каси. — И мога да пия два пъти повече. А сега всички се омитайте. Трябва да сготвя.

— Боже опази! — обади се Нат и покани останалите в дневната от другата страна на коридора, където Каси бе запалила камината. Отново се чу звънецът на входната врата.

— Малък подарък — усмихна се Лори, когато Каси отвори вратата, подавайки ѝ букет красиви жълти рози. В другата си ръка стискаше бутилка шампанско. Погледна я и допълни: — Имам повод, скъпа. Възложиха ми нова поръчка.

— Прекрасно — поздрави я Каси и я целуна по бузата, вдъхвайки аромата на „Шанел“. Върху Лори парфюмът ухаеше разкошно. Когато го използваше върху себе си, ѝ миришеше на ароматизатор за въздух. — Останалите се преместиха в дневната, докато аз се преборя със зеленчуците.

— Ще дойда да ти помогна — каза Лори, свали кадифеното си палто и го преметна върху парапета на стълбите.

— Здравей, Каси. — Джерард докосна буза до нейната.

— Иди да пийнеш нещо при другите отгатык — покани го тя.

Лори я последва в кухнята и остави чантата си на масата. След по-внимателно вглеждане Каси забеляза, че тя не е особено добре: носът ѝ бе леко порозовял, а очите ѝ зачервени като след плач. И бе по-слаба от всякога. Носеше дълга шоколадовокафява велурена пола, с която Каси я бе виждала много пъти, но сега тя ѝ висеше. Костите в основата на шията ѝ изглеждаха необичайно изпъкнали, като пилешки крилца. Ръката ѝ потрепери леко, когато пое чашата. Лори осъзнаваше, че приятелката ѝ я оглежда изпитателно, и отказваше да срещне очите ѝ.

— Добре ли си?

Лори се втренчи в отворената врата на коридора. От другата стая долиташе оживен разговор и смях. Тя се намръщи.

— Заради Ник е — каза накрая.

— Какво?

Лори сниши глас:

— Двамата с Джерард се скараха ужасно по телефона снощи. Джерард все го мъмри, че не се стареа достатъчни в училище, а вчера сутринта получихме писмо с покана за среща с учителите му. Очевидно оценките му не са много добри. Казах на Джерард, че момчетата на тази възраст минават през подобни периоди. — Каси кимна. — Че не е нещо сериозно. Но той избухна. Каза на Ник... — Лори се поколеба, сякаш отново щеше да заплаче. — ... че ще го махне от училището. Че ще го прибере у дома.

— Не!

— Така е. Опитах се да го успокоя, но той просто не иска да се вслуша. После Ник започна да му вика в отговор. Не можах да чуя какво точно казва, а и Софи избяга от стаята заради целия шум и после се разплака и... о, толкова е глупаво. Една от онези семейни свади, които стигат прекалено далеч. Може би всичко ще отзвучи. — Но не изглеждаше много убедена.

— После какво стана?

Лори отпи глътка вино и явно премисляше нещо. Погледна Каси в очите и преглътна.

— Опитах се да го убедя да се обади отново на Ник и да каже, че всичко е било недоразумение, но че трябва да работи по-усилено. Бях препречила вратата към кухнята, а той... ами той ме блъсна настрани.

— Блъсна те?!

— Да. Знам, че звучи глупаво, беше само леко побутване, но наистина... наистина ме шокира, че изобщо се отнася така с мен. — Лори отново погледна към вратата на коридора, после се пресегна и затвори вратата на кухнята.

— Грубо?

Лори се взря във виното си.

— Доста. Ударих си рамото. Малко е натъртено. Донякъде грешката беше моя — добави бързо тя. — Не го подкрепих. Застъпих се за Ник и нарочно му препречих пътя. Искях да го спра, да го накарам да се вразуми. — Погледна към приятелката си и очите ѝ се

пълнеха със сълзи. Каси пристъпи към нея и я прегърна. Лори се разхлипа. — Нали няма да кажеш нищо? — В гласа ѝ имаше страх. — Не знам какво може да направи — бързо изрече тя. — В един миг е нормален, а в следващия направо обезумява. Плаши ме — прошепна тя приглушено до рамото на Каси. — Сякаш е извън всякакъв контрол.

— Защо? — попита Каси. — Защо е такъв? Никога не си ми казвала, че е способен да се държи така. — „Знаех си“, помисли си тя. „Той е грубиян.“

— О, способен е — отвърна Лори. — Понякога може да е много страшен, но това не е нещо, за което да приказваш, нали? Лично е. Обаче за пръв път стига толкова далеч. — Тя се поколеба за думата. — Беше... жесток. Какво да направя? Не мога да разговарям с него.

— Не знам какво да ти кажа. Направо не е за вярване. Той съжали ли? Извини ли се?

— О, да. — Лори избърса очи с опакото на ръката си и се отдръпна от Каси. — Извинявай — опита се да се засмее тя. — Сигурно изглеждам ужасно.

— Изглеждаш чудесно. Какво ще правиш?

— Не знам — отвърна Лори. — Наистина не знам. Какво мога да направя?

— Дължи ти нещо много повече от извинение — ядосано заяви Каси. — Няма право да постъпва така. Софи видя ли какво се случва?

Устните на Лори отново потръпнаха.

— Да — прошепна тя и погледна Каси с широко отворени очи. — Той ме блъсна в рамката на вратата и после тръшна вратата на кухнята. Просто стоях там, а Софи плачеше и аз я прегърнах. Беше толкова шокирана. И двете бяхме. Какво можех да ѝ кажа? — Каси безпомощно сви рамене. — Обясних ѝ, че татко не се чувства добре и трябва да го оставим сам за малко, и я заведох горе, за да я изкъпя. После чух как тръшна входната врата и излезе.

— Кога се върна?

— Нямахме го ужасно дълго време. Отказах се да го чакам — дори си помислих да заключа, но се притесних, че в такова настроение може да счупи някой прозорец и да събуди Софи, особено ако е пил, което би било ужасно за нея. Легнах си. Разбира се, не можах да заспя и го чух да се прибира към полунощ. Миришеше на алкохол, господ

знае как е карал колата. — Тя се усмихна тъжно. — Такива неща не се случват на хора като нас, нали?

— И какво каза? — Устните на Каси бяха изпънати в тънка линия.

— Не би трябвало да ти казвам всичко това — обади се Лори. — Толкова е нелоялно. Много ще се ядоса, ако разбере. Прегърна ме и се разплака. Каза, че съжالياва и че това няма да се повтори никога. Каза... каза, че ме обича и че се ужасява от мисълта да не ме загуби. После не можа да продължи.

— Ти прости ли му?

— Казах, че му прощавам. Но, о, господи, как да му простя? Ти не знаеш, наистина не знаеш...

Вратата се отвори. На прага застана Том.

— Личен разговор ли е, или и други могат да се присъединят? — весело подхвана той, но Каси усети, че вътрешно е леко нервен и притеснен. После той се взря в очите на Лори. — Какво има, за бога? Какво е станало? — По лицето му се изписа смесица от загриженост и още нещо, нещо много по-силно.

Каси имаше чувството, че някой я е ударил. „О, господи, не. Не и това!“ Времето сякаш спря, докато тя поглеждаше ту единия, ту другия. Том помръдна, като че ли се канеше да вземе в прегръдките си Лори, а Лори потръпна, сякаш отчаяно се бореше с желанието да се втурне към него. Вдигна ръка пред себе си като защита, за да го спре. Каси стоеше прикована към мястото си. Не можеше да са толкова глупави. Сигурно просто си въобразяваше. Но парченцата от сложния пъзел бавно се наместваха в главата ѝ.

— Няма нищо. Просто се чувствам малко потисната, не съвсем във форма. Как си ти? Изглеждаш много елегантен — добави Лори, като закима енергично и избърса очите си.

Том я погледна сякаш тя не знае какво приказва, и явно се канеше да отвърне нещо, но се въздържа.

— Добре съм. Остави ме мен. Какво е станало с теб? За бога, кажи ми.

Лори поклати глава. Последва неловка тишина, докато Том гледаше жадно към Лори, която избягваше очите му. Каси бързо огледа и двамата.

— Том, би ли ни оставил за минутка? Благодаря.

Той я изгледа диво, сякаш току-що е забелязал присъствието ѝ. Видя израза на лицето ѝ и кимна.

— Добре — бавно каза мъжът и излезе от кухнята, без да откъсва очи от лицето на Лори. Сякаш се канеше да я прегърне и да я отведе надалеч. Каси изтръпна. Глупаво, глупаво момче. Значи така. Колко ли далеч бяха стигнали? За миг се зачуди дали да каже на Нат. Не. Знаеше точно какво ще отвърне той. Че не е тяхна работа. Че са възрастни хора и имат право сами да вземат решения, независимо колко катастрофални може да се окажат.

— Какво не знам? — попита Каси, след като Том излезе. — Кажими. Моля те.

И двете знаеха, че не говори за Джерард.

— Имам нужда от още една чаша вино — отклони въпроса Лори. Каси я погледна изненадано. Тя пиеше толкова рядко. — Ще се чудят защо не отиваме оттатък. Джерард ще се досети, че говоря с теб. Ще бъде много... — Очите ѝ нервно се отправиха към вратата. Погледът ѝ предупреждаваше Каси да не пита за Том.

— Том ще ги задържи.

Лори си пое дълбоко въздух.

— Бизнесът на Джерард е в голяма криза — каза тя. — Това е причината за всичко.

„Но не е само това“, искаше да извика Каси. „Нали? За глупачка ли ме мислиш? Нещата са много по-сложни.“

— Значи затова е изтърсил, че може да се наложи да продадете къщата?

„Ще я оставя да сподели, когато тя прецени“, реши Каси. „Явно е преживяла много напоследък.“ Но не можеше да спре да мисли. Дали чувствата им са взаимни? Знае ли Лори, че той е влюбен в нея? Влюбени ли са? Господи, това бе недопустимо. Тя бе толкова уязвима, нищо чудно, че Том... Ами сега? Част от нея разбираше какво се случва — Лори беше всичко, от което се нуждае Том.

— Да. Можем да загубим всичко — простичко каза Лори.

— О, господи! Нали къщата беше на твое име, заради данъците, или нещо такова?

— Така беше — отвърна Лори. — Явно вече не е. Ипотекирал е всичко, до последната тухла, и не е останало нищо. Е, всъщност една малка част остава за нас, но това не е достатъчна сигурност. И при

бързото покачване на лихвите всичко, което сме спестили през годините, може да потъне.

— Не си ли му ядосана? Нямате спестявания? Никаква сигурност?

Въпреки че вътрешно кипеше от неизказаното признание на Том, Каси не можеше да повярва, че нещата са станали толкова зле, а Лори не е споделила.

Лори се засмя мрачно.

— Всичко, което аз или Джерард бяхме инвестирали, отдавна е потънало в бизнеса. О, Каси, толкова съм била глупава. Вярвах на извиненията, с които ме залъгва повече от година. Останали са ни единствено мебелите на майка ми и картините. Може би ще се наложи да ги продадем, за да купим много по-малка къща, в която да живеем, или да вземем нещо под наем. Но всичко това не е толкова важно. Ако ми позволяваше да помогна или поне да поговорим за това, нищо нямаше да е толкова страшно. Става дума само за материални неща, не се нуждаем толкова от тях. Важни са децата и бракът ни. Но работата е там, че...

— Какво?

— Не знам дали искам да остана с него. О, господи! — Закри с ръка устата си. — Не мога да повярвам, че го казах. Не знам, толкова съм объркана. Искам само да грабна децата и да избягам, но няма къде да отида.

Каси замръзна шокирана. Том. Лори бе влюбена в него, макар още да не го признаваше дори пред себе си. Не можеше да сбърка чувството, което ги свързваше. Нямаше право да се намесва в отношенията им, това трябваше да бъде решение само на Лори, макар Каси да знаеше на чия страна би застанала.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Но дали това е постоянно? Няма ли надежда да спасите дома си? Може би Нат ще успее да направи нещо. Трябва да ни позволите да ви помогнем с нещичко. Можеш да останеш тук, разбира се, ако наистина искаш да си тръгнеш... просто недей... той не е в състояние, никой от нас не е... Не мога напълно да... — Думите ѝ се изливала, объркани и неясни.

Лори я погледна ужасена.

— Не мога да го напусна! — каза тя, донякъде и на себе СИ. — Той си няма никого, не мога да му отнема децата. А и вината не е само негова, Каси, разбирам, че се е опитвал и да ме защити от всичко и напрежението сигурно е било ужасно. Затова е толкова лош. Трябва да се опитам да проявя разбиране и да не го съдя прибързано. Не мога да постъпя като страхливка и да го напусна. Така няма да реша нищо. Само защото аз... не е възможно, не знам как изобщо сме си мислили, че... — Гласът ѝ заглъхна.

— Току-що си разбрала? — Каси внезапно усети, че не може да понесе мисълта да обсъжда Том с нея.

Лори кимна.

— Горедолу преди месец. Разбира се, виждах банковите извлечения, но той все ми повтаряше, че това е само временно, че инвестициите в Америка ще почнат да се възвръщат, а сега къщата е застрашена... — Тя не довърши изречението.

— И не можете да си позволите училищните такси.

— Да. Но именно затова искам да продам мебелите — ще можем да откупим малко време, а мисля, че най-важното на света е да осигурим на децата стабилност и щастие. Те нямат представа, че може да изгубим къщата.

„Ами ти?“, искаше да изкрещи Каси. „Какъв ефект ще има върху тях връзката ти с Том, ако някога се развие? Светът им едва ли ще бъде стабилен и щастлив.“ Но пък и как да остане при Джерард, след като се бе държал с нея по този начин?

— И какво ще правиш?

Вратата се отвори. Джерард леко се олюляваше и Каси веднага забеляза, че за относително краткото време, докато бяха говорили, той навярно бе изпил няколко чаши вино. Бе напълнял и кожата му бе бледа и с нездрав вид. Той погледна предпазливо от едната към другата, за да усети какво става. По лицето му се изписа гняв и... и още нещо, усети Каси. Изглеждаше едновременно виновен и изтощен. Лори пристъпи към него, протегнала ръка.

— Здравей, скъпи — каза тя. — Само помагах на Каси за храната. Искаш ли да занесеш отгатък още една бутилка вино?

— Не, благодаря — каза той. — Аз, просто... хм, чудех се къде си. Няма те дълго време.

— Само ще мина през тоалетната. — Лори грабна чантата си и със сведена глава мина покрай него, бързайки да излезе от стаята.

Джерард остана да стои притеснено до вратата.

— Искаш ли нещо? — попита Каси.

Знаеше, че тонът ѝ е малко рязък. Колкото и да се стараеше, не можеше да изличи от съзнанието си представата как той блъска Лори. Как е могъл? Как е могъл да е такъв страхливец и така жестоко да изкара яда си на Лори? Но пък му съчувстваше, ако инстинктът ѝ не грешеше. Джерард я наблюдаваше съсредоточено, докато тя се обърна да вдигне капака на тенджерата. И двамата мълчаха. Искаше ѝ се той да си тръгне, понеже не знаеше какво да му каже, а и не желаше да разговаря с него.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — предложи той накрая.

— Не, благодаря — отвърна тя. — Всичко е наред. След малко ще дойда да пийна нещо. Би ли взел тази бутилка със себе си?

Тя му подаде отворена бутилка червено вино. Това бе откровена покана да се маха. Джерард я изгледа умолително. „Той иска да говори с мен, досети се Каси, но аз не искам да чуя неговата версия за станалото. Не искам да чуя как се оправдава, просто не мога да поема повече информация.“ Не можеше да срещне очите му. Той явно разбираше, че Лори ѝ е казала какво е станало. Освен гняв, Каси изпитваше и лека тъга. Джерард изглеждаше на ръба на нервен срив. „Каква каша само, помисли си тя, каква ужасна каша!“

— Смяташ ли, че Лори е добре? — попита той.

Каси се замисли.

— Не — отвърна тя. — Мисля, че е много объркана.

Това бе съвсем вярно. Той отпусна глава.

— Значи ти е казала.

— Да.

— Нямах представа каква бе изминалата година за мен. Знаем, че това не е оправдание, но се опитвам да те накарам да разбереш донякъде. Не мога да говоря с никого, а напрежението е толкова голямо, ден след ден. Държах всичко под контрол и мислех, че напълно съм предпазил Лори от целия ужас. Разбираш ли? Искях да оправя всичко и да уредя нещата сам, но не успявам и имам чувството, че съм се провалил. Никога, за нищо на света не бих я наранил, знаеш го. Тя не иска да ми прости, Каси, а аз толкова се нуждаю от нея.

Каси го погледна и разбра, че ще се разплаче. „Какво, за бога, да кажа?“ Пред нея стоеше пълната противоположност на досегашния Джерард — мъж, толкова уверен в себе си, толкова овладян. Не й се вярваше, че той се разкрива пред нея, макар че всъщност й се щеше да не го беше правил. Какво, за бога, да стори? Тя посегна неуверено и хвана ръката му — лепкава и трепереща.

— Наистина оценявам факта, че поговори с мен открито — каза тя. — Все още мисля, че си се държал като пълен идиот и че двамата трябва да поговорите. Имаш нужда от помощ, Джерард. Трябва да споделиш с някого. Може би със специалист?

Джерард поклати глава.

— Не. Трябва сам да се оправя. Стигнал съм до дъното с бизнеса си, но трябва да спася брака си. Мисълта да загубя Лори е непоносима. Просто си изтървах нервите. Смяташ ли, че тя някога ще ми прости? Без нея си нямам нищичко. Не бих могъл да живея. Не се шегувам. — Гласът му звучеше дрезгаво от отчаяние. — Това ще е краят.

Каси усети как й призлява физически. Личните отношения на най-близките й приятели сякаш се огъваха и оплитаха в здрави възли и нямаше как да го предотврати, нито да защити когото и да е от тях. Отговорността бе прекалено голяма. Как изобщо да пробва да разплете това кълбо? Беше прекалено сложно.

— Може би е добра идея да заминете. — Не беше много добре обмислен план, но само това й хрумна.

— Какво?

— Да продадете всичко. Да напуснете къщата и да се преместите още сега. Ще пратите децата в други училища и ще започнете отначало. Ще започнеш работа в някоя компания... Господи, Джерард, не можеш просто да се предадеш, а знам, че Лори не би искала да те загуби. — „Не съм съвсем уверена в последното“, помисли си тя. Но на него му се искаше да чуе точно това.

— Преместването би означавало да призная поражението си — каза той. — Да се предам.

— Това е проява на здрав разум — изтъкна тя.

Лори щеше да й липсва ужасно, но в този миг Каси разбра съвсем ясно, че те трябва да се махнат. Трябваше да започнат на чисто. Лори бе прекалено уязвима в момента. Прекалено много външни влияния щяха само да объркат всичко. Като се вземе предвид и Том...

хм, това си бе катастрофа, която щеше да ги връхлети всеки момент и от нея никой нямаше да излезе невредим. Най-малко децата.

— Имаш право — каза Джерард и на лицето му се изписа нещо подобно на усмивка. — Ще поговоря с Лори — каза той. — Много си умна.

Каси се намръщи.

— О, не, не съм — възпротиви се тя. „Ако бях умна, щях да предвидя събитията.“

Пристъпи крачка напред и я прегърна. Миришеше силно на афтършейв, вино и пот.

Каси се остави на прегръдката му, но вътрешно настръхна. „Не искам да ме докосваш, помисли си тя. Въпреки всичко, което ми каза, не знам дали мога да ти вярвам. Господи, виждам едновременно всички страни и не знам кой е прав. Най-малко пък аз.“

— Благодаря — отрони Джерард. — Моля те, не казвай на Нат или на другите.

— Разбира се, че няма.

Каси се усмихна, както се надяваше, уверено. „Сега си върви“, помоли се тя наум. „Остави ме да помисля за момент.“

— Благодаря ти — повтори той. — Вероятно спаси живота ми.

„Едва ли“, рече си тя. „Едва ли.“ След като Джерард излезе, Каси бързо подреди масата. Можеше да използва голямата стара гостна, но тя бе ужасно студена и прекалено далеч от кухнята. Там имаше камина, но не топлеше достатъчно, а тук бе приятно топло заради готварската печка и печката с дърва в далечния край на стаята. Хектор, отчаян, че не получава дължимото му внимание, се бе свил на сърдита топка в кошницата си и я наблюдаваше с едно лъскаво черно око. Каси извади от долната фурна питка хляб с пухкава коричка и я сложи на дъската за рязане. След минута надникна в стаята, където децата гледаха телевизия.

— Тили, скъпа, би ли поканила гостите да дойдат?

— И какво още? — изрече с мъченически глас дъщеря ѝ, докато се измъкваше изпод завивката, под която се бяха сгушили заедно с Артър и Бет.

Времето за лягане на Бет отдавна бе минало, но Каси нямаше сили да я прати да спи. Чувстваше се напълно изтощена и копнееше за утехата на Нат и леглото си. А тепърва ѝ предстоеше вечерята.

Господи! Нат можеше да сложи Бет да си легне по-късно. И бездруго тя слушаше повече него. Информацията ѝ бе дошла в повече, установи Каси, докато се влачеше обратно към кухнята. Отговорността бе прекалено голяма за крехките ѝ рамене.

След първото ястие Том се облегна на стола си. Каси бе забелязала, че през цялото време той почти не откъсва очи от Лори, която седеше в далечния край на масата, до Нат и Сара.

— Не беше чак толкова зле — отбеляза Том, обирайки соса в чинията си с коричка хляб. — Почти поносимо за ядене.

— Мисля, че беше чудесно — обади се Лори.

Каси ѝ се усмихна. На меката светлина на свещите тя отново изглеждаше прекрасно, цветът се бе върнал на лицето ѝ. Свръхчувствителна в момента, Каси забеляза, че Лори нарочно избягва да поглежда към Том.

— Как върви книгата? — обърна се Каръл към Том.

— Не върви — рязко отвърна Сара. Каси чу как Том въздъхна. — Минаха месеци, а той е написал само едно изречение.

Тя зачака другите да се засмеят, но никой не го направи. Почувства се неловко. Според Каси Сара използваше събиранията им, за да го унижава. „Отблъскваш го от себе си“, помисли си тя. Защо не го бе забелязала досега?

— Имаш ли вече заглавие? — попита Нат, докато наливаше още вино.

— „Конфликт на интереси“ — отвърна Том. — Знам, банално е, нали?

— Мисля, че е добро — обади се Лори.

Каси усети как ноктите се впиват в дланта ѝ под масата. За нея атмосферата бе наситена със сексуалното напрежение, което се излъчваше от Том и Лори. Никой друг ли не го усещаше?

— За какво се разказва? — попита Нат.

— Само господ знае — каза Сара.

Том не ѝ обърна внимание и се усмихна на Нат.

— За моите дръзки приключения в Сиера Леоне, където по мен стреляха и замалко не ме арестуваха за контрабанда на диаманти.

— Уха, звучи супер! — възкликна Каръл.

— Значи е автобиографична книга? — каза Нат. — Или се каниш да я превърнеш в трилър, в роман?

Том кимна.

— Въз основа на личните ми преживявания е, но съм измислил главен герой, който, разбира се, е много по-смел и красив от мен. Гениална е, макар че сам го казвам, но в момента е още идеен проект. На хартия може да се окаже пълен боклук.

Сара се засмя.

— Ако все пак напишеш нещо, може и да разберем какво е.

Том наклони глава към нея.

— Както намеква съпругата ми, ако не се заема сериозно, всичко може да си остане само идея, а не действителна творба. Само че писането е толкова страшно, наистина. Единственото хубаво нещо е, че в сравнение с него всичко друго е приятно занимание. Направо пея, докато зареждам съдомиялната. И с нетърпение очаквам да се захвана с миенето на тоалетната.

Каси се усмихна. „Обичам те“, помисли си тя. „Ти си едно безнадеждно, заблудено, дръзко хлапе. Изобщо не си се замислил, нали?“ Като тийнейджър именно Том винаги се впускаше в някое приключение, скачаше в ледената река, вземаше тайно от родителите си алкохол, надбягваше влака с мотоциклета си. „Вероятно ще съсипеш живота си, но винаги ще си останеш мой приятел.“

— Не може да е чак толкова зле — каза тя.

— О, може, повярвай ми. Трябват ми часове само докато включа проклетия компютър. Обикалям около масата, почиствам клавиатурата, боря се с изкушението да проверя пощата си, отивам да погледна какво има в хладилника, пускам пералнята — нямаш представа колко интересни неща за вършене има в една къща.

— Едва ли е чак толкова тежко — отбеляза Джерард. — Опитай какво е да ръководиш собствен бизнес.

— Заради страха от провал е — каза Том. Косата бе паднала над едното му око и той я отметна с гневен жест. — В бизнеса не си изправен всяка секунда по толкова брутален начин пред реалността на собственото си безсилие.

— О, повярвай ми, точно така е — каза Джерард. — Като писател поне никой друг не е зависим от безсилието ти.

— Ами семейството му? — рязко се намеси Сара. Всички се обърнаха към нея. — Ние зависим от него. За нас е важно дали ще успее — отсече тя.

„Може би ще прояви милост“, надяваше се Каси.

— Ще е фантастично, ако за разнообразие постигне нещо значимо.

„О, няма шанс“, горчиво си каза Каси.

Сара продължи:

— Виж, скъпи, наистина разбирам колко ти е трудно да започнеш и да довършиш нещо поне веднъж в живота си, но това е златна възможност, а имам ужасното предчувствие, че ще я пропуснеш. Отново.

Около масата се възцари неловка тишина, а Лори и Каси си размениха загрижени погледи. Том седеше със сведена глава и стиснати устни и кимаше сякаш в знак на съгласие. После вдигна очи към Сара. Каси не забеляза никакво чувство в погледа му — сякаш гледаше някой напълно непознат човек.

— Благодаря ти, че изтъкна какъв абсолютно безполезен негодник съм — спокойно произнесе той. После се засмя.

— Видяхте ли онази статия във вестника? — побърза да се намеси Каси. — Възнамеряват да отворят вратите на театрите и в неделя.

— Каква чудесна идея — каза Сара. — Толкова е нелепо да не мога да гледам някоя пиеса в единствения си свободен ден от седмицата.

— Аз мисля, че е ужасно — коментира Каси, като съзнаваше, че от отчаяние вероятно е прекалила с виното. Сега поне разговорът не се въртеше около Том. — Сякаш съвсем губим Бог.

— Ами Бог е изгубен, нали така? — каза Джерард. Устните му сякаш не се движеха в синхрон с думите и Каси разбра, че и той е много пиян. — Ти си единственият човек от познатите ми, който ходи на църква. И чия е вината за това? Религията в наши дни е толкова благосклонна към всичко, че вече никой не я забелязва. Последния път, когато отидох на църква, проповедта се оказа толкова скучна, че заспах. Църквата вече не казва нищо от онова, което хората искат да чуят. Само проповядват едни и същи стари предания.

Той протегна ръка да вземе чашата си и я събори. В нея не бе останало вино и Лори се пресегна с обиграно движение, за да я изправи на столчето ѝ. Не погледна към Джерард и Каси си каза: „Изгубил е уважението ѝ“.

— Затова вече никой няма морал — отбеляза Каръл. — Ако няма външен коректив за живота на хората, някакъв авторитет, тогава, разбира се, всеки си създава собствени правила и се отдава на най-долните си инстинкти.

— Всички знаем за кого говори тя — измърмори Том на Каси, като ѝ хвърли заговорнически поглед.

Очите им се срещнаха и Том си помисли: „Тя знае“. Усети как стомахът му се свива на ледена топка. Бе възнамерявал сам да ѝ каже, когато намери за добре, за да я привлече на своя страна. Искаше Каси, най-близката му приятелка, да проумее, че това е едновременно и редно, и възможно. Тя бе единственият човек, който можеше да повлияе на Лори.

Сара се оживи, усетила тема за бъдеща статия.

— Вярно е — съгласи се тя. — Затова толкова много хора се обръщат към новите секти, йога клубове и всякакви ферми, в които ядеш парче твърдо сирене и се налагаш с брезови клонки. Това е търсене на някаква кауза, на вяра, за да се запълни празнотата, оставена от религията.

— Но християните са толкова скучни — шеговито подхвърли Том.

— Аз съм християнка — напомни му Каси. — Скучна ли съм?

— Понякога — отвърна Том. — Не понасям цялото онова весело безмозъчно пляскане и пеене, все едно нямат мозък. Фундаменталистите християни например са не щастливи, а с промит мозък.

— Но ако премахнеш всички правила — настояваше Каръл, — тогава как ще живееш според някакъв морален кодекс? Всички сме се женили в църква, нали? — Всички кимнаха. — И сме дали обет да останем заедно до края на дните си? — Нови кимвания. — Но колко от нас ще го изпълнят? — Тя огледа гневно хората около масата. — Майк се изнесе, без изобщо да се замисли за обета, който е дал пред Господ. Това се е превърнало просто в обичай, като това да кръстиш детето си. Никой вече не обръща внимание на самите думи, които изрича, те не са важни. Аз самата съм кръстница, а не съм виждала кръщелницата си от десет години. Трябва само да не забравям да ѝ изпратя подарък за Коледа и за рождения ѝ ден и съм изпълнила задълженията си.

— Мисля, че това е малко лекомислено отношение към света — каза Каси. — И е доста цинично от твоя страна.

— Е, на мен ми е позволено да съм цинична, нали? — каза Каръл, пресягайки се за стрък целина. — Заложих цялото си щастие и сигурност в нещо, което се оказа най-голямата и жестока измама в живота ми.

— Но нали не можем просто да се откажем от църковната венчавка? Това би означавало да признаем, че бракът е нещо временно и може да бъде сключван и приключвай по желание — заяви Каси.

— Но това е така, нали? — изтъкна Каръл. — Навярно трябва да ни предупреждават, че едва ли ще продължи вечно. Докато смъртта ви раздели — или докато един от двамата ви се отегчи и пожелае някой друг. Трябва да можем да си купуваме един брак, а когато се развали, да можем да го продадем и да си вземем подобрена версия или друг модел. Тогава никой няма да се чувства виновен за това или да си мисли, че се е провалил „пред очите на Господ“.

— Според мен грешиш — обади се Нат. Всички се обърнаха към него. — Смятам, че хората се отнасят към брака също толкова сериозно, колкото и преди. Никой не встъпва в брак лекомислено и никой не разтрогва един брак с лека ръка. Просто натискът от страна на обществото вече не е толкова голям.

— Но нали премахването на срамния етикет от развода означава, че е по-лесно да стигнеш дотам, защото вече никой няма да те сочи с пръст по улиците — изтъкна Каси. — И това става модел на поведение. Бракът се е превърнал в разменна монета.

„Слушай внимателно, Том“, мислеше си тя. „Трябва много сериозно да обмислиш всичко.“

— Навярно това е нещо добро — обади се Нат. — Моите родители щяха да се избият един друг, ако бяха останали заедно. Бях доволен, когато се разделиха. Статистически погледнато, не може да се очаква всеки да успее.

— Но сега ти не си близък с никой от двамата — възрази Каси. — В известен смисъл те са загубили теб, когато са изгубили връзката помежду си.

— Така е, защото не ги харесвам — отвърна той.

— Моята лична секретарка, която е малко над трийсетте, твърди, че никой вече не е готов да се обвърже за дълъг период — каза Сара.

— А бракът, трябва да си признаем, е скок в неизвестното.

Том я гледаше много внимателно.

— Значи според теб, ако човек не направи този скок в неизвестното малко над двайсетте, когато стане на трийсет и вече има добра кариера, е прекалено интелигентен и придирчив, за да реши да се отдаде на един човек за цял живот, така ли? — попита той.

Сара се замисли за момент.

— Да, предполагам, че е така. Вероятно единственият начин да останеш женен е да заравяш главата си в пясъка и да не обръщаш внимание на възможности, които в действителност ще те направят много по-щастлив и ще ти дадат по-пълноценен живот. Но пък не е задължително да останеш женен, а и както каза Нат, вече липсва социален натиск в това отношение.

— Просто трябва да вярваш. — Лори, която не бе казала нищо досега, говореше с тиха увереност.

— В какво? — попита Том, навеждайки се напред. — В какво трябва да вярваш?

— Да вярваш, че си направил правилния избор, защото в мига, в който започнеш да се съмняваш в това, вече няма връщане назад. Може би единственият начин да запазиш брака си цял е сляпата вяра. Моите родители би трябвало да се разделят, когато бях дете, защото изобщо не бяха щастливи и това съсипа детството ми. — Том попиваше всяка нейна дума. Лори сви рамене. — Не знам дали животът щеше да е полесен, ако те живееш отделно, но определено щеше да ми спести всички онези безсънни нощи, когато ги слушах как се карат и си крещят обидни думи.

— Чудя се дали изобщо има надежда за някого от нас — каза Каси.

— Ти си добре — ухили се Том и се опита да разведри атмосферата. — Имам предвид, кой би поискал да вземе Нат? Мисля, че ти е писано да остане при теб.

— Съвсем вярно — съгласи се Нат. — Каси беше единствената, която ме пожела.

— Боже, много ти благодаря — засмя се тя.

— Докато Каси направо трябваше да разгонва обожателите си е вилата — добави Том и й се усмихна.

Каси се изпъна в целия си ръст от метър петдесет и осем.

— Трябва да знаеш, че можех да имам всеки момък в селото. Нат наистина извади голям късмет.

— Е, ти пък извади късмет с мен — обади се Сара.

Том ѝ хвърли поглед, от който стомахът на Каси се сви.

„Недей, Том“, молеше се тя наум. „Моля те, не казвай нищо. Не сега. Прекалено си пиян.“

— Само си помисли къде можеше да си сега — добави Сара.

— Права е — каза Том, докато пълнеше чашата си. — Много голям късмет извадих.

Той отпи голяма глътка вино.

„Ще съжаляваш за това“, мислеше си Каси. „Моля те, млъкни. Веднага.“

— Вярно е! — засмя се горчиво Сара. — Ти пиеше по половин бутилка уиски на ден и всяка вечер пушеше канабис. И щяха да те уволнят.

— Бях направо голям образ — доверително прошепна Том на Каръл.

— Не, не беше. Беше пълен нещастник.

— И продължавам да съм същият безнадежден случай — каза той. — Докато не взема решение.

— Какво имаш предвид? — Сара го погледна шокирана. — Какво решение?

— Мисля, че Том се справя прекрасно с децата — бързо се намеси Лори. Тя бе пила много по-малко от останалите и Каси я изгледа с благодарност. „Не тази вечер“, мислеше си тя. „Хайде да не разваляме всичко тази вечер. Слава богу, че поне някой е с всичкия си.“ — Джерард никога не би останал у дома с децата. Щеше да полудее, особено когато бяха малки.

— Вярно е — съгласи се Джерард. — Отегчително до смърт.

— Но и жените понякога го намират за скучно — каза Каси. — Продължаваме да го правим, защото мислим, че е наша отговорност, и се чувстваме гузни дори и ако се налага да работим. Това все още е най-важната ни роля в живота.

— Тогава къде съм аз? — попита Сара. — Лоша майка ли съм, щом посвещавам толкова време на работата си? Може ли една жена да е добра майка и да отсъства често, или това поначало е противоречие?

Каси изстена вътрешно, темата изобщо не бе подходяща за вечерта.

— Не — побърза да каже тя. — Двамата с Том сте намерили начин да си поделите родителските грижи, нали така?

— Така ли е наистина? — възкликна Сара. Подтекстът ѝ бе много ясен.

— Сирене? — предложи Каси.

— Значи не мислиш, че сме намерили най-добрия вариант, така ли? — спокойно попита Том. — И в какво по-точно е проблемът?

Около масата се бе възцарила тягостна тишина и Каси забеляза, че лицето на Каръл направо е грейнало от перспективата за семейна свада.

— Тя има предвид — подхвана Каси, макар и да съзнаваше как потъва още по-дълбоко, — че равенството или...

— Би било добре да работим еднакво — кимна Сара. — Доста голямо напрежение е да съм единствената финансова опора за семейство с три деца.

— Сигурно е така — каза Каси, хвърляйки поглед на Том, който направо кипеше. — Ще направя кафе — предложи тя и стана от мястото си. — Всички ли искат кафе?

— Аз ще ида за бренди — каза Нат. — Джерард? Том?

— Да, благодаря — каза Том.

— Сара, искаш ли малко ликьор?

— Благодаря ти, скъпи. Слава богу, че можем да се приберем и пеша.

— Та според теб в какво отношение по-точно — бавно започна Том — положението у дома не е в твоя полза?

— В моя полза ли? — Сара се засмя горчиво. — Хм, Том, аз съм тази, която трябва да става в тъмни зори, за да хване влака до Лондон, да понася интригите в офиса и да се притеснява за плащането на сметките, докато ти яздиш с Каси или пиеш кафе с приятелите си. Или киснеш в бара — добави тя.

— И не се грижа за децата, така ли? Ти си избра тази работа. Ако питаш мен, трябваше да я напуснеш още преди години и да се захванеш с нещо друго. Харесваш работата си, затова я вършиш. Не би понесла да останеш вкъщи с децата, защото тогава няма да има кой да

те потупва по рамото и непрекъснато да ти повтаря колко чудесно се справяш.

— Какво!? — избухна Сара. — Как можеш да говориш така, след като правя всичко заради децата си? Не за себе си.

— Мисля — намеси се Каси, докато сервираше кафето, — че вече изчерпахме темата. Ето, Том се грижи чудесно за децата, а ти вършиш работа, която обичаш, и се справяш направо фантастично.

— Не я обичам — каза Сара. — През повечето време е голяма гадост и много бих искала да имам свободата да работя по-малко и да се измъкна от постоянното напрежение. Но нямам.

— Поколения наред мъжете се намират точно в това положение — изтъкна Джерард.

— Да, но на тях не им се налага едновременно с това да са и майки — отвърна Сара.

— Не че ти се справяш с това кой знае колко добре, нали? — каза Том.

Каси го изгледа с ужас. Да не би да е решил да се самоубива?

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че можеш да прекарваш много повече време с децата. Търсиш си извинения да не си с тях — спокойно отвърна Том.

Сара тръшна чашата си на масата. Наведе се напред и направо изплю отговора си:

— Ти си абсолютен негодник. Как смееш да говориш така пред приятелите ни, след като се налага да те издържам ден след ден? Твоят роман! Никога няма да го напишеш, защото не си свършил нищо, съвсем нищичко през целия си разглезен дребнав живот. Проблемът ти е, че изобщо не умееш да поемаш отговорност за каквото и да било и унижаваш всеки друг, който може. Ти никога, никога няма да пораснеш, а на мен ми дойде до гуша да съм омъжена за хлапак.

Тя се обърна, дръпна рязко сакото си от стола и бързо закрочи към вратата. Чу се шумно тръшване, после в стаята настана тишина.

Нат се появи с бутилка бренди и ликьор.

— Някой иска ли да му сипя? — Той огледа всички на масата някак невиждащо и Каси разбра, че макар и необичайно за него, мъжът ѝ също е доста пиян.

— Къде е Сара?

— Имаше малка свада — обясни Каси.

— Онова, което ти й каза, бе изключително глупаво — обърна се Лори към Том. — И много болезнено.

— Значи тя може да ме нарича „мързелив негодник“, но аз не мога да й отвърна, така ли? Много равнопоставено, няма що. Мислех, че ще ме подкрепиш, но явно съм сбъркан. По-добре да си вървя.

— Да, върви след нея — съгласи се Каси. Господи, как й се искаше това да приключи. Всъщност Сара имаше известно право. В някои отношения Том беше като дете.

Час по-късно Каси уморено събра чашите от масата и я забърса. Минаваше два, когато най-сетне успяха да убедят Джерард да си тръгне, след като бе изпил четири чаши бренди. Лори седеше на ръба на стола си, трезва, настръхнала и отчаяно копнееща да се прибере у дома. Том бе изчезнал само няколко минути след Сара. Лори дори не го погледна, когато той стана от масата. Каси я заболя главата.

— Е, всичко мина добре, нали? — каза Нат. Тя се засмя. — Да не би всичките ни приятели да са откачили? — продължи той, докато изнасяше торбата с празни бутилки навън. — Ох! Главата вече ме боли.

— Явно е така. О, господи, сигурна съм, че за всичко съм виновна аз. Аз подхванах темата и виж докъде стигнахме.

Нат остави торбата на пода и я прегърна.

— Не си виновна ти. Престани да си мислиш, че светът се върти около теб. Не можеш да подреждаш живота на другите. Ако питаш мен, това явно се е надигало от доста време. Сара има право донякъде, Том все не постига нищо и прекарва много време в бара.

— Не е честно. Той се грижи за децата прекрасно.

— Няма — нежно подхвана Нат — да споря с теб сега. Мисля, че достатъчно спорихме за една вечер, нали? Хайде в леглото. Всичко ще ни изглежда нелепо и смешно на сутринта.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

САРА

Сара се събуди с ужасна сухота в устата си. Прокара език по зъбите си и ги усети грапави. Очите ѝ сякаш бяха залепнали и тя се сети, че не е свалила нито грима си, нито контактните си лещи. О, супер! Протегна ръка и напипа топло тяло. Том. Значи се бе върнал у дома все пак. Тя леко повдигна глава, примижавайки срещу светлината, която нахлуваше през пролуката между завесите. Не беше Том, а Дейзи. Големите ѝ сини очи се взираха немигащо в нея.

— Къде е татко?

— Сигурно е тук някъде — отвърна Сара и вдигна глава със стенание.

Защо беше пила толкова? Божичко, беше си тръгнала бясна, а Том бе наприказвал всички онези ужасни неща за нея пред приятелите им. Такъв подлец! Наистина щеше да си плати за това.

— Гушни ме — каза Дейзи и се намести до нея.

— След минута, скъпа. Трябва да пийна глътка вода.

Тя сънено опипа нощното шкафче, но там нямаше чаша. Погледна будилника. О, господи, десет часът! Беше цяло чудо, че Дейзи е останала в леглото толкова до късно. Къде, по дяволите, беше Том? Седна в леглото и стиска главата си. Зрението ѝ бе замъглено, все едно гледаше под вода. Примигна няколко пъти, но погледът ѝ не се проясни.

— Къде са Мики и Луси? — попита тя.

— Гледат телевизия — отвърна Дейзи. — Искях да гледам моето филмче, но те казаха, че е много бебешко. — Една голяма сълза се плъзна по бузата ѝ. — Дойдох да ти кажа, но не можах да те събудя, а търсих навсякъде и не намерих татко. Искам тати.

— Няма нищо, скъпа — каза Сара. — Сигурно е някъде наблизко.

Тя се измъкна от леглото и се загърна в халата си. В банята се погледна в огледалото. Изглеждаше ужасно. Изплези език. Беше жълт. Изплакна устата си с вода и я изплю в мивката. Спиралата ѝ се бе

разтекла и така приличаше на панда, а косата ѝ, за която бе платила куп пари, да я подстрижат и боядисат в петък на обяд по време на една прекрасна и дълга (което бе рядко събитие) обедна почивка, сега стърчеше на всички страни. Чувстваше се като изцедена и беше бясна заради Том. Напъха крака в пухкавите си пантофи и тръгна надолу по стълбите. В кухнята по цялата маса имаше разпилян корнфлейкс, а на пода — разлято мляко. Имаше и — Господи! — някаква кокошка, която цапаше пода и кълвеше от млякото.

— Мики! — развика се тя. — Какво прави това тук?

Мики се появи в развлечения анцуг, с който винаги спеше.

— Не знам — ухили се той. — Сигурно Дейзи я е пуснала. Къде е татко?

— Не знам — мрачно отвърна Сара и сложи чайника на котлона. — Дейзи закусила ли е?

— Предполагам. — Мики махна към бъркотията наоколо. — Аз не съм ѝ давал нищо.

Сара измърмори нещо под нос и се върна на горния етаж. Дейзи седеше пред тоалетката и съсредоточено очертаваше устните си с червилото ѝ „Шанел“.

— Не! — извика Сара. — Как смееш! Това е мое!

Дейзи се стресна и изтърва червилото на пода.

— Навсякъде е такава кочина — сопна се Сара. — Иди и си вземи някакви дрехи.

Дейзи я погледна колебливо.

— Татко го прави — каза тя. — Той ми приготвя дрехите, но сега няма нищо.

— По дяволите! — разфуча се Сара и тръгна към стаята на дъщеря си.

Дейзи и Том бяха започнали да рисуват голяма картина върху стената в стаята — цветя и дървета.

— Виж картината — каза Дейзи. — Направихме я тази седмица.

— После — отвърна Сара и продължи да рови в чекмеджетата. Детето явно нямаше чисти гащички, а няколко от тениските, които намери вътре, определено бяха мърляви. Тя ги извади. — Погледни това! Мръсно е.

Трябваше да пусне пералнята. Огледа се наоколо. Стаята спешно се нуждаеше от пролетно почистване — кашонът с играчките

преливаше, а всичко в чекмеджетата трябваше да бъде сгънато наново. Само ако имаше време.

Дейзи обви с ръчички крака ѝ.

— Обичам те — каза тя.

— И аз те обичам — разсеяно отвърна Сара.

Къде ли можеше да е отишъл Том? Очевидно не се намираше в къщата. Сигурно е останал да пренощува у Каси. След като облече Дейзи, тя тръгна надолу по стълбите и грабна телефона от антрето. Притисна го до рамото си, докато сипваше топло мляко в една купичка и добави малко корнфлейкс. След пет или шест позвънявания чу да се включва телефонният секретар. По дяволите. Тъкмо бе започнала да оставя съобщение и Каси се обади.

— Ало? Съжалявам, тук съм, престани, глупава машино. Не ѝ обръщай внимание. Продължавай. Ало?

— Аз съм, Сара.

— О! — Каси бе сдържана. — Как си?

— Добре. Всъщност не съм добре, още съм бясна на Том. Той при теб ли е?

В гласа на Каси прозвуча искрена изненада:

— Не. Тръгна си само няколко минути след теб. За вкъщи.

— О, господи! Чакай, нека да видя дали колата му е тук. — Тя отиде с телефона до прозореца. — Не, няма я. Сигурно е отишъл някъде с нея, глупакът му с глупак.

— Но той пи много! Господи, къде ли е? Взел ли си е мобилния?

Сара кипеше вътрешно. Каси явно бе по-загрижена за Том, отколкото за нея, а именно тя бе засегнатата страна.

— Нямам представа — студено каза тя. — И се надявам да е прекарал нощта изключително неудобно в колата. Слушай, може ли да дойда да си поприказваме?

Каси простена наум. Отчаяно копнееше да яхне Фред и да препусне в галоп, за да прочисти главата си, която сякаш бе притисната от огромни метални клещи. А имаше и куп неща за вършене у дома.

— Добре — чу тя гласа си. — Тук всичко е надолу с главата надолу, но това не е нещо ново.

— Ще се видим след малко — отвърна Сара и затвори.

Тъкмо се бе развикала на Мики и Луси да оправят ужасното състояние на кухнята, когато отгоре се чу ужасен трясък.

— Господи, сега пък какво? — каза тя и хукна нагоре.

Дейзи бе скачала върху леглото си, не бе улучила добре и бе тупнала на пода. Сега седеше и се държеше за главата, ревнала с цяло гърло. Вече ѝ бе излязла цицина колкото яйце.

„Спокойствие“, мислеше си Сара. „Искам само малко спокойствие.“

— Татко! — реवेशе Дейзи. — Искам татко!

— Хайде да идем на гости у Каси — предложи ѝ Сара. — Бет ще е там. Можеш да си играеш с нея.

Дейзи спря да хлипа за момент.

— А Тили?

— И Тили. Ще идете да се погрижите за Дугъл.

Дейзи незабавно се оживи.

— Мога ли да го пояздя?

— Не днес. Хайде, ела да ти вземем палтото.

Тя взе детето на ръце и усети колко тежка е станала дъщеря ѝ. На излизане надникна във всекидневната.

— Вие двамата нямате ли домашни?

— Събота е, мамо — отвърна Мики, без да я поглежда. — Спокойно.

Каси отвори. Имаше вид, сякаш е била влачена през плет. Беше навлякла стар и раздърпан пуловер и панталони за езда, които бяха очеводно тесни за нея и над колана им се подаваше бельото ѝ. Сара си каза, че на нейно място никога не би облякла нещо толкова прилепнало. Тази жена не правеше ли някакви упражнения? Не беше ли чувала за диетата на Аткинс?

— Препечена филийка? — предложи ѝ Каси. Явно не беше чувала.

— Не, благодаря ти. Е, появи ли се вече?

Сара седна до масата в кухнята и премести Дейзи от едното си коляно на другото.

— Ще слезеш ли от краката ми, скъпа, ще ме смачкаш. Иди и намери Бет.

— Да — подкани я и Каси. — Тя е при конюшната. Позволяваш ли да иде там сама?

— Нали и Тили е там?

— Така мисля — отвърна Каси и погледна през прозореца.

— Ще се оправи. Само гледай да не стъпваш в калта — нареди Сара на Дейзи, която вече тичаше към вратата.

— Чакай малко, скъпа — извика Каси. Наведе се и ѝ даде препечена филийка. — Ето и един морков за Дугъл. Помни, че трябва да държиш дланта си разтворена.

Дейзи кимна тържествено и захапа хляба. Каси ѝ отвори задната врата и я загледа как тича към конюшните.

— Тили! — извика тя на дъщеря си. — Дейзи е тук. Моля те, би ли я наглеждала?

Тили надникна над врата на Шедоу с четка в ръка. Махна, за да покаже на майка си, че е чула. Бет прекосяваше двора, повлякла след себе си кърпа. Каси искаше да я попита какво прави, но после реши, че няма сили да се занимава. Всичко тази сутрин ѝ се струваше прекалено сложно. Бе ѝ отнело половин час само да се облече, защото все си слагаше дрехите наопаки, а накрая падна, докато си обуваше чорапите.

— Къде е Нат?

— Още спи — отвърна Каси. — Не му е в стила да пие толкова много. Заспа като пън.

— Тази сутрин се чувствах като извънземна.

— И аз. Кой гледа децата снощи?

— Джо от селото — отвърна Сара. — Нямам ясен спомен как съм ѝ платила или как си е тръгнала, което говори много лошо за мен.

— Не мога да повярвам, че Том не се е появил. Чакай малко. Нека опитаме на мобилния му. — Каси взе слушалката на телефона и набра номера му. Звъненето продължи докато не се включи гласовата поща. — Не вдига. Където и да се намира. Това им е проблемът на мобилните телефони, човек може да е навсякъде. Несвързано ли говоря?

— Да. Направо ми иде да го хвърля в тиган с горещо олио заради снощи — каза Сара. — Не мога да повярвам, че имаше наглостта да заяви, че съм лоша майка.

— А ти на практика го нарече алкохолик — изтъкна Каси, свали чайника от котлона и примигна от болка, когато капакът му се затвори шумно.

— Той става все по-безполезен.

— Ами децата? Грижи се много добре за тях.

— С новото повишение в работата ще мога да си позволя бавачка — каза Сара. — И бездруго Дейзи е прекалено зависима от него.

— Той ѝ е баща.

— Сякаш изобщо няма нужда от мен — продължи Сара. — Плака за него тази сутрин.

Каси не каза нищо и смени подхода:

— Не си ми казала за новата си работа. Какво представлява?

Сара се оживи и прокара пръсти през косата си.

— Сега съм шеф на редакционния отдел за всички статии, както и на женските страници. Отговорността е много по-голяма, но ще ми плащат повече и ще имам лична кола.

— Страхотно. — Каси се опита да прояви ентузиазъм. — Но сигурно ще трябва да работиш повече? И сега работиш толкова до късно.

— Трябва да се преместим — каза Сара. — Само че Том иска да остане тук. Пътуването с влака сутрин и вечер направо ме съсипва, а и там има много по-добри училища, сигурна съм, че за децата ще е по-добре.

— Но тук е домът на Том — обади се Каси.

— Трябва да помисли и за други неща — рязко заяви Сара. — Не може все да е неговата воля. Трябва да помисли и за мен, за разнообразие. Знам, че всичките му приятели живеят тук и че тук си е създал един удобен дребнав живот за себе си, но е време да престане с егоизма си. Зависими сме от моята работа, а това пътуване наистина ме съсипва. Мразя провинцията — каза тя, загледана мрачно през прозореца. — Толкова е мръсна. Не мога да разбера какво удоволствие извличате всички вие от газенето в калта. Тук не можеш да си купиш нищо, на практика няма светски живот и наистина мисля, че средата е вредна за Том. Ако беше в града, можеше да се среща с колеги, да си създаде добри контакти и да се установи като журналист на свободна практика.

„Изобщо няма да му хареса“, помисли си Каси. Да накараш Том да живее в града бе все едно да сложиш намордник на паун.

— Трябва обаче да се правят компромиси, нали така? — каза Каси и сложи чаша горещо кафе пред Сара.

— Безкофеиново ли е?

— Да — излъга Каси.

— Мисля, че съм направила достатъчно компромиси. Живяхме тук пет години, което означава, че прекарвам три-четири часа всеки ден в пътуване до и от работата ми. Разбираш колко ужасно е.

— Да — съгласи се Каси. — Но на децата също им харесва тук.

— Ще свикнат. — Сара потропваше с дългия си червен нокът по масата, после замислено изчопли парченце засъхнала закуска. — Имаш ли чистачка?

— Не — отвърна Каси.

— Хубаво — обади се Сара, — защото иначе трябваше да я уволниш. Какво ѝ имаше на Лори снощи? Беше много мълчалива.

— Не знам нищо — внимателно отвърна Каси. — Не ми е казвала нищо.

— Изглеждаше ужасно. А Джерард се наливаше с вино, сякаш е последният му ден, нали?

— Ти също — без да се замисли, изтърси Каси.

— Мислиш, че съм била пияна? — засегна се Сара. — И че съм била прекалено сурова с Том? Ти не разбираш, Каси. Той има нужда някой да го скрита от време на време, иначе няма да свърши нищо. Аз наистина мисля, че той има талант, така е, и според мен е ужасна загуба, че не се хваща сериозно за работа.

— А аз мисля, че можеш да го подкрепяш малко повече — смело се обади Каси.

Сара я погледна гневно.

— Така ли? — каза тя бавно и повдигна едната си вежда.

Каси преглътна тежко.

— Да. Той няма самочувствие, сигурно го знаеш, нали? Майка му непрекъснато му е повтаряла, че е на второ място след брат си Хенри, затова е израснал с усещането, че се е провалил, което, разбира се, не е вярно. Ти си толкова силна, Сара. Понякога си мисля, че го засенчваш.

— Той няма нужда от подкрепа — заяви Сара. — Има нужда от ритник отзад. — Тя въздъхна. — Знам, че понякога прекалявам с натякванията си. Но не разбираш ли, че и за мен е тежко? Имам чувството, че аз съм единственият човек в семейството, който мъкне целия товар на плещите си и част от мен наистина не го иска. Възпитани сме да бъдем големи и силни момичета и се налага да съм сурова в работата си. Трябва да работя като мъж, да мисля като мъж. А

когато се върна у дома, Том явно очаква от мен да се превърна в малка женствена кукла, за която той да се грижи. Знае, че това не е част от сделката ни. Трябва да ме остави аз да съм начело, иначе връзката ни няма как да съществува. Не можеш да се откажеш от отговорностите на мъжа в семейството, а после да очакваш от жена си да бъде послушна и мила съпруга, нали?

— Не мисля, че той иска това — възрази Каси. — Мисля, че просто иска да се почувства оценен. Нужен. Предполагам, че всички го искаме.

Сара отпи глътка горещо кафе.

— Но аз бих го ценила много повече, ако спечели уважението ми. Знам, че се грижи за домакинството и за децата, но не го прави толкова добре или толкова ефикасно, както бих го правила аз. А и не е много секси да имаш мъж, който непрекъснато мие чинии или се грижи за малки деца, нали?

— Според мен е достойно за възхищение — каза Каси. — А и децата са много щастливи.

— Ще бъдат щастливи и с бавачката.

— Не — възпротиви се Каси. — Мисля, че ще страдат много, поне Дейзи ще страда. Тя обожаваше Том.

— Прекалено много. Светът е странно място, нали? Толкова много работих, за да стигна до мястото, където съм сега, а понякога се питам дали жертвите, които съм направила, си струват.

Сара погледна към Каси в очакване тя да потвърди, че си е струвало. Каси не каза нищо.

— Върнах се на работа, когато Дейзи бе само на пет седмици — продължи Сара. — Понякога изпитвам чувството, че едва я познавам. Мъжете сигурно векове наред са се чувствали така, нали? Но сега жените са разпънати на кръст — нагърбват се с мъжките роли и ги заклеймяват като лоши майки. Не искам Том да е като мен, не можем и двамата да работим толкова много, но как да понеса факта, че той не прави нищо. Когато в службата ме питат за него, все казвам, че пише роман и че е продал правата за издаването му. Пълни измислици, разбира се, но някак си чувствам, че трябва да излъжа и себе си, за да го уважавам поне малко. Сексуалното желание е свързано с уважението, не смяташ ли?

Каси кимна. Беше ѝ зле. Може би щеше да повърне. Преглътна тежко и се опита да се съсредоточи върху думите на Сара.

— Ако Том бе наистина преуспял мъж като Нат или Джерард, тогава щях да го смятам за много по-сексапилен. Мъжете в костюми са ужасно секси, нали? Вместо това се връщам у дома и го заварвам да се мотае с онези отвратителни стари панталони, като скитник. Само като го погледна и се ядосвам.

В този миг вратата на кухнята се отвори и влезе Нат. Беше нахлузил само чифт моряшки панталони. Сара неволно зяпна. Господи, изглеждаше в страхотна форма, мускулест и все още загорял, с тен от миналото лято. Прокара ръка през разбърканата си коса и примигна срещу Каси.

— Здравей, красавице — поздрави я той. — Да не би да си повръщала? — Наведе се над масата и я целуна закачливо по врата. — Върни се обратно в леглото и ела да правим див секс. Най-доброто лекарство срещу махмурлук.

Каси енергично му правеше знаци да погледне зад себе си.

— Какво? — Той се изправи. — О, здравей, Сара. Малко се успах тази сутрин, май ми трябва вода.

Каси трябваше да се извърне настрана, защото се заливаше от смях, а Нат почервения като домати от неудобство.

— Извинявай — каза Каси на Сара, която съсредоточено оглеждаше перфектния си маникюр. Нат спря за миг до вратата и направи знак, все едно беси някого на рамката, сочейки гърба на Сара. Каси се усмихна ведро, пренебрегвайки го, и му махна да си върви.

— Трябва да намерим Том. Може да е ранен.

— Надявам се — каза Сара. — Мислиш ли, че не съм справедлива с него?

— Обичаш ли го? — попита Каси.

Сара я погледна шокирана.

— Разбира се — автоматично отвърна тя. — Така мисля. Господи, не знам. Как да разбереш дали още обичаш някого, за когото си женен от тринайсет години? Той просто е там, нали, като пералната машина? Скоро публикувахме една статия за динамичните бракове и изводът беше, че ако все още спите заедно, значи бракът ви е наред. Е, ние още го правим и сексът е доста добър. Все едно. Според мен

хората обръщат прекалено много внимание на любовта. Бракът е партньорство и не бива да очакваш прекалено много от него.

„Ти си напълно безразлична към него“, помисли си Каси, загледана в лицето на Сара. Всъщност тя бе по-скоро симпатична, отколкото красива, със силно изразена челюст и раздалечени очи. Замисли се доколко миналото на Сара е предопределило отношението ѝ към брака. Някога бе споделила, че докато е била малка, майка ѝ често ѝ е повтаряла, че мъжете са врагът, че винаги те разочароват. В някои отношения много приличаше на Нат, който също бе отгледан от огорчена от живота и прекалено грижовна самотна майка. Господи, родителите наистина можеха да съсипят живота ти, както се казваше в един стих. Каси си помисли каква късметлийка е, че е имала двама родители, които се обичат. Човек не можеше да замени това с нищо и тя знаеше, че това е едно от нещата, които Нат много харесва у нея. Обкръжението на семейство, в което всички се обичат. И Сара, и Нат се бяха откъснали от миналото си и бяха загърбили възпитанието на майките си, но сенките оставаха. Ами Том? Той непрекъснато търсеше и бе намерил истинското щастие единствено в отношенията си с децата, помисли си тя. Досега. Очевидно не го бе намерил със Сара. До предната вечер Каси смяташе, че са постигнали някакво равновесие във връзката си, с което и двамата са относително щастливи. Оказа се твърде далеч от истината.

На прозореца се потропа силно и Каси, която стоеше до шкафа, зърна Том първа. Косата му бе рошава и изглеждаше ужасно. Сара бе с гръб към прозореца и той я забеляза, преди тя да го види. Той направи комично уплашена гримаса към Каси, която се задави от смях и се наложи да се престори, че кашля. Том престана да се криви точно когато Сара погледна натам.

— Разбира се, че ще дойде тук — каза тя. — Трябва вече да го отвържеш от полата си, Каси. Той е голямо момче.

— По-добре да го пусна да влезе. — Каси тръгна към вратата. Господи, понякога Сара наистина беше ужасна. Имаше известно право за Том, но трябваше ли винаги да е толкова язвителна?

Каси отвори вратата и на прага ѝ застана Том; прилежно изгладените му панталони бяха омачкани, новата му риза — съдрана. На лицето си имаше дълбока драскотина.

— Какво, за бога, ти се е случило? — тихо попита тя.

— Канех се да я последвам, но после си казах: „По дяволите! Няма да ѝ се извинявам“. И както бях ядосан, реших да се поразходя. Трябваше да размисля за много неща. Тръгнах по пътеката за езда — сега осъзнавам, че вероятно не е била най-гениалната ми идея — и малко заседнах в един плет. — Каси се засмя, макар да му бе много ядосана. — После разбрах, че не си нося резервните ключове за къщи, а не исках да будя Сара и понеже имах ключове за колата, тръгнах да обикалям с нея. После съм заспал. Слава богу, никой не ме е видял, иначе щяха да ме пратят в затвора за шофиране в нетрезво състояние. Изобщо не бях на себе си.

— Определено не беше. Това е опасна постъпка и истинска лудост.

— Чувствам се опасно луд. Какво ще правя, Каси? — Той прокара пръсти през косата си. — Не знам... не знам дали още я обичам. Не мога да намеря какво да обичам. И съм толкова отчаяно...

— Шшшт, тихо! — Каси сложи ръка на устните му. — Не ми казвай повече. Точно сега не мога да понеса повече разкрития. Ела и пийни кафе, вземи си душ или каквото и да е. Държа се мило с теб, но всъщност съм ти адски ядосана.

— Трябва да се прибирам при децата — каза той. — Дейзи сигурно се чуди къде съм.

— Тя е тук, с Бет — каза Каси. — При конюшните са.

В този миг по стълбите слезе Нат, по-прилично облечен, с широк домашен пуловер.

— Господи, и ти ли? — възкликна той. — Тази сутрин тук е като на площад Пикадили. Да не би всички да сте спали тук или какво?

— И аз се радвам да те видя — каза Том.

Каси хвана Нат за ръка и го дръпна в дневната.

— Направи кафе на Том и поговори с него — нареди му тя. — Преживява някаква криза и мисля, че иска да говори с някого. Трябва за известно време да ги държим разделени.

Нат се огледа диво наоколо.

— Не знам какво да му кажа — изпъшка той. — Каква е тази емоционална криза? Събота сутрин е. Това е моята къща, а не дом на милосърдни сестри. За какво да си говоря с него? Не съм жена. Мъжете не си говорят просто така, а и дори баровете още не са

отворени. Не можеш ли ти да се оправиш? За мен е прекалено мелодраматично. Слушай, просто ги изгони, а?

— Не проявяваш никаква съпричастност — изсъска му Каси.

— О, по дяволите! Проблемът си е техен, да си го решават сами. Наистина не искам да се замесвам, а и ти не бива да го правиш. Само ще станеш част от проблема и ще го усложниш още повече.

— Благодаря ти — каза Каси.

— Искаш ли да гледаме мача за шампионата? — предложи Нат на Том, който зяпаше през прозореца на коридора към конюшните. Забеляза, че Дейзи седи върху Дугъл, докато Бет го чисти.

— Добре — отвърна той и двамата се оттеглиха в дневната.

— Какво каза той? — прошепна Сара, когато Каси се върна в кухнята. — Къде е?

— Гледа крикет — отвърна Каси.

— Какво!?

— С Нат — извинително поясни Каси.

— Аз преживявам нервна криза, а той гледа спорт по телевизията?

— Да — каза Каси. — Но го остави на мира, моля те. Все още си прекалено афектирана, само ще се скарате пак. Слушай, остави Дейзи тук. Ще поговоря с Том. Сигурна съм, че това е само временно. В живота си имате прекалено много добри неща, за да си мислите за нещо... постоянно... нали така?

— Много съм близо до ръба — мрачно заяви Сара. — Не знам дали някога ще му простя за онова, което каза.

— Но какво би спечелила? — попита Каси. — Как би се справяла и къде би отишла, ако напуснеш Том? Ами децата? Може да му дадат попечителството над тях — добави тя малко злобничко.

— Глупости! Аз съм тази, която изхранва семейството. Мога да се преместя другаде заедно с децата, а той да прави каквото си ще — заяви Сара. — Да си купи някоя мухлясала стара къща, да се натряква до смърт и да пише глупавия си роман сам-самичък. Защото никоя друга няма да го поиска, това е сигурно. Едва ли е изгодна партия, нали? Ако изгуби мен, няма да има нищо.

— Но той може да бъде много мил — безпомощно се обади Каси. — Има много добри качества.

„Не го прогонвай“, мислеше си тя. „Нямаш представа колко близко си до това да го загубиш.“ Боже! Чувстваше се така, сякаш се мъчи да гаси пожари без вода, тича от едно огнище на друго и има само една мокра кърпа.

— Ти не живееш с него — каза Сара. — Повярвай ми. Няма такива качества.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЛОРИ

— Не ме интересува дали си заета, трябва да те видя.

Каси се намръщи на телефона. Вече два дни се опитваше да поприскава с Лори. След като най-сетне бе успяла да се отърве и от Сара, и от Том, бе отишла до дома ѝ, макар главата ѝ още да пулсираше от болка. И двете коли стояха там, но никой не ѝ отвори вратата. Замисли се дали да не надникне през прозореца в дневната или да заобиколи къщата и да потропа на големите стъклени врати на кухнята, но никак не ѝ се искаше да разговаря с Джерард. Стигна до градинската порта и остана да седи на каменната стена, заровила лице в ръцете си. Може би Нат имаше право. Може би трябваше да се отдръпне и да ги остави сами да се оправят. Но той не знаеше колко е голям хаосът. Може би трябваше да сподели с него всичките си страхове, но подозираше, че той пак ще каже, че не е тяхна работа. Хората неизменно правеха онова, което искат, дори и ако са поели по пътя на самоунищожението.

Лори се поколеба, преди да вдигне телефона. Предполагаше, че може да е Каси, а ѝ дължеше обяснение. Но проблемът бе, че не можеше да я излъже. А засега все още лъжеше самата себе си.

На кухненската маса в мобилния ѝ телефон се намираше съобщението на Том. Трябваше да го изтрие от паметта на телефона. Софи непрекъснато си играеше с него и четеше съобщенията. Беше съвсем просто. Само: „Напусни го. Обичам те“.

Телефонът бе изписукал тази сутрин, когато се прибираще с колата, след като бе оставила Софи в училището. Бе видяла Том на другия край на паркинга и знаеше, че той я гледа и се мъчи с поглед да я убеди да отиде при него и да си поговорят. Дори и от това разстояние знаеше точно какво си мисли. Бе спряла колата и дълго се бе взирала в съобщението. Толкова простички думи. Думи, които можеха да разрушат живота ѝ до основи. Замисли се за огромната пропаст между онова, което човек иска да направи, и онова, което е длъжен да

направи. Можеше ли подобни чувства да са грешни? Нямах ли отрицанието на подобни чувства, толкова силни, че изпълвах всеки миг от деня и нощта ѝ, да ги накара да се свият в стегната примка и тя да прекара остатъка от живота си в горчиво съжаление?

Най-разумното бе веднага да изтрие съобщението, но не го бе направила. Запази го като скъп подарък, като тайна, само за нея, поне за мъничко. Нямах да направи нищо по въпроса. Бе ѝ достатъчно и само да знае, че е обичана. Трябваше да ѝ бъде достатъчно.

— Какво правиш? — попита Каси по телефона.

— Нищо — отвърна Лори и посегна към мобилния апарат.

Прегледа указателя, докато стигна до неговото име и активира съобщението. Прочете го за последен път и написа „опции“. Слезе надолу и още по-надолу със стрелката, докато стигна „изтрий“. Съобщението изчезна.

— Ела тук — каза Лори. — Имам половин час, преди да отида да взема Софи.

Каси седеше в безукорно чистата и подредена кухня на Лори, след като бе оставила ботушите си до вратата. В чест на посещението ѝ Виктор се бе измъкнал с усилие от кошницата си и муцуната му, посивяла и мустаката, лежеше на коленете ѝ. Тя го галеше несъзнателно по главата, а той я гледаше с очи, пълни с любов. Бяха стари приятели.

— Е? — подкани я тя, докато Лори се занимаваше с приготвянето на кафето в скъпата италианска машина.

Наложи се да повиши глас, за да надвика машината, която тъкмо пускаше горещо мляко. Лори внимателно наля пухкавото разпенено мляко в две красиви френски чашки, с кафе, после отиде до мивката, за да изплакне каничката. Взе кърпа, избърса я около гърлото, изплакна кърпата под струята на чешмата, изстиска я, сгъна я прилежно на четири и я остави на ръба на лъскавата мивка.

— Ще седнеш ли най-после да си поприказваш с мен — нетърпеливо се обади Каси.

Лори се обърна към нея. Очите ѝ бяха огромни и измъчени.

— Не знам какво да кажа — сви рамене тя.

Каси проследи с пръст цветния кант на чашката.

— Започни от началото — предложи тя.

— Моля те, не казвай, че това е добро място да започнеш — усмихна се Лори.

— Защо не съм разбрала?

— Защото и аз не знаех — каза Лори. — Това не е нещо, което става изведнъж. Мисля, че просто... постепенно... ни завладя. Никой от двамата ни не е седнал един ден и не си е казал: „я да взема да се влюбя“.

— Значи е любов.

— Господи, Каси, не знам. В момента не мога дори да реша каква блуза да облека сутрин. Откъде да знам дали съм влюбена?

— Но нали става дума за Том. Сещаш ли се — Том? Нашият приятел. Безнадеждният случай. Писателят, който нищо не е написал. Мъжът, който често може да бъде видян да подпира бара в „Охлювът и марулята“, навлякъл старо яке и потънал в обсъждане на достойнствата на комбайните. Това не ти е някакъв приказен принц, дето ще те отвлече и ще ти предложи живот, в който се храните само с хайвер и се обличате в палта от норка, нали?

Лори се засмя.

— Но в истинския живот не става така, нали, Каси? Не това е важното. А да намериш човек, който наистина обича теб, а не представата си за теб, някаква идеална твоя версия, която няма абсолютно нищо общо с реалността.

— Това ли прави Джерард?

Лори седна до масата.

— Да — каза тя. — Има нещо... — Тя поспря и много внимателно подбра думите си. — Има нещо у него, което не е съвсем истинско. Сякаш винаги играе някаква роля — на човек, какъвто смята, че трябва да бъде. И аз съм част от тази негова представа. Прекрасно се грижа за домакинството. Изглеждам добре. Готвя вкусно и може да ми има доверие, че няма да го изложи пред обществото. Аз съм ценен актив, Каси, както беше и компанията. Само че аз не съм актив наистина. Определено не и сега. Аз съм си аз и съвсем не съм идеална. И се чувствах доста пренебрегната през последните няколко години. Освен това има сведи, шумни разправии, той си мисли, че може да се държи с мен както си иска — нямаш представа какво става вътре в дома ни, наистина нямаш. Примириявах се с прекалено много неща, но за мен най-важното винаги е било да пазя семейството си цяло.

— Разбирам това — каза Каси. — Но ти сигурно знаеш, че ти и Том нямате бъдеще заедно...

— Защо не?

Каси се замисли за миг.

— Защото Джерард навярно ще те убие.

— Не говори глупости.

Каси я погледна скептично. Лори отпусна ръка на масата.

— Вярно, ще полудее от гняв. Но няма да се стигне дотам, Каси. Няма да позволя да се стигне дотам. За глупачка ли ме мислиш? Просто и двамата бяхме нещастни и имаше някакво... не знам... някаква мъничка искра помежду ни — това е. И двамата сме зрели хора. Няма да заложим живота си на карта. Том също го знае.

Каси повдигна вежди.

— Наистина ли? Проблемът е там, че Сара е права и че Том е като дете понякога. Не може да види ограниченията, които другите хора си налагат в живота, никога не е можел. В известна степен това е част от чара му — малкото момче, което се крие в мъжа. Много е импулсивен и страстен под ленивата си външност. Играеш си с огъня, да знаеш. Той няма да се откаже и да се вслуша в гласа на разума.

— О, знам — отвърна Лори. — Повярвай ми, знам го.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЛОРИ

— Нека аз да говоря.

Джерард бе стиснал мрачно устни, докато се движеха по дългата алея към „Ъплингъм“. Тя отвори уста да възрази, но после размисли. Бе станало невъзможно да разговаря с Джерард, а тя нямаше сили да спори с него. Беше четвъртък след вечерята у Каси и се бе наложило Джерард да си освободи сутринта от ангажименти.

След онази вечеря двамата стъпваха на пръсти и се отнасяха един към друг с пресилена учтивост. Джерард сякаш не знаеше какво да ѝ каже и тя често улавяше напрегнатия му поглед към нея.

В ранното утро след онази вечеря, веднага след като Джерард бе заспал дълбоко, тя стана от леглото, взе будилника и отиде в свободната спалня за гости. Изгладените чаршафи на леглото бяха студени. Пъхна се под завивките и зачака сънят да я прегърне. Рамото я болеше нелеко и тя го притисна с длан. Имаше ли право да сподели с Каси? Замисли се. Не, реши тя. Не биваше да го прави. Не беше честно спрямо Джерард. Щом веднъж кажеш нещо такова за някого, не можеш да върнеш думите назад и за Каси той завинаги щеше да остане човекът, който ѝ е причинил болка. А беше просто злополука, казваше си тя, нещастно стечение на обстоятелствата, което нямаше да се повтори. Другото бе много по-важно. Тя разбираше, че гневът му съвсем не е насочен към нея, а по-скоро към самия него, задето се е провалил в намирането на изход. Доколко Каси бе разбрала какво става? Не беше глупава и познаваше добре и двамата. Ако говореше открито с нея за Том, сякаш го легитимираше. Сякаш бе възможно да се случи. Лори лежеше в студеното легло и се опитваше да надникне в бъдещето. Но там виждаше единствено Том. Нямаше как да не си представи поне в най-общ план бъдеще с него. Живот без кавги, в който двама зрели хора участват във връзката и никой не доминира над другия. Връзка между обичащи се равнопоставени партньори, без страх. И с много секс, помисли си тя. Господи, да, секс... „Толкова

много искам да правя секс с него. С мъж, който истински ме желае, който копнее за мен.“ Мисълта за Том до нея, гол, с мускулесто, силно тяло, я накара да пламне от страст и срам. „Аз съм майка, напомни си тя. Не съм жена, а майка. Нямам право на подобни чувства.“

В мрака тя потърси мястото, където пазеше любовта си към Джерард. Сега там имаше много объркани чувства и никое не бе особено разбираемо. Съжаление, гняв, омраза, разбиране и усещане за загуба. Чувствата ѝ към него бяха толкова тясно преплетени с тези към децата. Те го обичаха — е, поне Софи го обичаше, за Ник не бе толкова сигурна. Фактът, че е техен баща, никога не би могъл да се промени. Ето какво ставаше с Каръл. Тя никога нямаше да се съвземе от развода си, Лори го разбираше добре, той не бе решил нищо, само бе направил живота ѝ... мм, безсмислен. Каръл непрекъснато съжеляваше и скърбеше за онова, което бе загубила, за онова, което ѝ бе отнето. „Предполагам, че това е чувството за провал“, каза си Лори. Човек тръгва с големи надежди, а после разбира, че пътуването няма да е идеално и минава през много бури, а после се научава как да се справя с бурите и минава леко през тях, но понякога е просто невъзможно. А после се проваля. Какво бе казала Каси? Пътешествие, изпълнено с надежда — така тя бе описала брака си с Нат, който бе най-добрият пример, за който можеше да се сети Лори. Те си даваха известна свобода един на друг и, изглежда, искрено се харесваха. Като приятели. Тя бе забелязала кратките погледи, които си разменяха, честите им докосвания, не непременно романтични или със сексуален подтекст, а съвсем естествено, като начин да черпят сили един от друг. „И аз искам това“, каза си тя, докато притискаше възглавницата. „Защо да не мога да го имам? Искам само да обичам и да бъда обичана. Наистина ли е толкова ужасно егоистично?“ Осъзна, че има опасност любовта, която бяха споделяли с Джерард, да се опорочи и да се превърне в нещо, което не носи удоволствие, а болка. Те сякаш не правеха живота си по-добър. Не се подкрепяха взаимно, а се дърпаха надолу. А Сара — тя пък се държеше толкова ужасно с Том. Когато онази вечер го обиждаше, Лори едва се бе сдържала да не извика: „Престани! Не виждаш ли какво правиш?“, но, разбира се, не бе казала нищо, само бе наблюдавала как лицето на Том се вкаменява от сдържан гняв. Никой мъж не би могъл да понесе такава атака и да не отвърне, но да каже на Сара, че е лоша майка — това вече бе

прекалено. Тя нямаше вина, че се налага да работи толкова много. „Каква объркана паяжина плетем“, каза си тя. „Как продължаваше стихът? О, да — когато се опитваме да лъжем.“ Проблемът бе, че нямаха свобода да избират. Как би могъл някой да оправдае подобна егоистична постъпка? Но зад рационалните доводи напираше силата на сексуалния копнеж. Първичната животинска страст, която изпитваше към Том, приличаше на приливна вълна, която помиташе всичко разумно пред себе си като дребни клечки. Но тя не можеше да се поддаде на тези чувства. Щеше да настъпи хаос. Не бяха животни. Имаха право на избор. Да постъпят правилно.

— Моля те да не плачеш — каза Джерард, докато се качваха по каменните стъпала на сградата в училището на Ник.

— Защо да го правя?

— Просто казвам.

Една симпатична секретарка ги покани с жест да седнат на дивана в чакалнята пред директорския кабинет и им предложи чай или кафе. Джерард седеше на ръба на дивана, чупеше пръсти и мърдаше неспокойно.

— Ще ми се да можех да изпуша една цигара — каза той, загледан през прозореца към ръгби мача, който се играеше на игрището пред тях.

Беше студен, ветровит следобед и тениските на момчетата залепваха по телата им. Лори се зачуди дали и Ник е с тях. Той нямаше да присъства на срещата им, но класният му ръководител бе казал, че могат да се видят с него след това.

Лори се запита защо училището толкова изнервя Джерард. Открай време бе така, още от предучилищната забавачка на децата — мразеше да посещава училищните мероприятия и си намираще всякакви извинения да не ходи на празници, концерти или театрални постановки. Винаги казваше, че е много зает, но Лори подозираше, че е неща повече — обстановката го притесняваше, караше го да се чувства неуверен. Може би защото му бе съвсем чужда, но въпреки това той бе настоявал най-много да пратят децата в частно училище.

— Директорът е готов да ви приеме.

Секретарката ги покани да влязат и директорът, висок, побелял мъж с благото излъчване на пастор, им се усмихна. Направи им знак да седнат.

— Съжалявам — започна той, — но Ник се е сбил със съученик. В момента имаме два проблема. Не се старая достатъчно в клас и оценките му са се влошили доста притеснително за момче, което толкова скоро трябва да положи изпити за завършване. А освен това миналата седмица съвсем безпричинно се е нахвърлил да се бие. Другото момче не е пострадало лошо, но е доста разстроено.

Лори забеляза как Джерард стиска в юмрук дясната си ръка и го прикрива с лявата. „Моля те, не ме засрамвай, каза си наум тя. Моля те. От колко време търся оправдания за грубиянското му поведение“, замисли се тя.

— Той не е буйно момче, но явно е станало нещо, което го е разстроило. — Директорът погледна към Джерард, а после към Лори. — Трябва да решим дали той е щастлив тук и дали трябва да остане в училището.

Лори изтръпна. Щяха да го изключат. Какво още можеше да ѝ се случи тази седмица?

— Има нужда от твърда ръка — обади се Джерард. — Поведението му у дома през последната ваканция далеч не бе примерно.

— Не е лошо момче — бързо се намеси директорът. — Всички тийнейджъри минават през подобен период — един вид изпитание за силата им, предполагам. Той се справя отлично на спортното поле и е много популярен сред съучениците си. Според вас какво трябва да се направи?

— Не ви ли плащаме, за да измислите отговор? — каза Джерард. Тонът му бе на границата на учтивостта.

— Смятаме, че решението трябва да бъде общо и училището трябва да работи в партньорство с родителите — отвърна директорът. — Има ли нещо, което мислите, че трябва да знаем?

— Не — кратко отвърна Джерард. — Нищо.

— Ясно. Тогава може би трябва да подходим, как да се изразя — творчески? Няма да изгоня Ник от училището.

Лори усети, че до този миг е сдържала дъха си, и сега издиша шумно.

— Дори смятам да му възложа по-голяма отговорност. Мисля, че трябва да го направим отговорник за обучението на новите момчета в неговия пансион. От възпитателна гледна точка той трябва да разбере,

че на този етап не може да си позволи да стои на дъното. Подходът ни трябва да бъде двупосочен — усмихна им се директорът. — Ник може да получи много от това училище. Смятам, че му предстои велико бъдеще.

— Видя ли? — обади се Лори, когато излизаха от училището и вече бяха на стълбището. — Те го ценят високо.

— Само искат парите ни — каза Джерард. — Разбира се, че няма да го изрита навън. Не и щом плащаме толкова много.

— Какво ще правим? — тихо попита тя. — Не трябваше ли да му кажем, че можем... какво... да кандидатстваме за стипендия или да се опитаме да изплатим таксата на месечни вноски?

— Не — отрязва я той. — Положението не е толкова отчайващо. Поне засега.

— Ще се наложи ли да напусне училище? — попита Лори.

— Ще видим.

След около час седяха в близкото заведение за бързо хранене заедно с Ник и се стараеха да не се поглеждат в очите. Лори се протегна под масата и хвана Ник за ръка. Той ѝ отвърна с леко стискане на пръстите.

— И така — започна Джерард, — слушай ме добре. Това е последният ти шанс. Ако не се стегнеш и не започнеш да се стараеш, ще изхвърчиш от това училище като тапа. Ако пак чуя за сбиване или за каквото и да било провинение, направо си събирай багажа.

— И бездруго трябва да си го събирам. — Ник гледаше баща си право в очите. — Не можем да си го позволим. Не съм глупав все пак.

— Това не е твое решение! — извика Джерард. Две жени на бара се извърнаха и ги погледнаха. Джерард се изкашля. — Това не е твое решение — повтори той по-тихо. Онова, което става с бизнеса ми, няма нищо общо с теб. Но ние влагаме пари в теб и искаме да видим резултати. А това означава единствено добри оценки. Примерно попадение. Работи по-здраво и се опитай да направиш нещо, с което да се гордеем, поне веднъж.

— Поне веднъж ли?

— Моля те, Ник. — Лори сложи ръка на рамото му.

— Ами спортът? Не се ли брой за нещо? Аз съм в титулярния отбор на училището, ако не си забелязал. — Гласът му бе наситен с потиснат гняв. — Не че някога си направил усилие да дойдеш да ме гледаш.

— Това не значи нищо — заяви Джерард. — Важни са само учебните резултати. Свикнал си на прекалено много глезене и привилегии и винаги си получавал онова, което искаш. Отчасти и аз имам вина, задето съм го допуснал. Най-нагло смяташ, че светът ти е длъжник, и когато си у дома, и пръста си не помръдваш да помогнеш.

— Не е вярно — обади се Лори.

— Млъкни!

— Не казвай на мама да млъкне.

— Ще правя каквото си искам — каза Джерард. — Не смей да ми говориш така.

— Джерард — намеси се Лори колкото е възможно по-спокойно, — тук не е мястото, където да спорите.

— И ще го оставиш да му се размине. Господи, чуй се само. Ако престанеш да го защитаваш и да се отнасяш с него като към бебе, може би ще изпитва по-голямо уважение.

— Аз изпитвам уважение — тихо се обади Ник. — Към мама.

Джерард го зяпна.

— Какво означава това?

— Каквото казах. Че уважавам мама.

— А мен? — Джерард направо процеди думите през зъби.

— Престанете! — каза Лори, по-високо, отколкото искаше да прозвучи. — Така няма да стигнем доникъде. Няма да вдигаме скандал пред хората. Ник ще обещае да полага повече усилия и никога — никога — няма да повтори онзи ужасен инцидент. Трябва да оцениш факта, че не ни е лесно да те издържаме тук. Защо започна сбиването впрочем?

Ник не отговори.

— Защо?

Той се вторачи в пода, а по бузите му изби червенина. После вдигна очи.

— Защото едно от момчетата от горния клас каза нещо за теб, разбра ли? Сега доволна ли си?

— Какво? Какво, за бога, е казал? — Джерард гледаше напрегнато.

— Нищо — отвърна Ник. — Забрави. Каза просто, че си хубава и че би искал...

Лори изглеждаше ужасена.

— Това е само момчешко перчене — бързо каза тя. — Не означава нищо.

Ник я погледна и сякаш се канеше да продължи, но после размисли. Погледна я предизвикателно.

— Тогава защо не го направим? Защо не ме накарате да напусна?

— Защото искаме най-доброто за теб — отвърна тя протичко.

Ник се облегна на стола и прокара ръка през косата си. Тя забеляза, че ноктите му са изгризани до кожа. Какво правеше той, когато не беше до нея? Закопня да го прибере у дома, да го завие в леглото, да го пази от всичко, отново да го направи свой. Изпращайки го в пансион, те му бяха наложили самостоятелен живот. Когато го зърнеше, тя винаги си мислеше, че си го иска обратно. Питаше се дали постъпват най-правилно.

— Ако искаш да напуснеш, това може да се уреди — отсеке Джерард и извади мобилния си телефон, който бе сигнализирал за получено съобщение.

— Не искам — кратко отвърна Ник. — Мога ли вече да си тръгвам?

Той изгледа баща си нахално.

— Едва след като кажеш, че съжаляваш за случилото се.

— Съжалявам. Това стига ли?

— Моля те, Ник, недей...

— На твое място бих внимавал — предупреди го Джерард, — наистина бих внимавал. Хайде. Трябва да тръгвам. Съобщението беше важно, трябва да се връщам в офиса.

По обратния път към колата Джерард крачеше напред и Лори хвана Ник под ръка. Той я погледна.

— Наистина ли си добре, мамо? — попита той.

— Имаме проблеми — бавно каза тя.

— Какви например?

— Баща ти трябва да ти каже.

— Той ли?! Той никога няма да ми каже нещо направо.

— Недей...

— Какво?

Лори усети, че се кани да каже „Не го мрази“, и се спря в последния момент.

— Има много неща на главата си.

— Той е грубиян.

— Ник!

— Такъв е. Мразя начина, по който ти говори. Не трябва да му позволяваш. Трябва да се защитаваш. Ако ти не го направиш, тогава аз ще го направя. Как смее да ти казва да млъкнеш? Едва не го ударих.

— Това нямаше да е от голяма полза, нали? Престани, той ти е баща.

— Това не му дава правото да тъпче всички наоколо.

— Моля те, Ник. — Тя спря и го обърна с лице към себе си. — Имам нужда от подкрепата ти. В живота ни сега има много напрежение и без вие двамата да кръстосвате шпаги. Остават само две седмици до Великденската ваканция, когато ще имаме цял месец заедно. Не мога да понеса мисълта, че ще се хванете за гърлата. Трябва да намерите начин да се разбирате. Да живеете заедно.

— Кажи му да престане да се прави на Хитлер, по дяволите, и да не се занимава с мен — каза Ник.

— Не ругай.

— Извинявай. Ще се опитам. Само дето той ме кара да настръхвам. Все не мога да му угодя. Той само си търси повод да ми се нахвърли за нещо.

— Не му отвърщай — каза Лори.

— О, да. Сякаш е много лесно.

Повървяха мълчаливи за минутка, после Лори попита:

— Какво още щеше да кажеш? За причината да започнеш боя? Трябва да разбере — добави тя нежно.

Ник спря и я изгледа продължително и напрегнато.

— Приказвах — думите се изляха като порой от устата му, — че спиш с онзи тип, с който дойде на мача. Том. Че той направо те е изпивал с очи.

Лори усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— Какво? Това са пълни глупости. Ник! Не го вярваш, нали? Каква противна мисъл. Знаеш, че Том е само наш приятел.

Ник изглеждаше ужасно измъчен, ровейки земята с ожуления нос на обувката си.

— Знам — каза той. — Само че когато съм далеч, просто не знам какво да си мисля, а и нещата между вас с татко не вървят и...

— Никога не бих те поставила в подобно неловко положение — каза Лори, докато сърцето ѝ се превръщаше в студен камък. — Обещавам ти. Това е абсурдно нелепа идея.

Тя се опита да се засмее, но не излезе никакъв звук.

— Знам — отвърна Ник. — Ти не си такава. Затова му казах да си затвори устата и го фраснах.

Когато стигнаха до колата, Джерард вече седеше вътре. Лори се качи отпред, а Ник отзад. Докато отиваха към училището, Лори колебливо посегна да докосне ръката на Джерард, но той се дръпна. Ник забеляза и отчаяно се загледа през прозореца. Трябваше да се подготви психически за онова, което предстоеше. Не можеше да си позволи да бъде уязвим. Никога нямаше да обича някого толкова много, колкото бе обичал родителите си. Когато обичаш някого толкова много, можеш да бъдеш наранен дълбоко, а не си струва да изпитваш такава болка, мислеше си той.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

КАСИ

— Защо не ми позволиш да се включа в отбора ти вместо Том? Моля те, моля те, моля те! Не е късно.

Артър обвини ръце около врата на Каси, която стоеше пред мивката, и тя усети слабото му и гъвкаво тяло през изтънялата материя на старата му памучна пижама. На краката си имаше огромни пантофи, представляващи глави на чудовища, които Бет му бе подарила за Коледа. Той ядеше много, но сякаш никога не качваше и грам. Бе наследил структурата на Нат, а не нейната и на единайсет вече бе с пет сантиметра по-висок от нея.

— Защото така казвам аз.

— Това не е достатъчен аргумент — възрази Артър, пусна я и отиде до масата, където започна да хапва корнфлейкс направо от кутията. — Аз съм най-добрият ездач в тази къща.

— Не, не си — твърдо заяви Тили, която копираше картинки от любимия си комикс върху скицника си, леко изплезила език и с рошава от спането коса. — Кой печели най-много награди на състезанията? Аз.

— Престанете да се дърлите. Вече съм решила. Ще имаш други възможности.

Чу се отварянето на задната врата, а после чифт ботуши за езда бяха подредени до нея. Том надникна в стаята.

— Господи, изглеждаш чист — отбеляза Каси.

— Не бъди чак толкова изненадана. Мога да се постарая с къпането — каза той и се обърна с гръб към тях, за да го огледат още по-добре.

Носеше бяла риза и старомодна морскосиня вратовръзка, а жакетът му за езда бе преветлив през лакът. Бричовете му бяха поне този път чисти и дори бе излъскал черните си ботуши. Каси се вгледа в него безпристрастно и реши, че сега той май изглежда по-добре,

отколкото на двайсет и няколко години, когато бе нещо като хипи, и братята ѝ, както и приятелите им го смятаха за странна птица.

Луси срамежливо надникна зад Том, а Дейзи се втурна в кухнята и се покатери в скута на Тили. Тили, която не обръщаше особено внимание на Бет, направо обожаваше Дейзи и обичаше да я преоблича и да ѝ прави прически. Хектор, който мразеше разни неканени хлапета в кухнята си, заръмжа страховито, а черният му нос се подаваше изпод един от столовете като малък крокодил.

— Млъквай! — извикаха в един глас Каси, Артър, Тили и Бет.

— Ти си един стар мърморко, нали? — заговори му Том и се наведе да го погали по главата.

Кучето отново изръмжа ниско и заплашително и Бет се пресегна да го цапне по муцуната.

— Има прекалено много хора в кухнята му — обясни Артър. — Ако Хектор беше човек, сигурно щеше да е офицер от СЕ.

— Благодаря, че дойдохте толкова рано — каза Каси и се зае да разчиства купищата чинии от закуската, по които вече засъхваше останалият корнфлейкс, и да бърше масата, осеяна с трохи от препечените филийки. — Ние малко закъсняваме.

— И още как — обади се Тили.

— Няма значение — високо каза Артър. — Защото и бездруго не ми разрешават да участвам. Някой — той погледна ядосано Том, който му се усмихна извинително — ми краде коня. И макар това вероятно да е единственият ми шанс да спечеля отборното състезание, не ми е позволено да участвам, защото смятат, че съм прекалено млад.

— О, божичко! — възкликна Каси. — Трябва да тръгваме след... — Тя погледна часовника в кухнята, който винаги бе навит десет минути напред, за да ѝ даде някакъв шанс да не закъснява. — ... след по-малко от час. Мамка му!

— Лоша дума — отбеляза Тили. — Трябва да пъхнеш една лира в кутията.

— Моля те, върви да се обличаш. И ти също, Артър — нареди Каси.

Тили неохотно събра скицника си и стана от масата.

— Артър, ти би ли ни помогнал, след като се облечеш?

— Хм, а адът може ли да замръзне? — отвърна той, изпече от кухнята и тръшна вратата.

Каси въздъхна. Знаеше колко му е трудно да преглътне, че няма да участва. Господи, тя наистина трябваше да организира по-добре, трябваше да започне да се приготвя още предната вечер, но след половин бутилка вино вече не се притесняваше за нищо. Всъщност май беше цяла бутилка. Нат бе останал да преспи в Лондон и тя си бе казала, че изобщо няма да пие, но след като бе пратила Тили да си ляга, бе чула изкусителния повик на виното откъм хладилника: „Аз съм една студена бутилка «Совиньон блан», много съм вкусно и ще ти помогна да се отпуснеш“. „Само една чаша“, каза си тя, отвори бутилката седна блажено до кухненската маса, за да прочете вестниците. Всичко бе мирно и тихо. Пълно блаженство.

Бе ѝ дошло до гуша от притеснения за Лори и Том. Изтощена от съчувствие, за пръв път от много години насам не се бе обаждала на Том цяла седмица, чак докато не се наложи да се уговорят за днешния ден. Лори тържествено ѝ бе обещала да не прави нищо прибързано и бе казала, че Джерард е много по-сдържан. Всичко било наред. „Как ли пък не!“, мислеше си Каси. Но трябваше да остави Лори да решава сама, а от всички замесени в случая тя се доверяваше най-много на благоразумието на Лори. Каси не биваше да посредничи, нито да се притеснява за ситуация, чийто контрол не зависи от нея.

Прочете статиите и рубриците с читателски мнения, отбелязвайки си наум да пробва да иде на кино с Лори и да гледат някой от препоръчаните филми. Две чаши ѝ се бяха отразили много добре. После се прехвърли на едно списание за знаменитости, което бе забравила, че е купила от магазина в селото. Почти несъзнателно ръката ѝ се бе плъзнала и бе доляла чашата отново, докато се забавляваше и се смееше на дрехите, избрани от една актриса от сапунен сериал, за снимките в имението ѝ, което имитираше стила „Тюдор“. Чудеше се и как бе постигнала този яркооранжев тен. После прегледа страниците със светски клюки и мрачно се замисли как така жени на нейната възраст изглеждат толкова по-слаби и без торбички под очите. Погледна пицните си бедра и гънката от плът над колана на джинсите си. От утре започваше диета. Никакъв хляб. Никакъв алкохол. Беше толкова депресиращо. В момента май единствено алкохолът я крепеше.

Беше уикендът преди Великден и началото на сезона на отборните състезания по езда. Каси участваше от години и ги

обожаваше. Отбор от трима или четирима ездачи препускаше по пресечен терен с високи плетове, прегради, колове и вода. Победител ставаше онзи, който е най-близо до „определеното най-добро“ време или имаше участък, в който се засичаше времето на преминаване. Том няколко пъти бе участвал в нейния отбор, когато имаха да запълват нечие място, а сега един от ездачите бе отпаднал, защото конят му куцал. Артър незабавно бе започнал да настоява, че е достатъчно голям, за да участва, но Каси бе отсекли, че състезанието е прекалено бързо и опасно.

Отне им няколко минути да натоварят превъзбудените коне, които обикаляха из двора и усещаха, че ще ходят на нещо, което бе конският еквивалент на парти. Фред настъпи Каси по крака и тя заподскача, проклинайки. Сигурно щеше да се окаже, че е забравила нещо много важно, винаги го правеше. Просто трябваше да помни толкова много неща, докато закара един кон на състезание. Беше все едно да приготвяш бебе за ваканция далеч от вкъщи.

Отборното състезание се провеждаше в имението на семейство Локет, приятели на майка ѝ, както и на родителите на Том. Пробегът от два километра следваше насечения терен на парка пред красивото голямо имение в стил „Крал Джордж“ и представляваше отлична възможност за езда — бяха минали по маршрута предния ден и земята бе мокра, но не прекалено. Освен това жребият им бе добър, сред първите, така че земята нямаше да е прекалено изровена от копита, което би затруднило скачането на конете.

Всички деца се качиха в колата при тях. Артър и Тили получиха строги нареждания да наглеждат по-малките през десетината минути, в които те щяха да са на терена. Щеше да има каравана с хамбургери, така че те вероятно щяха да седят в колата и да се тъпчат с нездравословна храна. Както бе предположила Каси, Сара я нямаше — била прекалено заета. Имала много работа у дома и щяла да се радва да остане сама в къщата, без децата. Том бе споделил, че двамата със Сара просто съжителстват заедно. Налагаше се да спят в едно легло, защото нямаха друга свободна стая, но само да се докоснел до нея, Сара отскачала като опарена.

Том се наведе и притегна колана на коня. Мълбери, обикновено много спокоен, сега подскачаше наоколо с наострени уши, тъпчеше неспокойно и нямаше търпение да пропусне. Той обичаше отборните

състезания и бе ветеран в тях, много полезен като трети или четвърти кон, който няма нищо против да тича най-отзад и прескача прегради, без да показва никакви чудеса от храброст. На него можеше да се разчита да те пренесе до финала в безопасност. Том нямаше никакви опасения. Каси обаче стоеше на тръни. Независимо колко пъти го бе правила, все още изпитваше същото вълнение и възбуда, усещането, че може да се случи всичко. Фред трябваше да язди начело, защото той препускаше неудържимо, освен това бе толкова безстрашен, че прескачаше с лекота всякакви препятствия и не се спираше пред нищо, много важно качество за един водач. Другите двама в отбора бяха стари приятели и на Каси, и на Том, и много умели ездачи. Каси знаеше, че имат много добри шансове в своя клас, голямото състезание на открито. А то наистина бе голямо — някои от живите плетове бяха високи почти два метра. Тя не можеше да надникне над тях дори и изправена на пръсти. Пред някои имаше и ровове, което означаваше, че трябва да остави Фред да се засили отдалеч и да направи огромен скок.

Обикаляха в кръг из заграденото място за конете, бърбеха с останалите и постепенно заграваха за състезанието. Имаше няколко прегради за тренировка и се редуваха да ги прескачат, а конете се справяха без всякакво усилие. Щеше да е лесно.

С периферното си зрение Каси мярна познато тъмно палто и синьо-розов шал. Много приличаше на Лори. Приближи се натам. Наистина бе тя, а Софи възбудено се притискаше до нея.

— Не знаех, че ще идваш — извика Каси.

Лори вдигна глава към нея и ѝ се усмихна. Изглеждаше бледа и крехка.

— Исках да се измъкна от къщи. Реших да дойда и да ви подкрепям, макар да знаеш, че се ужасявам от тези неща. Преградите са толкова високи.

— Как си?

Лори я изгледа с потъмнели очи.

— Не особено добре — отвърна накрая. — Ще оцелея някак.

— Здравей.

Том бе дошъл и накара Мълбери да застане на място до нея. Лори се извърна на другата страна, наведе се и закопча палтото на Софи, за да не замръзне от студения вятър, а после отметна косата, която се бе разпиляла пред лицето ѝ.

— Късмет — пожела им тя, гледайки Каси. — Няма да ви кажа да се пазите.

— Моля те, недей — отвърна Каси. — Това е последното, което ни трябва. Докрай ли ще останеш?

Лори вдигна рамене.

— Така мисля. Нямам какво друго да правя днес.

— Радвам се, че си тук — каза Том. — Много мило от твоя страна, благодаря ти.

— Няма защо — отвърна Лори, без да го погледне.

— Хайде, Том — подвикна му Каси. — След пет минути сме ние.

— Ще се видим после — каза той.

— Може би — отвърна тя.

„Страхотно“, помисли си Каси. „Направо супер!“ Тя се опита да изтика всичко на заден план в ума си. Човек не можеше да се състезава и да мисли за други неща.

Четири коня се наредиха на стартовата линия, Фред пристъпваше нетърпеливо, готов да хукне. Човекът с хронометъра започна да отброява. Пет, четири, три, две, едно — махна с кърпичката си и започна да отмерва времето. Фред се облегна на задните си крака, а после се втурна напред и изненада Каси с мощта си. Все едно седеше върху крилата ракета. Тя отчаяно се опита да го овладее в юздите, когато приближиха първата преграда — солидно препятствие с дървени колове и парапет. Понеже препускаше прекалено бързо, Фред я прескочи без засилване, но за щастие тя бе достатъчно ниска и той не закачи горния край. Каси имаше преднина от поне десет метра и чуваше зад гърба си тропота от копитата на другите три коня. Хвърли бърз поглед през рамо, докато се бе привела ниско над протегнатия врат на Фред, в синхрон с ритмичния му галоп. Всички бяха налице, Том — на опашката, поддържащ прилично темпо. Тя направи рязък завой наляво и мина през една порта, за да започне дългото прескачане на ниски плетове. Те бяха страхотни за прескачане, защото нямаше значение дали ще пропуснеш някой, конете просто минаваха през тях. Почвата пред някои бе леко изронена, но Фред без проблеми отскачаше от земята — просто се набираше и се издигаше във въздуха. Тя погледна крадешком часовника си. Две минути. Движеха се бързо, но не прекалено. Никой не знаеше какво е „определеното най-добро“ време, можеше само да предполага. Каси започна да се отпуска и да се

наслаждава на състезанието. Вятърът брулеше лицето ѝ и очите ѝ сълзяха, а сърцето ѝ препускаше с адреналина от галопирането по пресечения терен, без да мисли за нищо друго, освен за препятствията отпред. Минаха най-ниската част от маршрута и сега тя поведе Фред надясно, за да се изкачат по хълма и да минат през горичката. Прескочиха голям дънер с парапет отгоре му и зад нея се чу звук от счупено дърво — някой от конете се удари в него. „Само да не е Мълбери.“ Бе прекалено стар, за да понесе такова нараняване. Извърна глава. Не, всички бяха на крака. „Внимавай“, извика ѝ един от ездачите, докато минаваха през една порта, а после навлязоха в гората. Тук трябваше да намали темпото, защото препятствията изискваха по-голяма техничност, имаше доста извивки и завъртания в размякнатата земя, преди отново да излязат на открито и да се втурнат към последния етап с високите плетове. Тя дръпна юздите и принуди Фред да мине в тръс, за да прескочи една преграда под надвиснали ниско клони, а после минаха през водното препятствие и всички препуснаха в галоп към първия плет. А той беше висок. При предварителната разходка по терена ѝ се бе сторил приличен, но сега, галопирайки към него, осъзна, че трябва да даде всичко от себе си. Скъси юздите, притисна с крака гърба на Фред и го срита. Конят реагира незабавно, като красива, мощна машина. Видя рова и много точно премери разстоянието, напрегна мускули и скочи леко във въздуха. Каси усети как полита, видя големия плет под себе си, юздите се опънаха между пръстите ѝ, когато Фред се спусна обратно на земята. В този миг тя се почувства толкова близко до Господ, колкото изобщо можеше да си представи. Трябваше да се дръпне силно назад, за да не хвъркне от гърба на коня и щом стъпиха на земята, тя неволно извика: „Да!“. Беше фантастичен скок — поне трийсет сантиметра над плета. Фред бе невероятен кон. Изобщо не бе опитал да спре, нямаше и секунда колебание.

Все още превъзбудена от адреналина и очакваща с нетърпение следващия скок, тя внезапно чу викове зад гърба си и се обърна. До плета, който току-що бе преминала, забеляза фигурата на ездач, обърнат настрани. Един от конете бе спрял, стреснат от височината на препятствието. После с ужас зърна как Мълбери се издига във въздуха зад него. Глупакът, старият му глупак. Даваше най-доброто от себе си. Нямаше да спре, знаеше, че това е важно, че е на състезание и трябва

да направи всичко по силите си. Като на забавен каданс тя видя как той отчаяно се протяга, за да прескочи плета, как Том изпуска юздите, видя червените ноздри на коня и ужаса в очите му, докато се опитваше да не ритне горната част на препятствието. Но нищо не можеше да се направи. Нямаше начин. Който и да е кон да направи такъв скок. Предните му крака се сгънаха, когато се заплете в горната част на плета, и тя се чу как извика: „Не!“, когато тялото му започна да се преобръща и направи салто във въздуха. Превъртя се и се изви във въздуха, преди тъмното му тяло да тупне на земята в ужасен сблъсък, а Том, изхвърлен напред, се озова точно под него и се огъна като парцалена кукла. Каси закова Фред на място и се втурна в галоп назад. Официалните лица от организаторите на състезанието вече тичаха към Том, който лежеше безжизнен. Мълбери, целият покрит с пяна, бе успял да се изправи, но докато мятеше крака наоколо, бе ритнал Том. Когато стигна до тях, Мълбери вече стоеше отстрани, вдигнал единия си крак. Другите двама ездаци, с бели като сняг лица, бяха намерили порта по-нататък и сега идваха в тръс към мястото, а конете им се дърпаха и теглеха.

Каси скочи от Фред и подхвърли юздите на някой от останалите наоколо. Том лежеше, свит на кълбо, краката му бяха сгънати под тялото. Един от организаторите протегна ръка.

— Не го докосвайте — предупреди той. — Линейката идва насам.

Каси свали шапката си и прокара ръка през подгизналата си от пот коса. Том започна да стене и мъжът се наведе и внимателно докосна с ръка рамото му.

— Не мърдайте — каза той. — Идва помощ.

— Проклетото ми рамо — обади се Том.

Каси се приближи и погледна надолу към него. Щом говореше, значи не беше чак толкова зле.

— Кой ти разреши да слизаш от коня? — каза тя, опитвайки да го накара да се усмихне, за да разсее малко ужасното напрежение.

Той вдигна очи, доколкото му бе възможно, лицето му бе покрито с кал, но под нея личеше колко е блед от шока.

— Усещаш ли краката си?

— Чакай малко — измърмори той и опита да се обърне на другата страна.

Служителят му се скара да стои мирен.

— Да — измърмори отново той. — Мисля, че ги усещам. Как е Мълбери?

— Ще се оправи — отвърна Каси. — Беше великолепно падане, признавам.

— Радвам се, че съм ви забавлявал — отбеляза Том. — Цялата ми уста е пълна с кал.

Той изплю. Линейката спря точно до тях. От нея извадиха носилка и един от санитарите свали полека шапката на Том.

— Боли ли ви вратът? — попита човекът.

— Ами... да — изпъшка Том. — Всичко ме боли, по дяволите!

— Не се държиш много геройски — отбеляза Каси.

— Надявай се да не съм парализиран, иначе ще се чувстваш ужасно виновна — отвърна й Том, като се опитваше едновременно да се засмее и да изохка.

Но Каси забеляза как се движи и разбра, че няма сериозни наранявания. С помощта на лекарите той се надигна и седна. Те опипаха рамото му под предпазната жилетка, а Том се дърпаше настрани.

— Счупена ключица, ребра и вероятно изкълчено рамо — констатира лекарят.

— Съжалявам, че нараняванията ми не са по-екзотични — усмихна се Том. — Напомни ми следващия път да си счупя врата.

Служителят от състезанието се изкашля.

— Ще трябва да разчистим терена — каза той.

Каси се върна до Фред и жената, която държеше юздите, й помогна да се качи отгоре му.

— Най-добре да завършим състезанието — каза Каси. — Може ли някой да заведе Мълбери до колата ни?

Тя събра юздите и подкани коня. Горкият Том. Но слава богу. Можеше да стане нещо много по-лошо. Образът ма превъртация се във въздуха кон и ездач непрекъснато се появяваше пред очите й, докато тримата останали от отбора изминаваха последните метри.

Когато се върнаха на ограденото за конете място, Лори се втурна към нея.

— Какво стана? Къде е Том?

— Падна — отвърна Каси. — Не е...

— О, господи! — Лори притисна ръка до устните си. — Къде е? Може ли да говори? Лошо ли е ударен?

Изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне.

„Обичаш го“, помисли си Каси. „Наистина го обичаш. И той заслужава такава любов. Първата мисъл на Сара щеше да е как ще се отрази случилото се на нея.“

— Добре е — успокои я Каси. — Малко е посмачкан, но иначе е добре.

— Къде е той?

— В линейката. Можеш ли да идеш и да кажеш на Луси и на Дейзи, но внимателно. Господ знае как ще се оправи Сара.

— Сара! — възкликна Лори. — Мога ли да ида с него?

— Не — заяви Каси. — Децата...

— Разбира се. — Лори се засрами. — Ще ги взема у дома. Има ли нещо друго, с което да помогна?

— Можеш да се обадиш на Сара — без да помисли, предложи Каси.

— Не — отвърна Лори и я погледна съвсем спокойно. — Не мисля, че мога да направя това.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТОМ

— Мисля, че понасям болката много стоически — отбеляза Том, като посегна сковано да си откъсне зрънце от гроздето, което Каси му бе донесла.

— Като те познавам, не го вярвам много — отвърна тя.

— Но сега не мога да правя нищо — оплака се той и се намести по-удобно на болничното легло. — Прикован съм на легло и това ме влудява. Имам счупена кост и в коляното — добави той с гордост.

— Защото настоя да ходиш сам — изтъкна Каси.

— Не ми напомняй. Всичко ме боли. Как е Мълбери?

— Ще оживее, слава богу, но има голяма подутина на крака. Обаче вече е един вид герой у дома — конят, който си мисли, че може да прескочи луната. Като кравата от приказката.

Том се засмя и примижа от болка.

— Ох! По дяволите! Не мога да търпя такава неподвижност.

— Колко време трябва да останеш тук?

— Само днес и утре. Искат пак да ми направят рентгенова снимка, за да се уверят, че нямам гръбначни наранявания. Сигурен съм, че нямам.

— Слава богу.

— Виждала ли си Лори?

— Не, Том, не съм. Бях заета да прибирам конете у дома, а после исках да мина и да видя дали си жив. Тя се държа прекрасно — заведе всички деца в нейната къща и им приготви вкусен обяд. Още са при нея. Всички са много развълнувани от раните ти, нали знаеш колко обичат драматичните обрати. Луси заяви, че много се надява да поседиш в инвалидна количка за известно време.

— Очарователно. Прекрасните ми деца. — После леко се намръщи. — Говори ли със Сара?

— Хм, да — отвърна Каси. — Защо, за бога, не й се обади? Не е много щастлива от факта.

— Не можех, как бих могъл? Тук не е позволено да използваш мобилен телефон. Мислех, че ти ще ѝ се обадиш. Предполагам, че направо е откачила. И бездруго не искаше да участвам.

— Е, това наистина ѝ създава известни проблеми с графика за деня, нали? — изтъкна Каси. — Като например как да води децата на училище и как да ходи на работа? Каза, че или трябва да си вземе няколко почивни дни, или да наеме временна детегледачка.

— И познай какво ще направи? — подхвърли Том.

Каси кимна.

— Вече се е уговорила с една агенция. Детегледачката почва в понеделник. Само си помисли, може да се окаже чудесно. Тя ще мие и ще глади, докато ти си седиш във фотьойла и ѝ нареждаш какво да прави. А и е добра възможност да напреднеш с книгата си.

Том повдигна вежди иронично.

— Боли само като помръдна — оплака се той. — Не съм убоден, че ще мога да пиша на компютъра.

— Да не са ти правили мозъчна операция — прекъсна го развеселена Каси. — Както и да е, момичето може да се окаже някоя страхотна мацка. Това ще те ободри.

— Не искам никакви мацки.

— Нат ще мине по-късно — бързо смени темата Каси. — Това е голяма чест, понеже той мрази болниците. Голям късмет извадих, че се появяваше за раждането на децата. Каза, че се опитва да измисли подходящ подарък. Разубедих го да не ти купува електронен ескалатор. Голям късметлия си, да знаеш — добави тя по-сериозно. — Можеше да останеш парализиран.

— Това е риск, който човек поема — каза Том. — Иначе никога няма да направим нищо вълнуващо. Не че Сара ще го види от тази му страна.

— Да — съгласи се Каси. — Няма да го види.

Том седеше във фотьойла в дневната с телефон до ръката. Две седмици след инцидента вече се чувстваше отегчен до смърт. Детегледачката, изпратена от агенцията, си бе взела почивен ден, след като бе завела Дейзи в забавачката. Том не можеше дори да върви дълго с патериците и гипсираното си коляно, а ключицата, раменете и

ребрата го боляха адски. Беше отегчен от четене, от невъзможността да шофира и принудата да седи във фотьойла. Беше изчел достатъчно книги за цяла година и трябваше да се заеме с писането, но се чувстваше изтощен, демотивиран и депресиран. Сара му беше много ядосана и почти не си говореха. Не бе очаквал съчувствие от нейна страна, но и не бе получил. Новата детегледачка се оказа истински ангел и шкафовете на децата, както и стаите им, бяха чисти и подредени като никога — дори и стаята на Мики, който следваше двайсетгодишното момиче с преданост в погледа веднага щом се върнеше от училище.

Том взе телефона и пръстите му набраха номера автоматично. Сърцето му биеше толкова силно, че направо го чуваше.

— Скучно ми е — каза той. — Не затваряй.

— Как си? Още ли изпитваш болки?

— Адски силни. — Последва дълга пауза. — Ела да ме видиш. Аз съм прикован за стола. В безопасност си. — Лори се засмя. — Моля те, моля те, моля те. Трябва да те видя. Поне за миг.

— Добре. Ще ти донеса някоя книга.

— Само не книга — възрази той, но тя вече бе затворила.

Десет минути по-късно Лори влезе през отворената входна врата.

— Някой може да те обере — отбеляза тя.

— Кой би искал да ме обере? — възкликна Том и нагла си превръзката на рамото си.

Обличането бе същински кошмар — налагаше се да носи най-торбестите си панталони заради гипса на коляното, а дори и при най-малкото движение натрошените кости на ключицата и рамото му направо го караха да крещи от болка. Трябваше му поне половин час, само за да си сложи риза. Лицето му също бе нашарено от драскотини и синини и май имаше счупен зъб.

— Наистина. — Лори го погледна внимателно. — Би уплашил всеки.

— Надявах се, че красотата ми не е накърнена, но ти благодаря.

Тя седна срещу него и грижливо оправи гънките на полата си. Носеше бяла тениска и дълга пола. Нямахше грим и бе много по-слаба от всякога. Изглеждаше много красива. Седяха и се взираха един в друг. Тя се наведе напред и нежно хвана ръката му.

— Не ни бива много в това, нали? — попита той.

— В кое?

— Да не се виждаме. Бях ужасно нещастен. Не мога да понасям да не те виждам. Ако не те видя, сякаш светът помръква.

— Сигурна съм, че можеш да измислиш и по-добро сравнение — каза тя.

— Не ми се подигравай — скара ѝ се той. — Аз съм болният тук.

Тя се усмихна и стисна по-силно ръката му. Без да съзнава напълно какво прави, той започна да я придърпва към себе си. Отначало тя се възпротиви, а после започна да се приближава към него, докато накрая се озова на колене, а гипсираният му крак бе вдигнат на един стол до нея. Лицата им почти се докосваха и тя усещаше дъха му върху бузата си.

— Не ме интересува — каза той. — Вече нищо друго не ме интересува. Просто трябва да го направя...

Наведе се към нея и устните му докоснаха нейните, леко като бебешка целувка. Тя нежно обгърна лицето му с ръце, много внимавайки да не го нарани. Том усети дъха ѝ, сякаш полъх от криле на пеперуда край лицето си, и невероятното удоволствие от устните ѝ под своите. Със здравата си ръка я прегърна и я придърпа по-близо до себе си. Тя се озова полуприклекнала, полулегнала върху него.

— Ох, ох! — простена той. — О, по дяволите!

Лори се отдръпна леко и се засмя.

— Не си в състояние да...

— О, по дяволите състоянието ми — каза той. — Няма да те пусна да си тръгнеш. Последвай ме, можеш да държиш патериците ми.

„Искам само да полегна до него и да го прегърна“, помисли си Лори. „Нищо повече. Трябва да знам какъв е вкусът на кожата му, какво е да усещам тялото му до моето, само веднъж. И толкова. После ще приключа с всичко.“

Том енергично заподскача нагоре по стълбите, а Лори вървеше след него и го подкрепяше. В спалнята той се обърна и се облегна на вратата, за да я затвори. Пъхна ръка в косата ѝ и приближи лицето ѝ до своето.

— Не ме е грижа дори и ако това ме убие — каза той.

Нежно придърпа главата ѝ назад и усети как дългата ѝ коса гали пръстите му. Устата му намери нейната и я притисна до тялото си. После се дръпна от нея.

— Моя ли си? — едва дишаше той. — Само моя?

Тя го погледна през полузатворените си клепачи.

— Да — прошепна тя. — Предавам се.

След половин час лежах с преплетени тела, а очите им бяха отдалечени само на сантиметри. Тя се бе старала да е много внимателна, когато го докосваше, но той бе изстенал, опитвайки се да прехвърли тежестта си върху болното коляно, и трябваше да легнат с лице един към друг, а здравият му крак бе праметнат върху нея. Но нямаше никакво притеснение, никакво колебание. В момента на оргазма устните му бяха до ухото ѝ.

— Сега вече няма да можеш да ме напуснеш — каза той.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

НАТ

Нат протегна дългите си крака в бизнес класата. До него един японец се мъчеше да се оправи със слушалките, които бяха свързани със звука на филма на DVD плейъра, вграден в облегалката за ръце.

— Завивка, сър?

Русокосата стюардеса му предложи дебело и пухкаво на вид одеяло. Той ѝ се усмихна и го взе от ръцете ѝ, докато очите ѝ не се откъсваха от лицето му.

„Това е последното пътуване преди Великден“, каза си той. „И слава богу.“ Зави се и смъкна обувките от краката си. Трябваше да се сети и да резервира и съседното място, защото сега чуваше проклетия филм през малките слушалки в ухото на мъжа. Обърна се, завъртя се с гръб към него и затвори очи, облегнал глава на някаква жалка надуваема възглавничка. Чувстваше се толкова уморен. Бе работил по шестнайсет часа на ден върху предложенията SB офиса в Ню Йорк, а от мига, в който кацнеш на летище „Кенеди“, го очакваха среща след среща с неговите служители, с хотелите, искащи промоционални DVD презентации, техническите служби и американския уебсайт дизайнер. Освен това една телевизионна програма, която бяха организирали по поръчка във Великобритания, явно се бе харесала на CNN. Имаше и уговорена среща с отговорника по забавните и развлекателни програми в NBC. Всичко изглеждаше прекрасно. Прекалено хубаво. Ако всичко потръгнеше, това би означавало да прекарва поне веднъж месеца в годината в Съединените щати. Почти половината от бизнеса му щеше да се пренесе там и той не можеше просто да остави служителите си да се оправят както могат, защото шефовете на телевизионните мрежи искаха да се договарят лично с него, което бе напълно разбираемо. Преди пет или десет години щеше да е на седмото небе. „Изгубил съм апетит“, каза си той. Двамата с Каси не бяха разговаряли повече за Шотландия, но това не означаваше, че се е отказал от идеята. Представата за огромните открити пространства, за простотата на

пейзажа и отсъствието на човешки следи, както и на хора, бе адски привлекателна. Животът у дома ставаше прекалени сложен, а Каси, както забелязваше той, бе затънала в ниша, заради доброто си сърце. Цялата тази глупост с Том и Сара. Нат въздъхна. Той не проявяваше никакво съчувствие. Ако двама интелигентни възрастни хора не можеха да намерят начин да живеят в хармония и разбирателство, значи трябваше да седнат и здраво да си поумуват. Щом изобщо са се оженили, значи са се обичали. Тогава какво се е случило? Как може някой да остави брака си да се плъзне толкова опасно близо до пропастта, без да направи нещо, за да го закрепим, и без да разпознае признаците? Може би той просто имаше късмет, че е женен за Каси. Която смяташе, също като него, че семейството е най-важното нещо на света. Но не беше само това. Бракът не биваше да е само задължение, а радост, своеобразно убежище. Нат имаше приятели, които също много държаха на семейството си — но спяха с други жени. Как можеха да са толкова безчестни? Сара сигурно бе много интелигентна жена, след като правеше такава шеметна кариера. Той не би искал Каси да работи толкова. „В един брак не може да има две звезди“, каза си той и колкото и да спореха за противното, мъжете все още искаха да са основната опора на семейството във финансово отношение. Том сигурно също го усещаше — просто бе мързелив. Харесваше Том, но не можеше да разбере как той се примирява да бъде на практика домакиня. Макар че част от желанието на Нат да се преместят в Шотландия бе свързано с това, че искаше да прекарва повече време с децата си. Усмихна се при мисълта за тях.

Стюардесата го забеляза да се усмихва със затворени очи и се запита за какво ли си мисли. В този момент самолетът се наведе рязко напред.

— Какво, по дяволите, става? — възкликна Нат. Той се изправи на мястото си и отметна одеялото. Навсякъде около него пътниците сваляха маските от очите си и слушалките от ушите си. Стюардесата се хвана за седалката и стана на крака, след като се бе озовала на пода и бе разляла половин бутилка джин на килима.

— Какво става? — извика мъж в тъмен костюм. — Нямахте никакво съобщение за турбуленция.

Над главите им светнаха надписите за затягане на коланите.

„Това трябва да е“, помисли си Нат. „Странно.“ После самолетът сякаш спря и се спусна рязко поне стотина метра. Стомахът на Нат се качи в гърлото му, главата му болезнено се удари отпред и той сграбчи облегалките на седалката си, за да закопчае възможно най-бързо колана си. Летеше поне двайсет-трийсет пъти в годината и това бе най-силната турбуленция, на която бе ставал свидетел. Съседът му бе пребледнял като платно и устните му се движеха в беззвучна молитва. В този момент целият самолет се наклони силно вляво. Нат залепи лице за прозореца, а наоколо се разхвърчаха куфари, палта и папки, изпаднали от багажното отделение над главите им, летяха очила, вестници и списания. Чуваха се приглушени викове, а една жена изпищя пронизително с ужасен, безумен вик. Самолетът сякаш падаше свободно надолу и никой не правеше нищо, за да го спре. Нат бързо прецени ситуацията. Това не бе турбуленция. Никое въздушно течение, независимо колко силно, не можеше така рязко да повали самолета. Очевидно не беше и бомба. В кабината нямаше допълнителен шум, не бе нарушена и целостта на корпуса. Той напрегна всички сили, измъкна се от мястото си и прескочи японца, който бе свил глава между коленете си, заемайки позата за принудително приземяване.

Русокосата стюардеса лежеше на пода, а от ъгълчето на устата ѝ се стичаше кръв. Нат се хвана здраво за облегалката на една седалка и провери пулса ѝ. Още бе жива, сигурно просто бе изгубила съзнание.

— Помогнете ми да я вдигна! — извика той, но никой не го чу.

Самолетът правеше резки завои под прав ъгъл, подскачаше и се мяташе във въздуха, сякаш направляван от някаква невидима ръка в небето. Забеляза, че служителите от обслужващия персонал са закопчали здраво коланите на местата си, в предната част на самолета и две от момичетата плачеха, докато отчаяно се мъчеха да запазят равновесие. Пилотската кабина. Сигурно нещо ставаше в пилотската кабина. Пълзейки на ръце и колене, Нат се придвижи бавно напред. Беше почти невъзможно, защото се налагаше да се държи здраво за седалките отдясно и при всяко движение коленете му болезнено се удряха в седалките отляво. Една жена пред него енергично премяташе зърната на броеницата си, а зад гърба му долитаха детски писъци. Ушите му бучаха ужасно, понеже внезапните пропадания променяха налягането в кабината. За момент самолетът сякаш зае хоризонтално положение, а после за ужас на всички носът му потъна рязко надолу.

Нат полетя напред и се приземи с трясък върху вратата на пилотската кабина.

„Това е краят, помисли си той и бе удивен от спокойствието си. Ще умра в една метална тръба на стотици метри височина. Не можем да понесем такова налягане, самолетът ще започне да се разпада. Обичам те, Каси. Обичам те толкова много и съм истински късметлия, че имах такъв живот с теб.“ Самолетът отново се изправи. Какво, по дяволите, ставаше? Един от мъжете от персонала се блъсна в него.

— Върнете се назад, сър — каза той. — Моля ви. — Той махна към другите пътници от първа класа, които се бяха свили в защитна поза. — Моля ви, сър, върнете се.

— Не! — отвърна Нат, надвиквайки шума от другите пътници. — Нещо става, елате с мен.

Той се пресегна и отвори със сила вратата на пилотската кабина. Гледката вътре спря дъха му. До контролните прибори на самолета стоеше тъмнокос мъж с изкривено от ярост лице и се бореше с капитана. Зад него вторият пилот бе отпуснат върху стола си, а по лицето му се стичаше кръв.

Капитанът го видя в мига, в който Нат се хвърли напред. Изненадан, нападателят не реагира веднага, когато Нат хвана здраво ръцете му отстрани на тялото. После направо полудя. Изрева гневно и успя да освободи ръцете си с необичайна за такъв дребен мъж сила, удари Нат по лицето и той усети как предните му зъби се чупят. Тогава го обзе свръхчовешка ярост. Нямахше да позволи този лунатик да избие всички на борда. Нямахше да го остави да убие и него. Нямахше да се остави да умре от ръцете на някакъв вероятно религиозен фанатик или просто луд човек, който си въобразява, че избиването на стотици невинни хора ще му гарантира място в рая. Спусна се напред и стисна мъжа за шията. Осъзна, че наистина му се иска да го убие. С цялата мощ на своите метър осемдесет и осем сантиметра го задърпа назад, над пилотското място, на което капитанът незабавно седна и се опита да поеме контрол над управлението. Стюардът, досега стоял напълно парализиран от случващото се, явно дойде на себе си и сграбчи бясно размаханите ръце на мъжа. Той все повече отслабваше, защото Нат бе спрял дишането му.

— Дайте въже — извика Нат.

Две стюардеси се втурнаха в кабината.

— Въже! — крещеше той. — Каквото и да е.

Мъжът редеше неразбираеми думи, които звучаха непонятно, на някакъв чужд език. „Нещастник такъв“, помисли си Нат. „И това ще ти донесе спасение, така ли?“ Човекът явно бе побъркан. Тялото му започна да се отпуска. Очите му бяха затворени, а лицето му — преbledняло. Нат отслаби натиска си, иначе щеше да го убие. Той леко отпусна хватката си и мъжът политна напред, в безсъзнание, върху гърба на пилота. Нат го обърна и го премести до мястото на втория пилот. Господи, та той беше почти момче. Може би на осемнайсет или на деветнайсет. Изглеждаше като съвсем обикновен младеж от Средния изток, с джинси, риза, маратонки. Имаше странен символ, татуиран на ръката, и не бе обръснат, изглеждаше леко немарлив. Преглъщайки кръвта в устата си, Нат помогна на стюардесата да го завърже здраво. Пилотът, по чието лице се стичаше пот, превключваше уредите на таблото проверяваше данните.

— Негодникът знаеше как да изключи автопилота — каза той. — Невероятно е колко много знаят, нали? Аз съм Грег — представи се той и протегна ръка.

Нат се усмихна. Типично по британски. Стисна протегнатата му ръка.

— Нат.

— Предполагам, че трябва да кажем на хората какво се учи — каза пилотът и включи микрофона си. Изкашля се и продължи: — Дами и господа, някакъв луд преди малко се опита да убие всички ни. Но вече е обезвреден и дължим голяма благодарност на Нат. Ще се приземим безаварийно, слава богу, след около два часа.

Последва вцепенено мълчание, а после буря от аплодисменти, придружени от радостни възгласи, разтърси самолета. Едно бебе продължаваше да плаче.

— Какво ще правим с него? — попита Нат, докато проверяваше пулса на мъжа. — В безсъзнание е.

— Да го затворим в някоя от тоалетните — предложи стюардът.

— Може ли да се заключи от външната страна?

— Може.

— Устата ви — възкликна стюардесата.

Нат притисна ръка до устата си. По брадичката му течеше кръв и той предпазливо прокара език по зъбите си. Един бе паднал напълно, а

друг бе смачкан назад. Болеше ужасно. Стюардесата му подаде памучен тампон и Нат го притисна до устата си.

— Едно питие би ми се отразило добре — измърмори той през памука.

Пилотът се засмя.

— Късметлия. Аз трябва да чакам още часове наред, докато пийна нещо.

Обърнаха се да погледнат втория пилот, който тъкмо идваше в съзнание и разтърсваше глава.

— Какво, по дяволите, стана? — попита той. Потърка глава. — Нещо ме удари.

Стюардесата вдигна бутилка водка.

— Това.

— О! — възкликна той. — Сигурна работа.

Когато кацнаха на летище „Кенеди“, ги очакваха цяла процесия линейки и полицейски коли с пуснати сирени. Нат бе прекарал остатъка от полета обграден с грижи, потупвания по рамото, прегръдки и сълзи от благодарност. Чувстваше се ужасно. Не бе направил нищо по-различно от онова, което всеки с малко здрав разум би се опитал да направи, и ни най-малко му се искаше да се озове под светлината на прожекторите.

„Твърде е късно за това“, помисли си той, докато си пробиваше път на летището сред светкавици на фотоапарати, телевизионни микрофони под носа му и репортери, които крещяха въпросите си. От авиокомпанията бяха уредили да бъде заведен направо в болницата, където да се погрижат за устата му, и едва в линейката той успя да използва мобилния си телефон.

— Здравей.

Каси звучеше сънено.

— О, здравей. Колко е часът?

— Тук е около десет сутринта.

— Е, тук е посред нощ. Как мина полетът?

Нат се усмихна.

— Много драматично.

— Звучиш странно. Какво има?

— Един тип реши да преподреди зъбите ми.

Чу се как Каси седна в леглото и включи лампата на нощното шкафче.

— Как? Защо?

— Дълга история — отвърна той. — Може дори да пишат във вестниците.

— Сбил си се в самолета? — Каси звучеше потресена. — Не е в стила ти. Какво, за бога, се случи?

— Някакъв побъркан тип се опита да ни убие, като пое контрол над самолета — обясни той.

— Шегуваш се!

— Не, честно.

— И ти го спря?

— Хм, да. С малко помощ.

— Сънувам ли?

— Не, истина е. Случи се наистина, повярвай ми. Имам избит преден зъб, което е доста неудобно. Слушай, трябва да затварям. Ще ти се обадя, щом мога. Кажи на децата, че много ги обичам.

— И ние те обичаме. — Нат долови усмивката й. — Ти си един луд герой. Само не прави повече такива неща.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖЕРАРД

Джерард зяпаше невярващо първата страница на вестника. На цели четири колони бе публикувана снимка на Нат, притиснал бяла салфетка до устатата си, свел глава и с измъчено и раздражено изражение на лицето си. Заглавието казваше всичко: „Герой!“.

Направо не повярва, когато Каси им бе казала какво е станало. Такива неща не се случваха с хора, които познаваш, а с непознати, които нямат допир с живота ти. Човек можеше да чете жадно драматичното описание на очевидците, да се наслади на тръпката, представяйки си какво би направил на тяхно място, а после да затвори вестника и да забрави всичко. Но това тук бе много реално. Освен това за него бе катастрофа.

Младият мъж се бе оказал член на терористична група от Средния изток. Когато се бяха приземили на летище „Кенеди“, агентите на ФБР бяха извели навън всички пътници, преди да отворят вратата на тоалетната. Вместо мъж в безсъзнание, бяха намерили мъртвец. Някак си бе измъкнал ръце от въжето и бе срязал китките си с нож, явно успешно скрит при качването му в самолета. Последствията от случката бяха страшни и съвсем разбираемо обществеността настръхна. Как бе възможно член на най-опасната терористична група, заплаха номер едно в момента, да вкара тайно нож в самолета, въпреки всички проверки и мерки за сигурност? Бе платил за място в първа класа, което би трябвало да направи впечатление на служителя на самолетния терминал, защото с небрежния си вид и облекло той съвсем не приличаше на пътник от бизнес класата. Ножът спокойно можеше да е и пистолет и тогава всички щяха да са мъртви само за минути. Как бе успял да стигне до пилотската кабина? След последната сериозна терористична заплаха на всички самолети бяха инсталирани специални заключващи механизми, чийто номер знаеха само хората от персонала, обслужващ полета. Как се бе сдобил с цяла бутилка водка, която бе използвал, за да нокаутира втория пилот?

Шумът около всички тези гафове рефлектира ужасно негативно не само върху правителството, но и върху авиокомпанията. Освен това изключително засили страха от тероризъм и отново насочи вниманието към уязвимостта на западното общество от ислямисткия екстремизъм. Което означаваше, че хората ще предпочитат да не пътуват със самолет. Което пък на свой ред означаваше, че една американска компания сериозно би се замислила дали да възложи голяма поръчка на компания от Великобритания и по-скоро би се обърнала към доставчици от Съединените щати, отколкото да рискува, разчитайки на серия презокеански полети. С разума си хората осъзнаваха, че подобна случка едва ли ще се повтори. Но когато една такава мащабна трагедия едва не се бе случила, всеки инстинктивно се свиваше в черупката си. Точно такива бяха последствията и от последната голяма атака — голяма част от хората, изплашени до полуда от предполагаемите заплахи за използване на нервнопаралитичен газ в метрото и разполагането на бомби на стратегически места, просто бяха затворили вратите на домовете си и не излизаха навън. Презокеанските полети бяха отменени и цената на акциите на авиокомпаниите рязко бе паднала. Джерард разбираше, че това е естествена реакция — когато се чувстваш под заплаха, ти се иска да се скриеш на сигурно място. Ефектът върху международната търговия бе катастрофален и котировката на лирата спрямо другите валути падна рекордно ниско. Всичко се оказа замислено много хитро. Този младеж не беше вакси, само пионка в един много по-мащабен план, измислен и ръководен от човек, който знаеше точно как може да засегне Запада. Британските мюсюлмани веднага бяха заклеймили и се бяха дистанцирали от екстремистите и терористичния акт, но някои крайни групировки вече подготвяха протестни акции. Членовете на крайнодесните организации се удвоиха за една нощ. Глупаци! Джерард остави вестника, облегна се на стола си и въздъхна. По-рано в офиса му работеха десет човека. Сега бе пуст като призрачен град. Бе останала само Маргарет, личната му секретарка, но и тя работеше два дни в седмицата. Трябваше да освободи всички. Щеше да е истинска глупост да им плаща заплати, след като няма никаква работа за вършене, макар че го бе правил цели шест месеца. Неколцина бяха предложили да останат без заплащане, но той им бе отвърнал, че това е нелепо и трябва да си потърсят друга работа, за да се издържат.

Протегна се и сложи ръце зад врата си. Осветлението в офиса бе приглушено, тъй като бе разпределено в два сектора, а нямаше смисъл да го включва в далечния край, тъй като там никой не се нуждаеше от светлина. Погледна телефона си. Някога бе направо горещ, примигваха червените лампички на задържаните обаждания, носеше се шум и възбуда от заетия делничен ден. Тази атмосфера го бе движила напред. А сега, като влак, който насочват в резервния коловоз, всичко замираще. Без американската поръчка всичко рухваше. Нямаше как да кандидатства за нови поръчки, понеже не можеше да изчаква заплащане. Производствен бизнес като неговия зависеше от непрекъснатия поток от поръчки, за да се финансира процесът, защото клиентите бяха пословично бавни с плащанията, особено по-малките фирми. Паричният им оборот разчиташе на политиката на забавяне на плащанията до последния възможен момент, което означаваше, че се изисква особена ловкост в балансирането, за да не изпадне в немилост пред доставчиците си. Години наред и той бе част от играта на забавяне, като успяваше да балансира счетоводните си книги с постоянни мерки за кризисен контрол. Но на служителите трябваше да се плаща — това не можеше да се отлага. В момента само двама служители поддържаха склада. Наложил се да уволни всички останали. Бяха свикнали донякъде с мисълта, защото заетостта беше на периоди и понякога месеци наред нямаха работа. Но Джерард винаги ги бе компенсирал, като им плащаше повече, когато бяха заети, и често им даваше двойни надници. Двамата старши майстори ги държаха на постоянна заплата. Единият бе с него от самото начало, цели двадесет и една години, и се бе преселил с цялото си семейство в южната част на страната. Жена му боледуваше от рак на гърдата и имаха трима внуци. Оставаха му само две години до пенсиониране, беше на шейсет и три. Джерард разкърши пръсти. Каквото и да се случеше, той трябваше да се погрижи за пенсията на човека, когато продадат къщата. Когато. Прелисти лъскавата брошура с недвижими имоти, която брокерът му бе изпратил миналата седмица и която оттогава лежеше на бюрото му. Идеалната малка провинциална къща, както бе описана. Погледна корицата. Наистина бе идеална. Идеална за тях. Разгърна страницата. Красивите стаи на Лори, сътворени с толкова любов, бяха показани в целия им стил и блясък. Във всяка от камините гореше огън и ако той бе купувач, би направил оферта за къщата още

преди да я е видял на живо. Изглеждаше толкова приветлива — място, в което няма как да не си щастлив. Вече сякаш не живееше там. Домът им, тяхната крепост, в крайна сметка се бе оказал направен от слама. А сега бе превърнат в стилизиран снимков материал в списание за интериорен дизайн — нямаше никаква следа от тяхното семейство. Единствено в кухнята Виктор бе използван като част от декора. Джерард се усмихна. Само защото не успяха да го убедят да излезе от кошницата си. Горкото старо момче. Вече едва успяваше да се надигне изобщо и Джерард отсече, че в момента, в който престане да се сдържа и започне да опикава кошницата, това ще е краят, не можеха да го оставят да страда. На младини бе чудесно ловно куче, тичаше след фазани и зайци — никога не хващаше нищо, но му харесваше тръпката на преследването. Освен това бе истинско „водно куче“ — обожаваше да се хвърля в реката по един от любимите си маршрути за разходка и да плува с мощен замах на лапите си след хвърлени пръчки. Сигурно пази спомена, казваше си Джерард, докато гледаше понякога как кучето спи, а носът му потръпва и размахва лапи. Сънища. И двамата сънуваха, но сънищата на Джерард го събуждаха изпотен, с разтуптяно сърце. Миналата нощ бе сънувал, че го арестуват. Влачеха го по някакъв коридор, далеч от Лори и Софи. Той се опитваше да се залови за стоманените решетки на килиите, докато го дърпаха нататък, но те бяха прекалено силни, за да ги надвие. А после лежеше по гръб върху твърдо и тясно легло и имаше едно съвсем мъничко прозорче, прекалено високо, за да го стигне и да избяга. Когато се събуди, разбра, че е плакал насън.

Лори се бе преместила в свободната спалня за гости. Бе го направила тихомълком и без драматични жестове. Една вечер се бе прибрал у дома, след поредния ден в офиса, където безсилно се бе опитвал да решава проблемите, и бе видял, че е пренесла дрехите и книгите си в другата стая. Безмълвно. Чудеше се какво ли е казала на Софи. Може би, че татко ѝ хърка.

Лори се владееше перфектно във всяко отношение. Постепенно се отдръпваше от него. Престана да му предлага помощта си. Само с други хора и със Софи тя донякъде приличаше на предишната Лори. С него се държеше като внимателна и учтива непозната. Готвеше и двамата се хранеха мълчаливо. Тя оставяше Джерард да се занимава със сметките, дошли по пощата, и вече нямаше дискусии за бъдещето,

за това какво ще правят, след като продадат къщата. Питаше се дали тя си има някакви планове — сигурно. Но нямаше да им останат никакви пари. Лори, разбира се, имаше картините и мебелите си — с парите от тях можеше да наеме къща, ако реши да го напусне. Той не знаеше. Сега тя работеше всеки ден — или беше в имението, или говореше по телефона с доставчици и управители на различни магазини в спретнато подредения си кабинет. Джерард стисна ръка в юмрук. Той имаше единствено Софи. Тя бе козът, който трябваше да изиграе, за да задържи Лори. Знаеше, че дъщеря му не би разделила семейството, ако имаше избор. Училищните такси на Ник бяха платени до края на пролетта, а после, ако къщата се продадеше, Джерард възнамеряваше да използва малката сума, която щеше да остане след ликвидирането на ипотеката, за да плати училището му чак до изпитите, когато щеше да се наложи да напусне и да иде в някой местен колеж. Софи трябваше да се премести в държавно училище още през летния срок. Където и да се намираха по това време. Където и да се намираше той. Където и да се намираше Лори.

Тя трябваше да говори с него. Не можеше да продължава така, без да знае. Понякога му се щеше да я хване за раменете и да я разтърси здраво, за да изтръгне някаква реакция от нея, но не можеше да го направи — не би могъл отново да я докосне под влияние на гнева си. Ужасно се срамуваше от инцидента, който според него бе сложил началото на всичко — бе изтървал нервите си в разговора с Ник и си бе изкарал яда на нея. Още виждаше изписания на лицето ѝ ужас, когато я блъсна силно към рамката на вратата. В онази стотна от секундата наистина искаше да я нарани. Да я накара да си плати, задето взема страната на Ник и застава срещу него, задето отказва да го подкрепи, макар че ѝ е съпруг и тя трябва да обича най-много него. Цялата несигурност, която се бе опитвал да потисне, бе бликнала на повърхността и той бе изгубил контрол. Беше глупак. А сега, разбира се, бе загубил доверието ѝ. Отпусна глава върху гърдите си. Бе нарушил границите на доверието им, и то пред Софи.

През изминалата година се бе люшкар между големи промени в настроението — бе енергичен и оптимист в един момент, а в следващия потъваше в бездната на депресията и отчаянието. И всичко това бе стоварил върху главата на Лори, сега го разбираше. Дори и миналата седмица в училището на Ник се бе държал безразсъдно и

жестоко. Кога ли щеше да се научи най-сетне? Без да я наранява физически, той я бе тормозил с изблиците си на гняв и постоянните промени в настроението. А сега бе изплашил и дъщеря си. В какво чудовище се бе превърнал? Софи не му даваше да я прегърне. От гърдите му се изтръгна въздишка. Предната вечер се беше навел да я целуне за лека нощ, а тя се бе дръпнала от него. Наложил се да се наведе още по-ниско и да се пресегне към нея, докато по-рано тя протягаше ръчички и увисваше на врата му. Съвсем естествено, тъй като бе неин баща. Но сега само се оставяше да я прегърне, без да отвръща на прегръдката.

Колко много бе приемал за даденост. Как само бе минавал през ежедневието си, влизайки и излизайки от идеалния си дом, разглезен от лукса и удобствата, които Лори му осигуряваше. Имаше ли тя представа колко я обича? Беше ли й показал по какъвто и да било начин, че без нея той е нищо? Замисли се. Не. Защото никога не се бе замислял, че всичко може да свърши.

Посегна към телефона на бюрото си. Щеше да й се обади, да й предложи да излязат някъде да хапнат тази вечер, да поговорят. Сърцето му се сви. Тя не би могла, не би искала да го напусне. Къде би отишла? Не можеше да иде при баща си, господи, та той щеше да се жени след три седмици, Джерард съвсем беше забравил за това. Каси ги бе поканила да идат на ски с тях на Великден, но нямаше начин — не ставаше дума само за наема на вилата, Каси бе казала, че той вече е платен, но имаше и разходи за ски оборудване, карти за лифта, ски учител за децата. Обеди, хранене по ресторанти — нямаше как да идат. Какво щеше да прави той? Да даде сметката на Нат ли? Лори не разбираше колко много мъжката гордост зависи от парите. Мъжът осигурява препитанието. Ако му отнемеш това — какво остава? Разбира се, може да е страхотен баща и да прекарва много време с децата си, да е любящ съпруг, но основната му роля и смисъл в живота бе да осигурява прехраната, да защитава и да се грижи за семейството си. Джерард изобщо не можеше да разбере Том. На вечерята у Каси бе на страната на Сара. Защо трябваше тя да го издържа? Що за гордост имаше този човек, след като вземаше пари от жена си, без изобщо да печели нещо? На думи Джерард можеше и да се съгласи с теорията, че е възможно жените и мъжете да сменят ролите си, но всъщност смяташе това за голяма глупост. Жените искаха мъжът да се грижи за

тях, а те на свой ред бяха най-естественият избор за грижи за децата. Разбира се, и мъжете можеха да го правят, но на тях им липсваше инстинкт за това. Сара според него при цялата ѝ показна независимост и блестяща кариера искаше мъж, който да я издържа, да я глези и закриля. Том не го правеше. Не вярваше бракът им да оцелее дълго.

Ръката му се поколеба над телефона. Дали Лори щеше да говори с него? Бе прекалено възпитана, за да затвори направо слушалката, но си бе изградила навика да говори с него така, че въобще да не се получава разговор помежду им — тя просто не участваше в него. Просто отговаряше с „да“ или „не“, или „щом смяташ, че това е добра идея“, а после той осъзнаваше, че мислите ѝ изобщо не са били там. Каквото и да кажеше той, явно нямаше никакво значение. Сякаш бе развила имунитет спрямо него. Единственият поне малко обнадеждаващ факт бе, че вече не спореха, нямаше кавги. Вместо напрегната, сега атмосферата в дома им бе приглушена. Стъпваха на пръсти един край друг и никой не повишаваше тон. Сякаш някой е умрял, помисли си той. Още не бяха казали на Софи и Ник за продажбата на къщата. Бяха решили, че няма смисъл, докато не започнат да идват купувачи за оглед, а дори и това можеше да става, когато Софи е на училище.

Намираше се на ръба на банкрута. Понякога ставаше сутрин и си казваше: „По дяволите всичко. Това е най-лесният избор“. Но това щеше да означава, че няма право да е директор на собствена компания поне три години, така че за известно време не може да започне друг собствен бизнес. Ако изобщо посмееше. Щеше да се наложи да работи за някой друг, да прехапва устни, когато изпълнителният директор му нарежда какво да прави, да се съобразява с политиката на компанията и да пази добро поведение, ако иска да получи повишение на заплатата. В гърдите му се надигна възмущение. Бе шеф на международна компания, а за в бъдеще ще трябваше да се подмазва на някой невеж глупак, който ще му дава заповеди. Можеше да го направи. Щеше да се наложи. Офертата на консорциума бе оттеглена и тази спасителна нишка бе прекъсната.

Имаше една голяма текстилна компания, която си търсеше маркетингов мениджър. Можеше да върши тази работа и с вързани очи. Заплатата бе наполовина на сумата, която бе печелил преди десет години. А дали ще вземат някой като него? Дали ще искат известна

личност, която да нарушава установения им ред? Отговорът вероятно беше „не“. Сигурно ще си помислят, че просто изчаква удобния момент отново да започне да работи сам и вероятно да им открадне идеите и клиентите.

Може би щеше да се наложи да се преквалифицира, да започне нова кариера. Замисли се сериозно. Винаги бе искал да стане адвокат, но сега нямаше как да се запише да следва право, нито би могъл да си го позволи.

Набра домашния си номер. Телефонът продължи да звъни толкова дълго, че той си помисли, че няма никой.

— Ало?

— Лори, аз съм.

— О, здравей.

— Заета ли си? Да не прекъсвам нещо?

— Не, просто работя.

— О! Няма да те задържам.

— Какво искаш? — Гласът ѝ бе сдържано учтив. Ръката му стисна здраво слушалката. „Искам да кажеш, че ме обичаш. Че всичко ще е както преди. Че разбираш колко съжалявам.“ Но не можеше да ѝ каже нищо подобно. Знаеше, че в момента, в който се опита да разговаря открито с нея, тя ще се отдръпне, ще се затвори в себе си и ще направят поредната стъпка назад в отношенията си.

— Затварям офиса.

— О! — В гласа ѝ прозвуча съжаление.

— Видя ли снимката на Нат на първа страница?

— Да. Сигурно е било ужасно за Каси.

„Как би се почувствала ти, ако бях аз?“, помисли си Том.

— Говори ли с нея?

— О, да, видяхме се вчера. Добре е. Много разстроена, но иначе е добре. Нат ще се върне в края на седмицата. Много смело от негова страна да реши да остане.

— Типично за Нат.

— Да, явно се опитва да се държи така, сякаш не е нещо особено. Артър се наслаждава на славата му.

Джерард се засмя мрачно.

— Лори...

— Какво? — Гласът ѝ, който се бе поуспокоил, отново стана напрегнат и тя застана нащрек.

— Трябва да поговоря с теб.

— О!

— Само това ли ще кажеш?

— Малко съм заета в момента. Звъни другият телефон, трябва да затворям.

— Лори! — Джерард се опита да се сдържи и да не вика, а кокалчетата на пръстите му побеляха, докато стискаше телефона.

— Моля те, не викай.

Той се постара да вдиша няколко пъти дълбоко, за да нормализира гласа си. Ако изпуснеше нервите си, това щеше да е краят, тя можеше да му затвори телефона.

— Не викам. Просто денят ми наистина беше много ужасен. Маргарет ще мине по-късно и трябва да ѝ кажа, че официално приключваме дейността другата седмица. Ще ѝ платя до края на месеца.

— Можеш ли?

— Не. Слушай, трябва да си направим планове.

Последва мълчание.

— Лори?

— Чух те.

— Е?

— Няма смисъл да правим някакви планове, докато нямаме купувач. После ще видим.

— Какво ще видим?

— Ще видим какво ще правим.

Беше използвала множествено число. Това бе лъч надежда.

— Можем да започнем отначало.

Отново мълчание.

— Лори, няма да те моля.

— Не бих го очаквала от теб.

— Не мога да спя без теб.

Мълчание.

— Съвсем буквално ми е студено без теб.

— Недей.

— Какво недей?

— Не ме карай да вземам решение.

Той замълча и се втренчи в телефона.

— Какво решение? — Сърцето му биеше притеснено.

— За това къде ще отида.

— Къде ще отидеш?

— Джерард, това е безсмислено. Не знам. В момента не знам нищо. Живея ден за ден, просто правя стъпка след стъпка.

— Само това ли?

— Само това мога. Ник ще се върне следващата седмица и трябва всичко да е спокойно. Наистина спокойно.

Това си бе направо заповед от устата на Лори.

— Няма да споря с него, ако това имаш предвид.

— Добре. Сега трябва да затварям.

— Недей! — Това прозвуча много по-остро, отколкото искаше.

— Искам да кажа, просто ме остави да говоря. Дори и ако не искаш да казваш нищо. Моля те, моля те! Обичам те. Не мога да живея без теб. Направо ще полудея, като не мога да те прегръщам и да те любя. Не мога да понеса мисълта, че си се изолирала от мен. Единственият начин да направим цялата ситуация поне малко по-поносима е като се държим един за друг. Къщите не са важни. Училищата не са важни. По дяволите всичко. Онова, което наистина има значение, сме ние и децата. Можем да започнем отначало. Имам планове, наистина. Не е нужно да работиш, ако не искаш, може всичко да е както преди. Моля те, Лори, аз...

— Не искам да бъде както преди — тихо се обади Лори. — Не знам дали е възможно. Прекалено късно е.

— Тогава ще бъде различно! Нямах предвид това. Имах предвид, че ще можеш да правиш каквото желаеш и аз ще те подкрепям... да, вярно, изгубихме доста, но това е само временно...

— Не разбираш, нали?

— Какво?

— Не разбираш, че не искам нищо да е както преди.

— Но ти беше щастлива!

Последва дълго мълчание.

— Лори, ти беше щастлива, знам, че е така. Животът ни не е бил някаква измислица. Раждането на децата...

— Ти не беше там.

— Знам! Сбърках, сега го разбирам, имал съм грешни приоритети. Но го правех заради теб, заради нас...

— Така ли?

— Така си мислех. Трябва да ми позволиш да опитам.

— Не знам. Просто не знам.

— Това е някаква луда главоблъсканица! — избухна той.

— Ще затворя — каза твърдо тя.

— Добре, добре. Мислех, че сме щастливи. Ти със сигурност изглеждаше щастлива. Ник, Софи — имаме деца, Лори. Нашите деца. Нищо не би могло да промени това. Знам, че не съм ти го казвал, но ти си фантастична майка, фантастична съпруга, най-добрата...

— Знам.

— Дай ми поне някаква надежда — каза той. — Моля те.

— Не знам дали имам какво да ти дам. — Гласът ѝ бе уморен. — Вече сякаш не знам нищо.

— Това е от шока. Ще премине. Важното е основната истина, че двамата се обичаме и обичаме и децата си. Щом имаме това, значи имаме всичко, от което се нуждаем.

— Може би е прекалено късно.

— Какво, за бога, имаш предвид?

Последва тишина, а после тя отвърна забързано:

— Ти се възползва от нас, Джерард. Приемаше живота ни за даденост и ни тормозеше, викаше ни, отнасяше се с мен като с някаква слугиня, искаше всичко да е идеално, но не ми даваше нищо в замяна, нито ме караше да се чувствам оценена, не ми показваше дали ме харесваш, дали ме смяташ за интересна или приятен събеседник, или поне нещо от онова, което хората имат нужда да почувстват, за да знаят, че са важни. Ти не ми даваше нищо от себе си. Знаеш ли колко самотна съм се чувствала понякога, изолирана от теб. А когато си беше у дома, се държеше като тиранин, на когото всички трябва да се подчиняват. Не може сега да обърнеш всичко и да кажеш, че имаш нужда от нас, когато си в криза. Взехме си поука, Джерард, научихме, че нямаме нужда от теб. Няма защо да търпим повече. Можем да живеем и без теб.

— Ами Софи? Ами Ник?

— Софи е много малка. Ще свикне. Ти се държа отвратително с Ник и не съм сигурна, че той би искал да има нещо общо с теб.

— Да не искаш да ми кажеш, че ме напускаш? — Той изрече думите много бавно и предпазливо, а после задържа дъха си.

Последва дълго мълчание.

— Не мога да кажа още — отвърна тя.

— Моля те! Господи, сега вече те моля, умолявам те! Недей! Не знам какво бих правил — не мога... — По лицето му се стичаха сълзи.
— Не можеш. Не и сега. Нямам нищо...

— Не прави така. Не по телефона. Нищо не е решено, Джерард. Децата те обичат, да, дори и Ник, и нищо на света не би ме накарало да те разделя с тях.

— Ами ти? Обичаш ли ме?

Но тя беше затворила.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

САРА

— Не ме интересува, дори и да струва пет хиляди лири, трябва да го направим до четвъртък. Чу ли ме? И не ми казвай, че си намерила пет жени, които приличат на крави. Искам да са слаби, млади и красиви. Иначе няма да ти платим.

Тя тръшна телефонната слушалка. Тази работа бе просто непоносима. Непоносима. Мислеше, че Чарлз ще назначи някой на нейното място и ще я остави да ръководи двата отдела. О, не! Хитрият Чарлз бе преценил, че просто ще уволни Вениша, на която веднага ѝ бяха предложили същата длъжност в един конкурентен вестник за повече пари, и бе оставил Сара да изпълнява и двете роли. Вениша тактично ѝ бе намекнала, че сегашната ѝ длъжност е нож с две остриета и че ако не се справи със задълженията си, Чарлз възнамерява да превърне списанието в цветна притурка на самия вестник, като така си спести хиляди лири от разходи за печат.

Всъщност не беше вярно, това бе слух, и то такъв, който максимално да притесни Сара и да я накара да се чувства под напрежение и силно несигурна. Чарлз смяташе, че може и да е подценил Вениша и вероятно изобщо не е трябвало да я уволнява. Дочуваше прекрасни отзиви за режима, който тя бе наложила в конкурентния вестник. Може би трябваше скоро да я изведе на обяд и да изгладят отношенията си, за да подготви почвата за евентуалното ѝ връщане.

Засега той нямаше намерение да назначава човек на старото място на Сара. Което означаваше, че тя, каквато си бе съвестна, трябва просто да се старее повече и да се справи. За нея това бе чудесна проверка. Бе взела личната си секретарка Козима със себе си и горката жена тичаше напред-назад като обезумяла.

Сега работата ѝ се удвои. Двойно повече снимки, двойно повече поръчки, двойно повече служители и журналисти на свободна практика, с които да се разправя, двойно повече интриги и разправии

между подчинените ѝ в офиса, които се бореха за по-добра длъжност. Една от любимите ѝ редакторки, отговаряща за поръчките, Клеър, бе в отпуск по майчинство и Сара нямаше друг достатъчно близък човек, пред когото да се отпусне и да се освободи от натрупаното напрежение. Не можеше да се довери на никого в отдела, нито да покаже и най-малката слабост. Това я изтощаваше. Прекарваше все повече нощи в хотела близо до офиса, защото просто не можеше да понесе мисълта да се качи на влака в десет часа вечерта, а после да стане в пет, за да хване обратния влак в шест часа. Освен това двамата с Том не си говореха и атмосферата вкъщи бе ужасна. Детегледачката се справяше с домакинството много ефикасно, но показваше известни признаци на недоволство от нагнетената обстановка. Мики бе останал цяла нощ навън предната събота, заявявайки, че е при приятел, но когато се бяха обадили на този приятел, той бе отрекъл да знае нещо. Само господ знаеше къде е бил. Луси се отнасяше направо грубо с нея, а Дейзи я гледаше все едно на Сара са ѝ пораснали рога и се държеше за полата на детегледачката. Злополуката с Том я бе разстроила много и тя не можеше да разбере защо татко ѝ не я води на училище и не я взема оттам. Том междувременно явно използваше свободното си време да чете книги и да зяпа през прозореца, вместо да се заеме сериозно с писането, след като имаше помощник за децата.

— Мога ли да вляза? — Козима подаде глава през вратата.

— Разбира се. — Сара разгърна три различни макета пред себе си. — Ще ми помогнеш да избира кой от трите е най-малко непривлекателен.

Козима надникна над раменете ѝ.

— О, боже! — възкликна тя. — Много ли са скъпи?

— Пет стотака всеки.

— О! Чарлз няма да е във възторг, нали?

— Със сигурност. Защо, за бога, не слагат най-напред снимките в електронен формат на специалното табло? Можем да подберем тези жени, преди да е станало прекалено късно. Всички ли са толкова слабоумни?

— Малко е трудно, като я няма Клеър — кимна Козима. — И мисля, че хората чувстват...

— Какво? — рязко попита Сара.

Козима бе единственият човек в офиса, който изобщо се осмеляваше да говори откровенно с нея.

— Усеща се известна липса на насока — каза тя. — Ти си тук, говориш непрекъснато по телефона и никой не взема никакви решения. Тази седмица дублирахме поръчката за жените и диетите, нали се сещаш, защото никой не беше проверил кой на кого се е обадил, така че двама журналисти бяха писали по една и съща тема, а ние го разбрахме едва когато видяхме снимките.

Сара хвана главата си и простена.

— Всеки е длъжен да докладва най-напред на мен. Искам да видя всеки проект, преди да се даде поръчката, искам да видя всяка снимка, преди да платим за фотосесията.

— Нямах време — предпазливо изтъкна Козима.

— Знам, че нямам време, по дяволите! Съжалявам. Знам, че нямам време, но в противен случай ще надхвърлим годишния си бюджет за около, хм, три месеца и после ще ме уволнят. Заради всички тези проклети съвещания, на които трябва да присъствам. Повечето са просто губене на време и шанс за всеки от редакторския екип да се покаже пред другите и да спечели някоя и друга точка на гърба на колегите си, както и да ги натопи пред Чарлз. И всичко продължава часове наред. Политиката това, политиката онова. А страниците няма да се запълнят сами.

— Трябва ти почивка.

— Именно това няма да получа.

— Идва Великден. Хубаво е да заминеш някъде със семейството си.

Сара я погледна. Последното нещо, което би си представила като начин за отпускане от стреса, бе да се затвори с Том и децата в някоя далечна вила, където веднъж завинаги да разрушат с гръм и трясък мита за сплотеното семейство.

— Не мисля — отвърна тя. — Нямам време. Единствената им възможност бе предложението, което Каси бе подхвърлила преди седмици, още преди вечерята у тях — покана да идат с тях във Франция, защото семейството, с което планирали да прекарат заедно ваканцията, се отказало от пътуването и сега разполагали с четири свободни стаи. Каси бе намекнала, много щедро от нейна страна, че няма нужда да плащат за настаняването, понеже вилата вече била

резервирана и платена, а само за самолетните билети и обичайните разходи като карти за лифта и прочие. Пък и във вилата имало осигурена храна, което означаваше, че няма да плащат много за хранене навън, само понякога за обяд и една вечеря, когато обслужващият персонал на вилата има свободен ден. Господи, звучеше много изкусително, защото така не се налагаше да е сама с Том, което би било непоносимо, а и можеше да кара ски по-дълго, което много обичаше и в което бе много добра, и децата нямаше да ѝ се мотаят в краката, защото ще си имат приятелчета, които вече познават и с които да си играят. Нат и Том толкова добре се разбираха с децата и тя щеше да има така ценното за нея лично време. А не бе за пренебрегване и фактът, че Куршевел бе много изискан и популярен курорт и щеше да ѝ е много приятно да каже на всички къде заминава. Много по-добре, отколкото някоя схлупена къщурка на брега, в която просто щяха да пренесат домашните си кавги.

— Всъщност — разсъждаваше тя на глас — може би ще ни трябват малко подкрепления за Великден. Може би ще замина. Обади се на Клеър, за да разбереш дали вече е родила. Ако не е, предложи ѝ двойно заплащане, за да ме замести, може би само за четири дни. Или пък да работи от дома си, ако така предпочита.

— Добре.

Сара не попита Козима дали тя ще заминава някъде, но пък момичето бе свикнало да не е център на внимание — част от качествата на добрия личен асистент. Нямах друг живот, освен този в офиса.

— Значи да се обадя. Има ли друго нещо?

— Да. Искам да почовъркам в мозъка ти. Сядай.

С леко безпокойство, Козима си придърпа стол.

— Какво мислиш за идеята да посветим серия от статии на модерните връзки? Революцията във връзките? Битката на половете?

Козима кимна. Беше свикнала Сара да я използва като опитно зайче за идеите си.

— Звучи ми добре. Това е нещо, за което всички говорят непрекъснато.

— Така ли? — Сара замислено захапа върха на химикалката си. — Ами твоите приятелки? За какво си говорите, докато пиете мартини с водка?

Козима се засмя.

— За мъже, разбира се — отвърна тя.

— Мъже и...

— Нежеланието им да се обвързват. Аз съм на трийсет и две и съвсем не съм по-близо до брака, отколкото когато бях на двайсет и две. Е, вероятно дори съм по-далеч, защото няколко от мъжете, за които можех да се омъжа, вече са женени за други.

— А защо не се омъжи за някой от тях?

— Не бяха идеални — отвърна Козима. Сара кимна. — Трябва да отговарят на абсолютно всеки критерий — искам мъж, който е красив, мил, преуспял, любящ... — Тя се усмихна на неверието, изписано по лицето на Сара. — Да, знам, прекалено идеален образ. Но вече не е приемливо да излизаш с мъж, който просто става за момента. Той трябва да бъде подходящият сега и завинаги.

— Разбирам — промърмори Сара.

— Но постепенно проумявам — продължи Козима, — че е много трудно да си независима жена с успешна кариера и освен това да се грижиш и за някой мъж. Колкото повече остаряваш, толкова по-придирчива ставаш и постепенно започва да ти става ясно, че мъжете в крайна сметка не са се променили много, че все още искат майките си. Искат жена, която хем ще им направи живота удобен и приятен, хем ще печели собствени пари, а и ще бъде сексапилна и женствена.

— Защо това изглежда толкова трудно? — Сара се наведе напред.

— Защото няма да тичам за някой мъж, след като и аз съм изтощена. Няма да се правя на крехка девойка и да гъделичкам егото му — заяви Козима. — Живях с Алистър три години и това ме накара да осъзная, че макар да работим еднакъв брой часове, той все пак очаква аз да чистя тоалетната и да пера дрехите му! — Тя се засмя потресена. — Представяш ли си! Мислех, че ще бъдем абсолютно равноправни, но той се отнасяше с мен като със слугиня. Представи си какво щеше да е, ако имахме деца. Сигурно щеше да смята, че те са само моя грижа.

— Значи според теб постоянните връзки не са възможни?

— Не и докато не намеря идеалния партньор — отвърна Козима. — Но щом минеш трийсетте, ако си като приятелите ми, се озоваваш в една голяма група, в която повечето хора са спали един с друг в даден момент, защото всички се познават толкова добре и всички се

движите заедно навсякъде, което е много забавно, и си правите фантастични партита, но това означава, че просто не се оформят постоянни двойки. Сякаш се плашим от това. Страх ни е да не сбъркаме. Дори да заживееш с някого е прекалено важно решение и се ужасяваме да не сбъркаме всичко, затова сме като парализирани и накрая не вземаме никакво решение и продължаваме да се мъкнем от парти на парти.

— Но имаш страхотни приятели — замислено отбеляза Сара.

— О, да, купища приятели. Това е една огромна, сигурна мрежа от хора, които те подкрепят.

— Нещо като групова градска прегръдка — усмихна се Сара.

Козима се засмя.

— Предполагам. Обръщаме се един към друг за подкрепа и хората са донякъде взаимно заменяеми — и мъжете, и жените. Всъщност двама от най-близките ми приятели са хомосексуалисти. Прекрасни са. Аз просто... просто не искам да се озова седнала сред тях с цигара в едната ръка и бутилка вино в другата и да правя същото, когато съм на петдесет. Искам отговорности. Искам деца.

— Значи ще се омъжиш?

— Да се омъжа ли? — Козима се засмя. — В момента това изглежда много далечна перспектива.

— Но ти си на трийсет и две, нали?

— Знам. Баща ми обича да се шегува с мен и казва, че ако не се размърдам, ще стана като онази жена в Румъния, нали се сещаш — дето роди след оплождане ин витро на шейсет и пет години или нещо такова. Знам, че трябва да се размърдам, но не искам да имам дете от когото и да е. Макар че — каза тя и се приведе напред — имам една приятелка, която си роди дете, като използва сперма от донор. Беше й омръзнало да чака идеалният мъж да се появи на хоризонта, така че си купи бебе по поръчка.

— Чудесна история — каза Сара.

— Знам, молила съм я, но не иска да говори. Не се тревожи, ще продължавам да я уговарям.

— Предложи й пари.

— Опитах вече. Казва, че не иска да се превръща в посмешница или в обект на любопитство.

— Тя е жена на нашето време — заяви Сара. — Няма да я изложим.

— Знам. Но въпреки това не иска. Сега има прекрасно бебче, Джордж, и е по-щастлива от всякога. Винаги съм смятала, че бебетата са доста противни, но той е просто прекрасен. Тя дори не мисли да се връща на работа.

Козима поклати невярващо глава.

— А бащата издържа ли детето?

— Там е работата — тя няма представа кой е. Платила е за спермата и бебето е само нейна грижа. Мисля, че е гениална идея. Може и аз да го направя, ако стана на трийсет и пет и не съм срещнала някой специален човек.

— А търсиш ли го?

— Господи, непрекъснато. Но всеки се страхува да направи първата крачка. Предполагам, че всъщност искам — тя се засмя — да се появи рицар с бляскави доспехи и да ме отвлече. Но пък ако стане, вероятно ще си кажа, че е сексист и грубиян. Ти си голяма късметлийка — каза тя.

— Какво?!

— Намерила си идеалното решение. Имаш прекрасния Том, който се грижи за децата, и страхотна кариера. Може би това е верният начин — всички жени да ходят на работа, а мъжете да стоят у дома.

— Но ти искаш ли мъж, който си стои у дома?

Козима я погледна замислено.

— Да — тактично отвърна тя.

— Лъжкиня — заклеми я Сара. — Както и да е, нищо не е чак толкова съвършено. Работя всеки божи ден, безброй часове наред, никога не съм си вкъщи при децата и мисля, че те всички ме мразят.

Козима изглеждаше шокирана.

— Сигурна съм, че не е така.

— Просто понякога го чувствам така. Трагично е, но явно няма идеално решение за проблема.

— Нямах ли приятели, които работят на пълен работен ден и си поделят задълженията в домакинството?

— И които още са заедно ли? — Сара се замисли. — Не.

След като асистентката ѝ си тръгна, тя остана втренчена в една точка. Трябваше да прегледа предложенията за статии и да си води

бележки, но буквите се размазваха пред очите ѝ. Потърка чело с върховете на пръстите си и завъртя глава наляво и надясно. Наистина имаше нужда от масаж, вратът ѝ бе схванат. Козима мислеше, че тя е късметлийка. Направо върхът. В момента се чувстваше най-използваната и недооценена жена на света. Всичко щеше да се нареди, ако Том продадеше романа си. Злополуката му бе толкова безотговорна постъпка, сега се налагаше да намери пари и за детегледачка.

Седмици наред не бяха разговаряли истински. Искаше ли развод? Искаше ли да напусне Том? Представи си себе си като самотна майка, опитваща да се справя с кариерата и грижите за децата без неговата помощ. Не се съмняваше, че тя ще получи попечителство, понеже тя изхранваше семейството. Макар и да не смяташе, че той върши кой знае какво за домакинството, сега осъзна, че ще ѝ липсва, както и всичко онова, което вършеше у дома. От чисто практическа гледна точка, с него ѝ бе много по-добре, а и децата го обожаваха. Ами тя? Облегна лакът на масата и опря лице върху дланта си, втренчена невиждащо в екрана на компютъра. Когато се бяха запознали, смяташе, че той е умен, забавен, различен от всеки мъж, когото бе срещала дотогава. Малко луд и склонен към рисковани начинания, разбира се, но в това до голяма степен се криеше и сексапилът му. Никога не я подценяваше, винаги я насърчаваше и правеха страхотен секс. Но през годините всичко бе леко замряло — сега разбираше, че много вероятно просто не бяха се постарали да запазят онова, което имат. Том не бе красив като Нат или динамичен като Джерард, но имаше чар. Всички казваха така, след като се запознаят с него — има чар. „Всъщност не желая никой друг“, помисли си тя. „Виновна съм, че съм го приемала за даденост.“

Трябваше да положи повече старания. Щяха да заминат на ски с Каси и да си прекарат страхотно, и имаше голяма вероятност всичко да бъде както преди.

Той трябваше просто да се извини, а тя бе готова да прояви благосклонност.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

КАСИ

Усети как бедрата ѝ започват да се поклащат. Не бе чувала тази песен от години. Разтърси глава и разпусна косата си, така че да се стеле свободно, докато танцува из кухнята. Ако имаше нещо, което Каси да умее превъзходно, това бяха танците. Макар че и като момиче нямаше фигурата на модел, винаги бе танцувала страхотно. Раменете ѝ се движеха напред и назад в ритъма на музиката, тялото ѝ бе гъвкаво и се движеше плавно. Беше същинско възплъщение на соул музиката.

— Какво, за бога, правиш, скъпа майко?

— На какво ти прилича? — попита тя и сграбчи ръката на Тили.
— Танцувай с мен.

— Няма да стане — отвърна Тили, сложи ръце на кръста и загледа Каси, която се поклащаше около масата. — Да не си откачила напълно?

— Не, обичам тази песен. Хайде.

Отначало неохотно, Тили започна да мести крака. Беше толкова неловко. Но пък изглеждаше и донякъде забавно. Каси я хвана за ръка и скоро двете танцуваха заедно, като Тили правеше каквото си знае, а Каси се опитваше да си представи, че е на двайсет. Привлечени от шума, се появиха Бет и Артър. Артър се задоволи да удря с лъжица по масата, докато Бет се покатери отгоре ѝ и се зае да имитира доста сполучливо поп звезда, използвайки бутилката кетчуп за микрофон.

Нат отвори задната врата, ботушите му бяха целите покрити с кал. Беше обикалял из градината, за да реши дали е достатъчно сухо за първата сезонна коситба. Много обичаше да коси тревата, а най-вече му харесваше да седи върху трактора си. Почвата се оказа малко мека на места, но вероятно можеше да свърши работа, без да оставя прекалено дълбоки коловози по моравата. Огледа превърнатата в дискотека кухня и повдигна вежди. Тили държеше Хектор и докато предните му лапи имитираха съвсем прилично Джон Траволта в „Треска в събота вечер“, на лицето му бе изписано крайно неодобрение

спрямо подобни волности. Хеймиш тупаше с опашка по пода в такт с музиката.

— Хайде, татко! — извика Тили. — Включвай се!

Песента свърши прекалено бързо.

— Беше забавно — каза Каси и продължи с танцова стъпка към него. — Свали си ботушите.

— Защо? Да не би да имаш някакви намерения спрямо мен?

— Не, просто не искам кал по пода.

— Лошо за котката тогава — отвърна той и двамата погледнаха стройната редичка от котешки стъпки, които водеха към пластмасовия кош за пране, където тя спеше през деня.

Каси винаги проверяваше внимателно дрехите, преди да ги пъхне в пералнята, защото иначе имаше голяма вероятност да се окаже, че по цветното пране има сиви косми. Центрофугата и котките не бяха добра комбинация и Каси бе почти сигурна, че на етикета на Суути пише „само ръчно пране“.

— Ето го скромния герой — ухили се Артър.

Това бе новият прякор на Нат, отначало забавен, но шегата се бе поизтъркала. Той протегна ръка и разроши пригладената напред коса на сина си.

— Млъквай, рошко!

Каси се зарадва, че е в добро настроение, защото трябваше да му каже нещо, което нямаше да го очарова особено.

— Може ли да се коси? — Най-добре бе да използва заобиколен подход.

— Предполагам. Малко е рано, но ще стане. Какво е това? — Нат вдигна плика и извади от него писмо, потвърждаващо резервацията на вилата, както и самолетните билети за всички. — Май има страшно много от тези хартийки — отбеляза той, ровейки в билетите.

— О — започна Каси, — тъкмо се канех да ти кажа. Хм...

— Мама покани Том и Сара, и Лори, и всички ще дойдат — щастливо заяви Тили. — Както и децата. Всички.

— Какво!? — избухна Нат. — За всички ли ще плащаме?

— Не точно — бързо се обади Каси. — Всъщност изобщо не. Само вилата. Всички вече ми дадоха пари за билетите.

Е, поне Том и Сара, още не бе получила чек от Лори.

— Защо — търпеливо подхвана Нат — ще ходим на почивка с цял подвижен цирк?

— Не е справедливо — възрази Каси. — Ще бъде забавно.

Нат повдигна вежди.

— Не можах да откажа — сви рамене жена му. — Нали ме знаеш. Съвсем бях забравила, че съм ги поканила, толкова отдавна беше, а после Сара ми се обади и каза, че обмислили предложението ми и с удоволствие ще дойдат, а после си поговорих надълго с Лори и... — Тя погледна към децата. — ... в момента, нали знаеш, стори ми се чудесна възможност тя да си почине с децата.

— Какво?! — възкликна Нат много ядосан.

Каси му направи знак да спре. Бе обещала на Лори да не казват на децата, че къщата е обявена за продан, защото Софи и Ник още не знаеха, а и не искаше из селото да се приказва. Нямахше табела „Продава се“ и всичко се правеше много дискретно.

Каси бе престанала да обмисля възможни сценарии, от рода на „ами ако бизнесът потръгне“, защото Лори ѝ бе казала, и отново я бе заклела да пази тайна, че е много вероятно Джерард да се принуди да обяви фалит — и край. Няма връщане назад. На Каси ѝ се стори, че тя е прекалено спокойна и все повтаряше, че всичко е „наред“ като човек, упоен от успокоителни хапчета. Освен това отбягваше всичките ѝ въпроси за Том, а и той не издаваше нищо. Когато я притисна, Лори заяви, че и двамата осъзнават невъзможността на връзката, а после отказа да отговаря на повече въпроси, като заяви, че най-напред трябва да реши какво ще е бъдещето ѝ. Каси подозираше, че двамата са постигнали някакво тайно споразумение, за което не ѝ казват — това, от една страна, я караше да се чувства изолирана, а от друга, бе известно облекчение, защото тя самата не виждаше никакъв изход от целия хаос и лудост.

Всичко изглеждаше толкова несигурно в момента и тя имаше чувството, че живее в някакъв сюрреалистичен филм. Лори и Джерард почти не си говореха, а и Джерард много рядко си бе вкъщи, понеже ликвидираше бизнеса и чакаха купувач за къщата. Том и Сара изобщо не си говореха. Том се бе затворил и сега пишеше книгата си, така че не бе идвал да пояди с нея цяла вечност. Сара явно прекарваше по-голямата част от седмицата в града, докато новата детегледачка се грижеше за децата. Лори също бе заета с работа, като казваше, че се

налага да се погрижи за кариерата си, защото се нуждае от финансова сигурност. Нат бе дал мнението си по въпроса, че двамата с Каси трябва да оставят всички други на мира да продължават да рушат живота, без да се месят изобщо. Точка по въпроса. Именно затова сега щеше да е много трудно да го убеди за тази обща ваканция. Много рядко избухваше пред нея, но това можеше да прелее чашата. Той заяви на Каси много твърдо, че трябва да поставят на първо място собственото си семейство и че тя няма да донесе никому добро, като се меси в чуждите работи, които изобщо не я засягат. Каси му отвърна, че човек има дълг към близките си приятели, но Нат каза, че животът е оцеляване и че неговото семейство винаги ще стои на първо място. „Освен това, допълни той, не искам децата ми да знаят каквото и да било за цялата история. Нека растат невинни.“ А тя дори не му бе казала за Том и Лори.

— Никога не се знае какво? — бе попитала Каси, докато пиеха кафе в кухнята на Лори по-рано през седмицата.

— Никога не се знае какво може да стане. Трябва да си осигуря известна независимост.

— Разбирам — отвърна Каси. — Сигурна ли си?

— За какво?

— Че ще го напуснеш, когато продадете къщата?

Лори обви с ръце прекалено слабото си тяло. Без грим изглеждаше като шестнайсетгодишна, а косата ѝ падаше свободно край лицето. Кухнята, която винаги имаше безукорен вид, сега беше, по стандартите на Лори, леко занемарена. На дъската за хляб се виждаха трохи, а на кухненската маса — бутилка мляко. Обикновено Лори използваше каничка за млякото. Тя улови погледа на Каси.

— Не мога да се насиля да се старая повече — обясни тя. — Сякаш това вече не е моят дом. — Наведе глава и Каси осъзна, че тя плаче. После махна с ръка към голям куп пликове на плота. — Само сметки — каза тя. — Не можем да платим никоя от тях.

— Опитайте ли с някоя агенция за уреждане на дългове? Или да вземете консолидиращ заем?

— Нямаме никакъв кредитен рейтинг — обясни Лори. — Нелепо е, нали? Живеем в къща за милион лири, но не можем да вземем назаем даже и сто. Тази седмица не можах да купя храна.

Каси зяпна. Лори кимна.

— Опитах се да платя в супермаркета с единствената ми останала кредитна карта, но тя не мина през машината. Тогава момчето на касата каза много дискретно: „Съжалявам, но не я приема“, а зад гърба ми имаше голяма опашка и всички гледаха мен. Бях сложила в количката само най-необходимото — хляб, мляко, сирене. Преди харчех стотици лири наведнъж. — Тя се засмя. — А сега не можеш да платя храна за петнайсет лири. Измърморих някакво глупаво извинение, като: „Сигурно е изтекъл срокът на валидност, колко съм глупава“, но момчето я погледна и каза, че не е това причината. После се опита още веднъж да я прокара през машината и отново се чу онзи противен звън. Така че погледнах в портмонето си, макар да знаех, че имам едва няколко лири, извадих млякото и платих само него, после изтичах навън, като оставих всичко друго на касата. На опашката зад мен имаше една жена от училището на Софи и... о, божичко... седях в колата си и плачех, а тя почука на прозореца и ми предложи да плати. Никога през живота си не съм била толкова унижена. Тя беше толкова мила, което само влошаваше нещата, и трябваше да излъжа, че съм забравила другите си карти у дома. После опитах да запаля колата, но тя не тръгна, защото нямаш бензин.

Каси разтри съчувствено ръката й.

— Защо не ми се обади? — нежно каза тя.

— Щях да го направя, но вече не мога да използвам мобилния си телефон. Банката е замразила всичките ни текущи плащания и мобилният ни оператор е блокирал номера ми.

— Господи!

— Качих се на автобуса до вкъщи, имах пари само за това. Знаеш ли, за пръв път от много години се качвам на автобус. Хареса ми. Чувствах се... анонимна. Помолих Том да вземе Софи вместо мен, а после Джерард напълни една туба с бензин и отиде да прибере колата. Взел назаем от свой приятел. Ще му върне парите — добави тя.

— Не можете да живеете така.

— Какъв избор имаме?

— Кога ще ти платят за ремонта на имението?

Лори въздъхна.

— Помолих ги за междинно плащане, а те ме изгледаха много странно — обикновено не получаваш пари за една поръчка, докато не

я изпълниш. Но обещаха другата седмица да видят какво могат да направят. Имах чувството, че моля за милостиня. Беше ужасно.

— Но това е глупаво — те ти дължат тези пари.

— Знам. Но въпреки това се чувствах така, сякаш прося. Не можеш да разбереш какво е, Каси. Не смея да вдигна телефона. Не смея да отворя пощенската кутия, цялата замръзвам, когато на вратата се почука. Страх ме е, че някоя от агенциите за кредитните карти ще изпрати съдия-изпълнител и Софи ще си е у дома.

— Колко дължите?

— Нямам представа, там е проблемът. Джерард не ми казва. Знам, че аз дължах около хиляда лири по моята карта, но той извади още поне четири, когато нещата започнаха да се влошават, а знаеш колко високи са лихвите при кредитните карти, когато не погасяваш напълно навреме... това се отразява на всичко. Скоро може да ни спрат домашния телефон, както спряха моя мобилен. Единствените пари, които мога да използвам за храна, са детските помощи — слава богу, че съм спестила малко от тях.

— Няма ли как да вземете заем срещу къщата?

— Няма останала достатъчно неипотекирана част. А ако Джерард стигне до фалит, всичко ще бъде погълнато от дълговете, които има към кредиторите и доставчиците си, а това означава и че Ник ще трябва да напусне училище в края на този срок.

— Няма да е краят на света. — Още щом го каза, Каси усети, че думите ѝ са ужасно неподходящи.

Лори се засмя горчиво.

— Може и да не е. Но определено прилича на него.

— Как е Джерард?

— Отчаян. Не спим в една стая. Не мога да понеса да ме докосне.

— Вината не е изцяло негова.

— Знаеш, че въпросът не е в това. Не става дума само за... за случката, а за факта, че ме е лъгал. Лъгал ме е години наред. Бихме могли да предотвратим всичко, ако ми бе казал накъде вървят нещата.

— Но бизнесът е негова грижа, знаеш го. Той не би приел съвет от теб.

Лори кимна.

— Знам. Но трябваше да ми каже, че къщата е обща собственост и че тегли големи заеми срещу нея. Щях да се противопоставя. Нали в това е целият смисъл на дружеството с ограничена отговорност — че рискът е ограничен. Нямах да изгубим всичко, но той е взел това решение сам.

— Което не е било правилно от негова страна — призна Каси.

— И не става дума само за парите, Каси. А за начина, по който се отнасяше с нас. Имам чувството, че години наред съм живяла на ръба, а през цялото време съм си мислела, че всичко е наред, защото скоро всичко отново ще се оправи и нещата ще потръгнат и той отново ще се превърне в човека, за когото се омъжих. Но вече смятам, че човека, за когото се омъжих, го няма. Той никога повече няма да е същият.

— Сигурна ли си?

Лори кимна, прехапала пресъхналата си долна устна.

— Той казва, че може да бъде такъв — каза ми го вчера по телефона, — но не мога да му вярвам. Именно в това е проблемът. Знам, че вече не мога да му вярвам. Ужасена съм от мисълта какво може да направи. Усещам, че непрекъснато отлагам във времето, опитвам се да не вземам решения, които съм длъжна да взема. Трябва да си направя планове, но се чувствам парализирана.

— Трябва да помислиш какво е най-добре за Ник и Софи.

— Знам — съгласи се Лори и прокара изморено ръка през дългата си коса. — Те ще се ужасят от мисълта за преместване, но Ник е достатъчно голям, за да разбере. Софи не би могла. Дори и сега тя очаква татко ѝ да оправи всичко, но е променила чувствата си към него. Сякаш се притеснява какво ще направи той, откакто... някои неща не могат да се заличат.

— Можеш ли да му простиш?

— Мога да го разбера, което не е съвсем същото. Мога да разбера защо е толкова гневен и наранен, че напада всички наоколо си и не съзнава добре какво прави. Но това не го оправдава. Казва, че може да се промени, но господи, Каси, вече не знам дали го искам. Чувствам се напълно опустошена. Вчера се опита да ме моли по телефона, но не можех да го слушам. Каза, че ме обича, но...

— Ами Том? — тихо попита Каси.

Лори настръхна.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, срещаш ли се с него? Мислиш ли... — Каси преглътна неловко. — Би ли напуснала Джерард, за да бъдеш с него? Той ще напусне ли Сара?

Лори изглеждаше ужасена.

— Господи, не! Срещаме се, разбира се. В училището, из селото. Но не, Каси, не бих могла да го подтикна към това. — Каси си помисли, че вероятно няма да има нужда от подтикване. — Не бих могла да гледам как се разрушава нечие семейство.

— Казала ли си му го?

— Да — отвърна тя. — Повярвай ми, Каси, казвала съм му. Най-напред трябва да подредя собствените си мисли, преди изобщо да правя планове за бъдещето, а децата винаги ще са на първо място. Трябва да им осигуря дом.

Каси издиша с облекчение. Но въпреки това остана сянка на съмнение. И двамата изглеждаха прекалено спокойни. Лори сигурно поставяше децата на първо място, но двамата несъмнено бяха скроили някакъв план. Може би за години напред, но бяха взели решение.

— Нека ти дам малко пари — предложи Каси.

— Не, Каси, как, за бога, мога да приема пари от теб?

— Разбира се, че можеш... ако аз бях в твоето положение, ти щеше да ме накараш да приема помощта ти.

— Джерард ще ме убие.

— Той е взел заем от приятел.

— Делови познат. Не от истински приятел. Не някой като теб и Нат.

— Не му казвай. Важното е двете със Софи да имате достатъчно пари за храна — Господи! — и да платиш телефонната си сметка.

— Наистина не бива да правиш това, толкова е неловко...

— Не, не е. Бих могла да направя много повече. Ще вземеш това.

— Не ми давай чек — каза Лори и се намръщи. — Трябва да са пари в брой. Един чек просто ще бъде погълнат от общите дългове.

Каси въздъхна.

— Добре. Трябва да си отвориш собствена спестовна сметка, за която Джерард да не знае. Ще внесеш парите в тази сметка и ще можеш да теглиш, когато искаш. Освен това защо не изпратиш част от мебелите си в някоя къща, която организира търгове, и да се погрижиш парите от продажбата да бъдат преведени на твоето име.

— Това звучи много безчувствено и планирано — бегло се усмихна Лори.

— Става дума за оцеляване, Лори. Трябва да подсигуриш бъдещето на децата, а доколкото разбирам, след като къщата бъде продадена, няма да ви остане много. — Лори поклати глава. — Джерард какво казва, че ще прави?

— Ще си намери работа. Ще работи за някой друг или ще започне собствен бизнес, ако му е разрешено.

Каси я погледна изпитателно.

— Ще останеш ли с него?

— Казах ти, че не знам. Имам чувството, че вече нищо не знам. В момента съм жив мъртвец.

— Трябва да направим план. Ти трябва да си направиш план и първата стъпка е да си отвориш банкова сметка. Така. Колко е часът? — Каси погледна часовника. — Два. Тъкмо имаме време да идем до Клейдън, преди да взема децата от училище.

Попълването на формулярите в банката сякаш се проточи безкрайно и Каси ужасно се притесни, че ще закъснее. Лори действаше като насън — наложи се да ѝ помогне да влезе в колата. Как, за бога, успяваше да работи в момента, само господ знаеше.

Лори се обърна към Каси:

— Мога да сложа парите от детските помощи тук. И ще бъдат на сигурно място.

Каси кимна и извади чековата си книжка. Бързо попълни сумата и подаде чека на Лори, като я изгледа предизвикателно.

— Не мога да взема толкова много.

— Можеш, по дяволите.

Каси бе написала чек за няколко хиляди лири. Лори се разплака, после обви ръце около шията ѝ.

— Никога няма да разбереш колко много означава това за мен — каза тя.

После и двете се засмяха.

— Сигурно приличаме на лесбийки — ухили се Каси. — Хайде, млъквай и повече не го споменавай.

— Няма, повтарям, няма — заяви Нат, стиснал дебелия плик със самолетните билети — да ходя на почивка с луди хора.

— Кой са лудите хора? — интересува се Артър.

— Нали ти казах — обади се Тили, доволна, че знае нещо повече от брат си. — Том и Сара, Мики, Луси и Дейзи, както и Лори, Ник и Софи. Ама ти — добави тя и вдигна очи към тавана — изобщо ли не слушаш какво ти се говори?

— Без Джерард? — попита Нат.

Каси поклати глава.

— Няма ли вилата да стане малко... пренаселена? — повдигна вежди Артър. — Но пък всички момичета могат да спят в една стая, нали?

— В никакъв случай! — заяви Тили. — Първо, Луси е приятелка на Софи, а аз не съм — цели две години съм по-голяма, ако не си забравила, мамо, и няма начин да спя в една стая с тях.

Погледнаха към Бет, която тъпчеше шоколадов сладкиш в устата си, седнала по турски в средата на масата.

— Това не е човек — заяви Тили. — Това е трол.

— Не съм трол! — изпищя Бет и скочи от масата върху Тили, като задърпа косата ѝ.

Нат ловко улови Бет и я гушна под лакътя си, така че да не може да стигне Тили.

— Извини се — строго нареди той на Тили. — Сестра ти не е трол.

— Такава е. Тя е един ужасен трол, който ми краде дрехите и всичките ми флумастери.

— Не е вярно!

— Вярно е.

— Тишина — каза Нат и запуши устата на Бет с длан.

— Жени — коментира Артър. — Жалка картинка.

— Млъквай! — едновременно извикаха Бет и Тили.

— Никой никъде няма да ходи, ако всички не почнете да се държите по-възпитано. Двамата с татко ви ще заминем сами и ще ви заключим в килера.

— Не можете да го направите. Противозаконно е.

— Не и според тролския закон — обади се Тили.

Бет изкрещя и ухапа ръката на Нат.

— Ох! Сега вече прекали! — строго и на висок глас обяви той.

Бет го погледна малко неуверено. Нямаше проблеми да се прави, че не чува майка си, но татко ѝ бе съвсем друга работа. Ако той

кажеше, че нещо ще стане, то обикновено ставаше, като например да не ѝ позволяват да язди Дугъл цяла седмица или да не я пуснат на плуване. И преди го бе предизвиквала и бе разбрала, че не си струва.

— Обичам те, татко — каза тя, обви ръчички около шията му и вдигна очи към него.

— Малък мазен трол — обади се Тили и отвори рекламната брошура на вилата. — Има телевизор с плазмен екран — обяви тя. — Супер. Ще можем да стоим до късно и да гледаме филми, докато Бет е в леглото.

— Няма! — викна Бет.

— Стига — каза Нат. — Артър обаче има право. Ще бъде малко пренаселено, Каси.

Каси изглеждаше съкрушена.

— Вината е моя. Но вече е сторено. Не мога да отменя поканата си, а и билетите са изпратени. Всички чакат с нетърпение.

Нямаше какво да направи. Джерард нямаше да идва, а не бе посмяла да откаже на Сара. Беше се сепнала, когато Сара бе заявила: „На двамата с Том ще ни се отрази чудесно да прекараме известно време заедно, а и Лори преживя толкова много напоследък“.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ТОМ

— Не искам да ходя. Колко по-ясно да се изразя? — възкликна Том. — Последното, което бих искал сега, е да заминем с приятелите ни и да се преструваме, че сме едно голямо щастливо семейство.

— А какво ще правим на Великден? Ще седим и ще се гледаме един друг цяла седмица ли?

— Ти може да работиш — отвърна Том. — А аз ще забавлявам децата.

— Което означава, че спокойно ще си пишеш на компютъра, а децата ще щурят наоколо, както обикновено.

— Мислех, че искаш да пиша на компютъра — изтъкна логично той. — Правя каквото искаш. Пиша романа си.

Това всъщност бе единственото спасение за него и бе открил — след написването на първата глава, което бе ужасно преживяване — също като ваденето на зъб — че много му харесва. Докато пишеше, сякаш се пренасяше в странна паралелна вселена, където времето спираше, и често се смайваше, когато осъзнаеше, че е стоял пред компютъра цели три часа. Оказваше се, че закъснявала да вземе Дейзи, и хукваше като бесен с колата към забавачката, докато в главата му се вихреха дрогирани терористи.

Отначало бе седнал и се бе опитал да планира всички глави. Все едно пишеше есе за училище и след половин час вече се бе отегчил до смърт и бе скъсал всичко. Поне една фраза, която му хрумна, му хареса, той я написа и изведнъж на екрана му се появи разговор между двама души, които никога не бе срещал, но въпреки това познаваше. Единият бе бродяга, наивен младеж, който бягаше от обвинение в притежание на наркотици в Англия — това щеше да накара Лори да се усмихне — а другият бе преситен и циничен тип, като герой на Едуард Фарел, облечен в старателно изгладен ленен костюм и пушещ скъпи пури. Беше емигрант, живеещ в Африка, в огромна и почти празна вила на брега, само с един слуга за компания. Разполагаше с милиони

от контрабанда на диаманти, прибрани на сигурно място в швейцарска банкова сметка, и организираше разюздани партита за другите емигранти, на които винаги присъстваха красиви проститутки. Беше се сблъскал с този младеж Тед (Нед? Майкъл? Рубен? Хектор? Имената ужасно го затрудняваха) на летището, където имаше опасност да го арестуват, защото не бе подкупил митничаря, за да го пусне. Майлс, достолепният контрабандист на диаманти, бе забелязал какво става и бе пхнал шепа долари в ръката на дебелия потен мъж е пистолет на кръста. Виждайки потенциален нов куриер за поръчките си, той бе поканил младежа в разкошната си къща и го бе почерпил с бренди. После се бяха впуснали в много интересен разговор за философията. Тед, не, Тед не ставаше. Не бе достатъчно романтично. Хенри? Пфу, не, брат му щеше да си помисли, че е наречен на него. Крис — да, мил, симпатичен. Крис и Майлс бяха разговаряли до късно през нощта, после Майлс му бе предложил малко опиум и нещата бяха станали малко зловещи, като в романите на Едуард Фарел и Джоузеф Конрад. Кое то си беше нормално — и двамата бяха мъртви, така че можеше да копира идеите им. Бързо осъзна, че всъщност в момента изживява косвено фантазиите си — някога, като непокорен тийнейджър, си бе мечтал да пътува навсякъде по света, да пие и да се забърква в приключения под бръмчащите перки на вентилаторите, облечен в ленен костюм и запалил хаванска пура. Докато пишеше, напускаше реалността и когато вдигнеше очи към познатите стени на кабинета си, трябваше да тръсне глава, защото те му изглеждаха много по-нереални, отколкото света от въображението му. Наистина, това бе своеобразна форма на лудост, някаква шизофрения, при която чуваше неканени в главата си гласове. „Нищо чудно, че толкова писатели стават алкохолици, каза си той, или полудяват.“

Единственият човек, на когото искаше да покаже написаното, бе Лори. Непрекъснато мислеше за нея. От мига, в който се събудеше, до момента, в който най-сетне се унесеше в сън, тя стоеше в ума му, усмихваше му се, разговаряше с него, любеха се. Колко често само си бе представял отново и отново онази сутрин, която Лори не искаше да повторят, докато нещата не се уредят — къщата трябваше да се продаде и тя да напусне Джерард. Докато шофираше, той измисляше какви ли не сценарии — как ще кажат на Сара и Джерард, как да съобщят новината на децата и как ще си създадат собствен дом и

всичко ще бъде прекрасно. Но дори и Том трябваше да признае, че едва ли щеше да е идеално. Неминуемо щеше да има доста хаос и много неприятни моменти. Там бе проблемът. Независимо колко идилично си представяше бъдещето, нямаше как да се избегне болката и разбиването на две семейства. Доста хора нямаше да им проговорят никога повече, много вероятно и Нат да е сред тях. Кое то лично него не го притесняваше особено, но не можеше да понесе мисълта Лори да се чувства изолирана или да я смятат за такава, каквато очевидно не е.

Нямаше връщане назад със Сара. Вече не я обичаше — чувствата му към Лори бяха направили това съвсем очевидно. Дори не знаеше дали я харесва. Тя виждаше само онова, което иска. Том се засмя горчиво — какво бе чел веднъж в едно от нейните женски списания? Че онова, което отначало те привлича най-много в даден човек, в крайна сметка ще те настрои срещу него. При Сара това бе нашата сила, целеустремеността ѝ и решимостта ѝ да го подтиква напред, да го превърне в мъжа, когото тя иска. Е, той явно не бе мъжът, когото тя искаше. Беше романтичен идеалист, който би предпочел да обитава порутена къщурка, изпълнена с много любов, отколкото голяма къща, заобиколен от капаните на богатството, и да води живот, който другите смятат за успешен. Не се интересувахе от парите и нямаше да се изкатери до върха на каквато и да била стълба — корпоративна или някаква друга. Смяташе нейните цели за празни и повърхностни и копнееше за живот, в който няма да се налага да се преструва, в който може да е честен пред самия себе си. Училището явно не се отразяваше добре на децата. Мики ставаше все по-неконтролируем, груб и агресивен, най-вече защото не можеше да се справя в клас и се чувстваше глупав. Обсъждаха преместването му в специализирана група за деца с дислексия и Том беше бесен, че едва сега, на тринайсет години, когато приближаваха изпитите му, са открили проблема му. Луси се държеше сопнато, а Дейзи — о, Дейзи бе очарователна, но щеше да ѝ е също толкова добре и в държавно училище. И също толкова добре, ако не и по-добре, с двама родители, които са щастливи разделени. А двамата с Лори можеха да създадат чудесен и пълен с любов дом. Много по-добре би било за децата да растат с двама възрастни, които се обичат, отколкото с родители, които едва се понасят.

— Защо не искаш да идем на ски? — Сара го бе хванала в кухнята, докато Том приготвяше на Дейзи сандвич със сирене за обяд.

— За какво говориш?

Той остави Дейзи на плота до мивката и избърса нослето ѝ с хартиена кърпа.

— Не сирене — категорично заяви тя. — Шунка.

— Не шунка — отвърна Том. — Вкусно сирене.

— Гадост.

Мики бе в града, а Луси си играеше със Софи у тях, което поне му даваше извинение да види Лори по-късно. Живееше за тези откраднати пет минути, когато разменяха по някоя дума и уреждаха ангажиментите на децата, и той можеше да бъде поне физически до нея. Нищо не казваха, но нямаше нужда. Бе се надявал да посвети поне час на книгата си, докато Дейзи поспи. На три години ти все още имаше нужда от следобеден сън, иначе ставаше непоносима привечер. Сара бе казала, че днес трябва да работи, така че той се чувстваше спокоен, но преди половин час бе видял колата ѝ да паркира на алеята. Сега тя караше тъмночервено BMW, много лъскаво и спортно. Гореше страшно много бензин и изглеждаше скандално ново и бляскаво до очуканата стара кола на Том. Детегледачката си бе тръгнала предния ден, след като Том вече беше без патерици и отново можеше да шофира, макар лекарите да му забраняваха. Чувстваше се добре, освен че не успяваше да си завърти главата, без да примигне от болка.

— Отчаяно се нуждая от почивка — каза тя и протегна ръка да сложи чайника. Носеше елегантен черен костюм с панталон и лъскави черни обувки на висок ток. Бе отслабнала и това много ѝ отиваше. — Не знам дали си забелязал, но работя до изнемога.

— Разбира се, че съм забелязал — безизразно каза Том.

Най-малко искаше да спори с нея точно сега. Още спяха в едно легло, защото той нямаше къде да отиде, освен на дивана, а Сара категорично му бе забранила заради децата — щяха да разберат колко зле са нещата. Така че спяха един до друг, като много внимаваха да не се докосват, докато той сънуваше Лори, а тя сънуваше — какво? Вече не знаеше какво става в главата ѝ, ако изобщо някога е знаел.

— Значи не смяташ, че ми се полага почивка? На децата много ще им хареса. Мислех, че Каси е най-добрата ти приятелка.

— Обичам Каси и Нат — каза той. — Но, първо, не можем да си го позволим, и второ, едва ли има смисъл да заминаваме заедно, след като...

— Какво?

— След като не знаем какво става...

Сара се извърна рязко и за пръв път от много, много време той забеляза истински чувства в очите ѝ.

— Какво става с нас ли имаш предвид?

— Да — с нежелание каза той.

Не искаше да се впуска в обяснения точно сега. Не бе планирал какво да каже. Бе проигравал толкова много сценарии, различни идеи, като например той да се изнесе, но пък тогава кой щеше да се грижи за децата? А не можеше да ги остави. Много по-логично би било Сара да се изнесе и да остане да живее в града, но пък Том знаеше, че тя никога няма да се съгласи да му даде къщата, а и щеше да липсва на децата... Сложно беше, той пръв би го признал. Но нещо трябваше да се направи. Двамата с Лори трябваше да са заедно. Това бе спасителната мисъл, която го крепеше и която си повтаряше непрекъснато като заклинание. Трябваше да стане така. Обичаха се толкова много и това ги оневиняваше.

— Готово.

Подаде сандвича на Дейзи и я свали на земята. Тя го хвана за ръка и заяви.

— Видео.

— О, добре.

Том заведе детето в дневната и пхна касетата е любимото ѝ филмче. Тя стигна заднишком до дивана и започна да яде сандвича, без да вади от устата си палеца, който почти непрекъснато стоеше пхнат там. Том се замисли как да избегне спора със Сара и евентуално да се измъкне от къщата. Но ключовете за колата му се намираха в кухнята. Въздъхна и се върна обратно. Сара бършеше трохите от сандвича на Дейзи с раздражение, изписано на лицето ѝ. То обаче се разсея, когато се обърна към него.

— Том — тихо каза тя, — не искам да е така.

— Как?

Той се бавеше нарочно, облегал на съдомиялната. Сара, опитваща да се държи мило, бе още по-зле от Сара, която се държи

противно или просто го пренебрегва.

— Не искам нещата между нас да са такива.

Тя се пресегна и прокара пръст по гърдите му. За негов ужас той усети, че се възбужда. Тя се доближи плътно до него и той усети гърдите ѝ през сакото, притиснати към тялото му.

— Дейзи гледа телевизия. Всичко е наред. Остави ножа.

Той го остави покорно, като хипнотизиран. Лори не искаше да прави секс с него, а той толкова отчаяно я желаше, непрекъснато... постоянно си представяше как е в леглото с нея. Сара повдигна глава и го целуна.

Двайсет минути по-късно той лежеше настрани, а умът му препускаше лудо. В момента на оргазма едва не бе извикал името на Лори. Закри лицето си с ръце. Каква ужас на каша! А сега Сара щеше да си помисли, че всичко е наред, че всичко е уредено. Как може да прояви такава слабост? Ако Лори някога разбереше... Бяха си обещали, че няма да спят с Джерард и Сара.

— Защо сте в леглото през деня? — надникна любопитно към лицето му Дейзи.

Той отвори очи и я погледна, докато отчаяно търсеше обяснение.

— Мама и татко бяха малко уморени — отвърна той.

Дейзи остави розовия заек, който стискаше, и се покатери в леглото.

— Защо нямате дрехи?

— Беше ни топло — каза Том.

— Гушни ме — примоли се Дейзи и се намести в ръцете му.

Той облегна брадичка на главата ѝ и вдъхна познатото ѝ ухание. Сара се размърда зад него. Протегна се лениво, кракът ѝ докосна неговия. Тя погали с долната част на стъпалото си опакото на прасеца му и прошепна в ухото му:

— Ще си взема душ.

— Добре — отвърна той. — И аз ставам след минутка.

— Здравсти, Дейзи — обади се Сара, като се наведе над тялото му и целуна дъщеря им по бузката. — Хубаво ли беше филмчето?

— Гледала съм го и преди. Скучно е. Не знаех къде сте.

Том чу как Сара се измъква от леглото, а после вратата на банята до спалнята се затръшна. Чу се шумът от силната струя на душа, както

и гласът на Сара, която тихо си тананикаше. Той се обърна по гръб, а Дейзи се облегна на гърдите му и се намести отгоре.

— Може ли да идем да видим Дугъл? — попита тя. — А и ми беше обещал да ме заведеш в парка да карам колело.

— Обещах — съгласи се той. — И ще идем. Вероятно щеше да му се отдаде случай да види Каси и да се опита да уреди нещата. Почти бе задрямал с Дейзи в прегръдките му, когато Сара се върна в стаята, загърната с хавлия.

— Ще звънна на Каси — заяви тя. — Знаеш ли, наистина очаквам с голямо нетърпение почивката.

Том простена. Нямаше изход.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ЛОРИ

За миг Лори спря на билото, дъхът ѝ се превръщаше в бяла пара пред лицето ѝ, а носът ѝ бе порозовял от студа. Прибра един непокорен кичур коса в шоколадовокафявата си шапка от изкуствена кожа и пъхна ръце в черните си скиорски ръкавици, докато се опитваше да размърда пръстите на краката си в твърдите ски обувки, за да ги стопли малко.

— Май ми замръзнаха тестисите — обади се Том зад гърба ѝ. — Мислех, че ще е по-топло по Великден. Тук направо можеш да се вкочаниш от студ. Къде са другите?

— Вече тръгнаха — каза Лори, загледана в колоната от фигури, движещи се на зигзаг надолу по леката писта „Белкот“. Начело се виждаше високата фигура на Нат. — Ти трябва да караш бавно и внимателно, не забравяй. Изобщо не би трябвало да се качваш на ските.

— Доктори — какво ли разбират те?

— Разбират, че ако паднеш отново, костите ти няма да зараснат правилно.

— Знаеш ли къде ще се срещнем с останалите?

— В „Льо джъмп“ за кафе след около час — отвърна тя и леко вдигна ръкава на кафявия си гащеризон, за да погледне часовника си.

— Фантастично! — възкликна Том. — Ще бъдеш само моя. За цял час.

Лори се обърна и му се усмихна.

— Не искам да го казвам — прошепна тя. — Но те обичам.

Той се наведе и я целуна.

— Тук е супер! — бе зяпнала от възторг Луси, оглеждайки дневната на вилата.

Тя имаше отворени пространства и грамадна камина в средата. Всички спални бяха разположени покрай кръговия балкон на първия етаж. По цялата дължина на огромната стая големи прозорци откриваха панорамна гледка към снежните върхове. Светлината бе направо ослепителна. Върху дървените подове имаше разхвърляни малки килимчета в индийски стил, а по стените — картини със зимни пейзажи. Сякаш се намираш вътре в изключително луксозен часовник с кукувичка.

— Това е невероятно! — възкликна Софи, след като изтича надолу по стълбите до сутерена. — Елате да видите! — извика тя през рамо.

Всички деца я последваха, крачетата им изтрополиха по дървените стъпала. Мики извика отдолу:

— Има сауна! И джакузи! Направо е върхът.

Луси изтича нагоре до първия етаж.

— Вземам тази спалня! — чу се гласът ѝ. — Има си собствена баня с душ и всичко останало!

Каси свали шапката си и тръсна коса.

— Хубаво е, нали? — каза тя. — Досега не успявахме да я запазим по това време на годината.

— Не сте ли идвали тук преди? — попита Сара.

Тя се оглеждаше наоколо с безкрайно доволен вид. Толкова лукс. Имаше дори и телевизионен кът с огромен телевизор с плазмен екран, а масата в далечния край на дневната вече бе подредена за официална вечеря. Домакинът им Томас, австриец и главен готвач, ги бе посрещнал на вратата, а приятелката му Ана, която се грижеше за вилата, веднага им бе предложила нещо за пиене. На малка масичка встрани имаше наредени много апетитни на вид кексчета.

— Къде искаш да се настаним, Каси? — извика откъм стълбите Сара.

До входа имаше цяла планина от куфари, които Томас се бе заел да пренася след нея.

— Мисля, че двамата с Том може да се настаните в тази стая — каза Каси след няколко минути, когато надникна в по-малката от двете двойни спални. Забеляза сянка да помрачава лицето на Сара. — Има врата към съседната детска стая — обясни тя и я посочи, — за да сте близо до Дейзи. Или тук, или ще трябва да се сложи походно легло в

другата спалня. Иначе, разбира се, бихте могли да вземете и по-голямата спалня с банята към нея. Може, ако искате.

Каси видя Нат да се мръщи зад гърба на Сара.

Том бързо се намеси:

— Разбира се, тази много ни харесва. Благодаря, чудесна е. Нали, Сара?

— Ами, предполагам — отвърна тя.

„Да се живее в близко съседство със Сара цяла седмица няма да е лесно“, размишляваше Каси. На летището бе пристигнала наконтена много елегантно с дълго до земята кожено палто и бледосини ботуши на „Муклък“, при което Тили веднага я информира, че поне четири заека са били убити, само за да се кипри тя с тези пухкави помпони. Беше взела три куфара с багаж само за себе си, много повече, отколкото е нужно за едноседмична ски ваканция. Каси бе обяснила, че обикновено вечерите не изискват официални тоалети — те двамата с Нат слагаха джинси и удобни пуловери. Много се надяваше Сара да не иска някакъв светски нощен живот, защото в курорта наистина имаше няколко страхотни клуба, но тя винаги бе толкова уморена след карането на ски цял ден, че след вечеря искаше само да си вземе гореща вана и да си легне. Освен това ѝ направи впечатление, че Том върши всичко — той носеше Дейзи, той свали куфарите от лентата за багаж, той отиде за количка на летището в Женева, докато Сара само раздаваше заповеди. В един момент улови погледа на Нат и се наложи да преглътне смеха си.

Сара се обърна към нея.

— Персоналът на вилата ще гледа ли децата за няколко часа? — попита тя.

— Ана сигурно би се съгласила, ако я помолиш, но мисля, че ще трябва да се плати допълнително. Все едно, аз ще съм тук, защото по-малките трябва да си лягат рано.

— Чудесно — зарадва се Сара.

Каси и Лори си размениха погледи.

— Двамата с Том може да излезем да хапнем навън тази вечер — обяви тя. — Една приятелка от офиса ми каза, че имало прелестен ресторант, вписан в гидовете на „Мишлен“.

— Какво? — не се сдържа Каси. — Извинявай, исках да кажа само, че това е първата ни нощ тук и домакините ни са приготвили

вечеря. Няма смисъл да се харчат пари за храна навън, нали?

— Но ние толкова рядко имаме възможност да излизаме сами, нали, Том? — каза тя и му се усмихна, като пъкна ръка под лакътя му.

Том се дръпна.

— И през ум не би ми минало да излизам тази вечер — заяви той. — Защо да го правим? Хайде, Сара, да разопаковуваме багажа.

Той затвори плътно вратата на тяхната стая и Лори повдигна вежди към Каси.

— Ще се наложи да я убия — измърмори Каси. — Тя сигурно е най-егоистичната жена във вселената.

— Няма възможност да почива много — опита се да заглади нещата Лори. — Макар че съм почти съгласна с теб.

— Видя ли я как се държа на летището? Когато отивахме към самолета, Дейзи се протегна да я хване за ръка, а тя просто се дръпна.

Каси изведнъж спря. Най-малко би искала да представи Сара като ужасна майка, защото така само би подкрепила мнението, че децата могат да живеят и без нея. О, господи! Всичко ѝ се струваше толкова сложно, имаше прекалено много подмолни камъни. Но Лори изглеждаше спокойна и уравновесена, както винаги. Сякаш се бе откъснала от цялата ситуация.

Лори се замисли.

— Май не забелязах.

В този миг покрай тях притича Тили по бански.

— Къде отиваш? — попита Каси. — Не си разопаковала багажа си.

— Подробности — отвърна момичето. — Хайде, Луси, Софи, последната, която влезе, наистина ще съжалява!

— Джакузи — обясни Лори. — Няма да излязат оттам. Тук е прекрасно, Каси. Още не мога да се съвзема от цялата красота наоколо. Толкова си мила...

— Ако започнеш да ми благодариш, ще се наложи никога повече да не ти проговоря — заяви Каси. — Радвам се, че си тук. Заслужаваш почивка. Само...

— Сигурна ли си, че няма да ви преча? — побърза да попита Лори.

Каси разбра, че изобщо не ѝ се говори за Том, и мислено си отбеляза да остави темата на заден план по време на ваканцията им и

да не се вманиачава. Нямахме какво да направим.

— Започваш да ми звучиш като Каръл. Ако се втурнеш да прибираш чиниите и да чистиш, ще те кача на следващия самолет обратно.

— Само това не. Няма да се оплаквам и няма да бъда благодарна. Става ли?

— Супер. Сега смятам да си взема душ, после да си сипя голяма чаша шампанско и да хапна от онези прекрасни коктейлни сандвичи.

Тя се наслади на представата и Лори се усмихна. Чувстваше се така, сякаш огромна тежест е паднала от раменете ѝ. Беше прекрасно, че ще прекара цяла седмица толкова близо до Том. Не се притесняваше, че ще се издадат пред останалите, защото бяха станали много умели в преструвките. Вече нямаше нужда да се гледат, просто усещаха какво мисли и чувства другият в момента. Знаеше, че може да понесе всичко, защото някога в бъдеще щяха да са заедно. Единствено я измъчваше фактът, че той спи в едно легло със Сара. Но той бе казал, че вече изобщо не правят секс. Не бе в стила ѝ да изпитва удоволствие от нещо, което би наранило някого, но известно очарование се криеше в това да имаш такава голяма тайна, за която никой не знае. Тя ѝ се наслаждаваше насаме нощем. „Той ме обича.“

В чантата стоеше портмонето ѝ с парите, които бе изтеглила от новата си сметка. Това означаваше, че всичко бе решено поне за седмица, слава богу. Така сумата, която Каси ѝ бе дала (назаем, твърдо си каза тя), значително намаля, но си струваше. Щеше да ѝ ги върне, до последното пени, когато ѝ платят за ремонта.

Софи бе отворила пътната чанта, за да извади банския си, и навсякъде по пода се виждаха дрехи, обувки и бельо. Лори въздъхна и се зае да прибира, като подреди всички дрехи, нейните и на Софи, окачи някои на закачалки в гардероба и прибра останалите на спретнати купчинки в чекмеджетата на скрина. В стаята им имаше мивка, грижливо заредена със сапун в хартиена опаковка, както и шампоан за коса, душ-гел и балсам в шишенца с монограм. За миг изпита вина, тъй като на Джерард тук щеше много да му хареса, това бе неговият свят. Щеше да хареса курорта. Докато с автобуса от летището минаваха по виещите се улици, си бе помислила колко е красиво — всички къщи, магазини и хотели бяха направени в традиционен стар стил от дърво и понеже вече се бе смрачило, цялото

градче грееше от мигащи светлини. Елегантни жени, загърнати в кожени палта, разглеждаха магазините, а децата бяха с най-модерните ски екипи. Навремето майка ѝ искаше да си купят вила в планината, за да карат ски, но баща ѝ смяташе, че е прекалено скъпо и че едва ли някога ще я използват. Не бе идвала тук преди. „Трябва да опозная по-добре родната си страна“, каза си тя. Щеше да е чудесно цяла седмица да говори на майчиния си език. От толкова години живееше извън страната. И вече дори мислеше на английски. Ник говореше френски доста добре, а Софи, която говореше и двата езика като малка, сега вече бе забравила много от думите. Лори седна върху леглото и протегна ръце назад. Защо двамата с Том да не дойдат да живеят тук? Защо да не се върне в родината си? Щяха да вземат всичките деца, тук имаше чудесни училища. Сара навярно не би се възпротивила — и бездруго бе толкова заета с работата си, а пък и винаги можеха да ги качат на някой евтин полет до Англия. Не помисли за Джерард.

Или да си купят малка къща някъде в провинцията, откъдето бяха баба ѝ и дядо ѝ, сред тучните хълмове във вътрешността на страната. И какво? С какво щеше да се прехранва? Бизнесът ѝ едва прохождаше, а и тя не знаеше съвсем нищо за това как да се установи във Франция и какви са данъчните разпоредби. Освен това френският стил беше различен. Имаше вероятност тук да не харесат идеите ѝ. А и Софи и Ник не се смятаха за французи. Щеше ли да е справедливо да ги откъсне от корените им и да ги накара да живеят в страна, която на практика е чужда за тях? Том можеше да пише навсякъде, това нямаше да е проблем. Щяха да измислят нещо. Сигурна беше.

Когато бе предала искрената покана на Каси, Джерард ѝ каза, че не иска да дойде на почивката. Олекна ѝ неимоверно. Той настоя да остане, за да показва къщата на евентуални купувачи и за да приключи окончателно с бизнеса си. Но Лори знаеше, че истинската причина да не дойде с непоносимата за него мисъл, че не може да плати сметката в ресторанта. Изобщо не му се нравеше да не се чувства равен на Нат, щеше да е унижително. Лори въздъхна. Вероятно години наред нямаше да заведе децата на почивка, а и навярно никога вече не би си позволила толкова луксозно настаняване. Но какво значение имаше? Ако Джерард не се целеше толкова нависоко, сега положението щеше да е друго. „В живота не е важно онова, което притежаваш“, помисли

си Лори. Материалните притежания опорочаваха наистина важните неща. Тя полегна назад, усетила внезапна умора, и затвори очи.

След час Каси почука на вратата. Понеже не получи отговор, тя предпазливо отвори. Забеляза Лори на леглото и каза:

— О, извинявай, трябваше да те оставя да поспиш. Само че вече е седем и долу ще сервират коктейлните сандвичи. Сигурна съм, че не искаш да ги пропуснеш.

— Къде е Том?

— Бог знае, не съм ги виждала цял час.

Лори изпита ревност. Какво правеше той?

— Къде е Дейзи?

— При мен — отвърна Каси. — Редим пъзели. Долу има страхотна колекция от забавни игри.

Лори се надигна на лакът и тръсна глава.

— Заспала съм, без изобщо да усетя. Какво правят децата?

— Гледат филм, увити в хавлиите си — отвърна Каси. — Май всички се разбират страхотно. Ник е голям сладур. Държи се чудесно с Дейзи и Бет. Хайде. След половин час ще дойде човекът, който ще вземе размерите ни за ски и обувки.

— О, значи той ще дойде при нас?

— За всичко е помислено — каза Каси, а после забеляза израза върху лицето на Лори. — Гледаш като мъченица. Недей. А сега... Можеш ли да... — Тя махна неопределено с ръка — за ските и картите за лифта, и...

— Да — категорично заяви Лори. — И не смей да ми предлагаш още. Добре съм. Ще сляза долу след минутка.

— Не се издокарвай много, чу ли? Не искам да се срамувам от облеклото си, а нямам сили да се преоблека.

— Обещавам изобщо да не се старая — засмя се Лори.

— Добре.

Странно, че Том и Сара са се скрили в стаята си и са оставили децата сами, мислеше си Лори.

Половин час по-късно Каси, Нат и Лори седяха на дивана пред камината и отпиваха шампанско.

— Страхотно е, нали? — обади се Каси, протегнала крака към огъня.

Облегнат на меките възглавници, Нат четеше вестника, който бе купил на летището. Лори зяпаше пламъците.

— Всички деца ли ще се хранят заедно е нас? — попита тя лениво.

— Така мисля — отвърна Каси. — Ана каза, че другите вечери може да им приготвя лека вечеря около пет или шест часа, ако пожелаем — нещо по-просто, като пиле и картофки.

— Те ще искат да стоят будни до късно — каза Лори.

Каси кимна. Чу се звук — вратата на стаята на Том и Сара се отвори.

Том слезе по стълбите — без чорапи и обувки, облякъл джинси и свободна риза без яка. Зад него се появи Сара. Носеше прилепнала по тялото тюркоазна рокля от сатен до коленете и черни обувки на висок ток. Лори усети как Каси се постара да преглътне смеха си, а самата тя се наложи да прехапе устни. Сара прекоси стаята, постепенно осъзнавайки, че Каси е с джинси, както и Нат, а Лори — с широки панталони в маскировъчен цвят и тениска.

— Чудесен тоалет — каза Каси.

— Можеше да ми кажете, че няма да се преобличате за вечеря — сърдито отвърна Сара. Беше с вечерен грим, а косата ѝ бе изсушена на пухкави вълни.

— Мислех, че съм ти казала — извинително се обади Каси. — Ние обикновено не сме особено елегантни.

— Виждам — отбеляза Сара.

— Какво правят децата? — попита Том.

— Гледат филм.

Той се обърна и отиде при тях, а след няколко минути се появи с Дейзи на рамо. Палецът ѝ бе пъхнат в устата, а главицата ѝ клюмаше.

— Не мисля, че ще издържи още дълго — каза баща ѝ.

— Ще издържа — сънено промърмори тя.

— Добре, поседни при мен за малко.

Том се разположи удобно в един от големите фотьойли, а Дейзи се сгуши в ръцете му. Каси му подаде чаша шампанско.

— Благодаря — каза той. — Е, какъв е планът за утре?

— Предполагам, че ще се разделим на групи за ските подхвърли Каси. — Някой има ли предпочитания?

— Аз ще показвам на Дейзи прелестите на снежните хълмове — каза Том и погледна надолу към дъщеря си. Ти бе заспала дълбоко, розовите ѝ устнички бяха плътно стиснати, а едната ѝ ръка здраво стискаше ризата на Том. Той приглади един кичур и се наведе да я целуне.

— Защо не я сложиш да спи? — предложи Каси. — Не мисля, че ще се събуди.

— След малко — отвърна той.

— Ами Бет? — попита Лори. — И тя ли ще е на детската писта с Дейзи?

— Шегуваш ли се? — обади се Нат и вдигна поглед от вестника. — Ти не си я виждала на скиите. Тя е като фурия. По-бърза е и от мен.

— Направо е невероятна — кимна Каси. — Някак прикляка назад в позиция „рало“ и... фиуу!

— Като малка, но много опасна стрела — добави Нат.

— Още шампанско? — предложи Ана.

Тя бе красиво момиче, с дълга тъмна коса, прибрана в стегната опашка. И тя като Томас носеше бяла престилка на главен готвач.

Сара протегна чаша, без да каже нищо.

— Аз искам ски учител — каза тя.

— Доста е скъпо — каза Том, — а и не мисля, че всички деца ще могат да карат на такова ниво.

— Имах предвид за себе си.

— О! И през цялата почивка ли ще бъдеш егоистка?

Последва дълго мълчание. Сара се протегна и остави много внимателно чашата си на масата. Стана и тръгна с много стил и изправен гръб към стълбите. Без да се обръща, се качи горе и после я чуха да затваря вратата на стаята.

— Том! Трябваше ли да го правиш?

Той погледна към Дейзи и каза:

— Ще я сложа в леглото. Връщам се след минута.

След като тръгна, Лори и Каси се спогледаха ужасено.

— Ти си виновна — обади се Нат. — Предупредих те. — Той стана, тръгна към стаята с телевизора и подхвърли през рамо: — Лунатици...

— Трябва да ида при Сара — каза Каси. — Сигурно е разстроена.

Лори, за нейно удивление, започна да се смее. Тогава и Каси се разсмя. Накрая по лицата и на двете имаше сълзи от смях.

— Роклята! — изпръхтя Каси. — Ами обувките!

Лори се заля от смях.

— Не сме много мили — каза Лори, бършейки очи. — Том не биваше да казва това.

— Но имаше право. Тя мисли ли изобщо за някой друг, освен за себе си? Горкият Том. Не знам как е издържал толкова години.

В този миг чуха стъпките на Том по стълбите. И двете побързаха да прикрият усмивките си.

— Спи ли тя?

— Дейзи или скъпата ми съпруга?

— Дейзи, смешник такъв — каза Каси.

Тя забеляза, че той не поглежда към Лори, която седеше с подвити крака на дивана и гледаше в огъня. Около двамата витаеше някакво спокойствие, сякаш не се нуждаят от думи.

— Да. Къде ми е чашата?

— Ето — подаде му я Каси.

Той изгледа и двете и възкликна:

— Какво? Какво очаквате да кажа?

— Не знам — призна Каси. — Че съжالياваш?

— Но аз не съжالياвам. Тя наистина е пълна егоистка.

— Но не можеш да заставащ срещу нея пред всички нас.

— Защо не?

— Защото си женен за нея — търпеливо поясни Каси.

Том погледна Лори, която извърна очи.

— Не знам — каза той.

Каси го погледна строго.

— Какво не знаеш? Шшшт, тихо.

— Няма да ни чуе. Говори по телефона. Сигурно се обажда на нравствената полиция да дойдат и да ме отведат.

Каси изсумтя.

— Това ще усложни положението на всички ни — каза тя.

— Е, не очаквате от мен да си седя и просто да преглъщам всичко, нали?

— Защо не си поговорихте насаме в стаята? Далеч от поставените в много неловко положение приятели. Не го изкарвайте на

показ, Том, моля те. Нека сключим примирие за една седмица.

— Беше грубо от моя страна — призна той. — Просто не мога да се примирявам с всичко, както по-рано.

— Постарай се — предложи Каси.

Том се загледа мрачно през прозореца към тъмносинята нощ навън. Долу проблясваха светлинките на градчето. Изглеждаше красиво като приказка.

— Искат ми се да се напия здраво — промърмори той.

— Не съм сигурна, че това е отговорът — обади се Каси.

Лори се бе облегла на дивана. Все още гледаше към огъня, очевидно не ги чуваше, потънала в собствения си свят.

— За какво мислиш? — попита Том нежно.

Каси погледна от единия към другия.

Лори вдигна глава.

— Мисля да си легна рано — каза тя. — Имам нужда от сън. — С едно плавно движение тя се изправи и тръгна към стълбата. — Кажете ми на Ник и Софи къде съм, моля те. Софи трябва да е в леглото до девет, не по-късно. Нали нямаш нищо против, ако пропусна вечерята?

Изглеждаше напълно изтощена и все едно се намираще другаде.

— Не — отвърна Каси с пълно разбиране. — Аз ще се оправя с децата. Ти върви да спиш.

След като Лори се скри, Каси погледна строго Том.

— Какво става? — тихо попита тя.

— Какво имаш предвид?

— Много добре знаеш какво имам предвид. Наистина ли всичко е приключило, или двамата сте измислили някакъв план? Моля те, кажи ми, иначе ще се побъркам. Толкова се притеснявам за всички ви, че не спя нощем. Знам, че изобщо не бива да се бъркам, и двамата сте зрели хора, но толкова ви обичам, че не мога да понеса мисълта, че ще вземете решение, което ще съсипе живота на всички. Разбираш ме, нали? Чувствам се донякъде отговорна.

Том сведе глава и погледна ръцете си.

— Обичам я — каза той.

— Знам. — Тя се протегна и взе едната му ръка в своите. — Но, знаеш ли, не съм сигурна, че това ти дава правото да вземеш решение, което е, честно казано, крайно егоистично.

— Разбирам го с онази малка частица от мен, която все още мисли логично, но опитай се да го кажеш на останалата част от мен. — Той се засмя тихичко.

— И двамата сте ми скъпи приятели — каза Каси. — И затова не мога да ви оставя да го направите. Не става дума само за вашия живот, нали...

— Хей, мамо! — Артър се втурна в стаята. — Готин филм гледахме. Кога е вечерята? Умирам от глад.

— Скоро — усмихна му се тя.

Артър се огледа наоколо.

— Къде са всички?

— Мислех, че баща ви е при вас, а Лори си легна. Много е уморена. Сара тъкмо... ще слезе след минутка.

Артър грабна една мандарина от купата с плодове в средата на ниската масичка и я подхвърли във въздуха.

— Ник каза, че ще ме заведе на клуб.

— Ник няма да ходи в никакъв клуб, защото е прекалено малък, както и ти. По-малък си.

— Благодаря ти, че ми го напомни. Мога ли да си взема бира?

— Питай баща си.

— Какво да ме пита? — обади се Нат, който се бе появил на вратата с Бет в ръце.

И тя изглеждаше сънена.

Каси погледна зад него.

— Кажете на момичетата да се облекат — помоли тя. — Ще настинат.

— Облечете се, ще настинете — извика Нат през рамо.

— Вечерята е след половин час — подвикна им Каси, когато те хукнаха нагоре по стълбите, наметнати с хавлиите. — Позволяваш ли Артър да си вземе бира?

— Да. Една.

— А дали има някакви коктейли? — с надежда попита Артър.

— Не прекалявай — смъмри го Нат. — Къде е Лори?

— Спи.

Нат завъртя очи към тавана.

— Толкова странни ли ще са всички през цялата седмица?

Том се засмя.

— С удоволствие бих обърнал една халба.

— Имаме ли време? — Нат повдигна въпросително вежди към Каси.

— Да, защо не. Момичетата сигурно ще се забавят с обличането. Но не стойте дълго навън.

„Супер“, помисли си тя. „Оставам със Сара, освен ако и тя не си е легнала.“ Взе едно от списанията на масичката и тъкмо се забавляваше с модните гафове на звездите на церемонията за наградите „Оскар“, когато чу Сара да потрепва с токчета. Постара се да изпише широка усмивка на лицето си, преди да вдигне поглед.

— Къде е той? — попита Сара.

Каси устоя на изкушението на свой ред да попита: „Кой? Джордж Буш? Елвис Пресли? Пинко Розовата пантера?“.

Вместо това каза:

— Излязоха да пийнат по едно с Нат.

— Ясно. — Тя седна до Каси и приглади с длани тюркоазния сатен. — Глупаво ли изглеждам?

— Малко — призна Каси. — Но тоалетът е прекрасен.

— „Лакроа“ — усмихна се Сара. — Никога досега не съм отседала в такава луксозна вила.

— Наистина ли? Но нали каза, че и по-рано си ходила на ски.

— Да — отново се усмихна Сара. — Когато бях на двайсет. Обикновено спяхме в студентски общежития. Не можехме да си позволим подобен лукс. Не знаех — тя се усмихна пак — какво да облека.

Сърцето на Каси се размекна.

— Трябваше да те подкрепим — каза тя. — Съжалявам.

— Предполагам, че думите ми наистина са прозвучали зле — каза Сара. — Сигурно ме мислиш за егоистка.

— Не — отвърна Каси. — Е, добре, малко.

— Явно непрекъснато бъркам — въздъхна Сара, приведена напред, с ръце облепени върху коленете над меката материя на роклята. — Не знам как да се оправям с децата.

— Сигурно е много трудно — съгласи се Каси — да се опитваш да бъдеш всичко наведнъж.

— Да — потвърди Сара. — Имам чувството, че се опитвам да бъда три различни жени едновременно и не се справям с нито една

роля особено добре. Том каза ли нещо?

— Не — излъга Каси. — Нищо.

— Лори изглеждаше малко тъжна. Мислиш ли, че те с Джерард ще останат заедно?

„Не е честно, помисли си Каси. Не мога да ти издам тайните им.“

— Не знам. Това изобщо не е моя работа.

— Ти си най-добрата й приятелка — изтъкна Сара. — Тя е красива, нали?

— Да — съгласи се Каси, като я погледна изпитателно.

Накъде ли биеше?

— Има отличен естествен стил. Аз се старая прекалено.

— Не, не е така.

— Да, така е. Но поне се старая — каза тя и се обърна да погледне Каси.

— О! — засегна се Каси.

— Извинявай, не биваше да го казвам. — Сара протегна крака. — Работата ми изисква да съм много пряма и дори груба, и понякога е трудно да престана.

— Харесва ли ти?

— Да. Това съм аз — простичко заяви Сара. — Все се оплаквам, че Том не изхранва семейството, но не бих могла да се откажа от работата си. Толкова дълго съм се борила, за да стигна до сегашното си място, че да захвърли всичко би било пълна глупост. Не бих се чувствала добре у дома. Не съм от майките с естествен инстинкт. — Тя се обърна към Каси.

— И аз не съм сигурна, че съм такава — призна Каси.

— Не си — потвърди Сара. — Но аз поне имам кариера. Намира ли се още шампанско?

— Ще донеса.

Каси стана и тръгна към кухнята. Брр! Брр! Беше приспала вниманието й, бе я накарала да се отпусне и после хоп! — отново я бе жегнала. Все едно да плуваш прекалено близо до медуза.

Нат и Том надникнаха в един бар, който бе описан като типично английски, и бързо се махнаха оттам. Прекалено шумно. Прекалено задушевно. Прекалено много буйни млади хора.

— Да опитаме тук — предложи Нат.

Стоеше пред изискан на вид бар и ресторант на име „Ла клош“.

— Добре — кимна Том.

Изглеждаше идеално. Стар дървен барплот, възрастен французин, седнал в ъгъла, нисък таван с греди и красиво подредени маси, все още незаети. И много хубава сервитьорка, която им се усмихна съблазнително.

— Две бири — поръча Том на френски. — Мерси.

— Няма проблем — отвърна момичето на прекрасен английски.

— Защо го правят? — чудеше се Том, докато се настаняваха на високите столове край бара. — Откъде знае? Казах само две думи.

— Приличаш на англичанин — каза Нат. — Ти си типичният англичанин.

— Харесва ми мисълта, че изглеждам така — изпъчи се Том.

Нат отпи от бирата си. Известно време пиеха мълчаливо, наслаждавайки се на спокойствието.

— Страхотен бар — констатира Том, оглеждайки се. — Трябва да идваме на бира тук всяка вечер. Ако ни позволят.

Нат се засмя.

— Какво имаш предвид?

— Сара не обича да се измъквам сам от къщи. Твърди, че съм маниак на обикалянето по барове.

— Каси няма нищо против — каза Нат, сякаш самата мисъл бе нелепа.

— Защото е светица — отбеляза Том. — Не може да сравняваш другите жени с Каси. Тя е почетен член на клуба на момчетата.

— Но ако съм свършил своята част от грижите по децата през деня, което е съвсем справедливо, тогава защо да не изляза да пийна халба бира, което ще ми е много приятно?

— Това е напълно логичен аргумент — каза Том. — Но Сара приема за лична обида това, че не искам да прекарвам времето си с нея. И някак си пренебрегвам съпругеските си и бащински задължения според нея.

— Според мен ти вършиш много повече, отколкото ти се полага по отношение на задълженията — заяви Нат. — Не знам даже как издържаш.

— Харесва ми — отвърна Том. — Обичам да съм с децата.

— Но всеки ден? По цял ден?

— А каква е алтернативата? Да облека костюм и да прекарвам часове в пътуване с влака? Хайде, признай. Какво би предпочел? Освен това през голяма част от времето децата са на училище.

— Не знам — каза Нат и облегна лакти на бара. — Не знам. Може и да имаш право.

— Сигурно там, в самолета е било много страшно.

— Беше. Но после го усетих. Точно тогава аз просто... ами човек просто реагира. Воден от инстинкт. И ти щеше да направиш същото.

— Ще ми се да вярвам, че е така — каза Том. — Но не знам дали би ми стигнала смелост. Може би просто щях да хукна към задната част на самолета, размахал бясно ръце, и да се скрия зад някоя стюардеса.

Последва тишина.

— Как е работата? — попита Том.

— Мразя този въпрос — отвърна Нат. — Работата си е работа. Има много. Напрегнато е. Знаеш как е.

— Горкият Джерард.

— Наистина, горкият Джерард. Не знам накъде може да тръгне оттук нататък. Но е постъпил като пълен идиот.

— Така ли?

— О, да. Абсолютен наивник. Човек може да забележи от километри, че всичко върви към провал, но той непрекъснато се е опитвал да запуши дупките с още и още пари. И то не негови.

— О!

— Да. Ще трябва да обяви фалит. Няма друг начин. Още две бири, моля.

— Имаме ли време?

— Престани да се държиш като женчо.

— Каси каза...

— Каси ще разбере. Повярвай ми.

— Ти си късметлия.

— Знам.

— Някога...

Нат изглеждаше развеселен.

— Какво?

— Нали знаеш.

— Дали съм кръшкал ли? — усмихна се Нат. — Не.

— Направо невероятно!

— Защо? Ти правил ли си го?

Том се изчерви до корените на косата си. Нат забеляза и си помисли: „Засегнах оголен нерв, а не съм сигурен, че искам да научавам“. Том се замисли дълбоко, а после каза:

— Какво би казал, ако имаш приятел, който се е влюбил много силно в жената на друг приятел? Ама наистина силно я обича, а не става дума просто за секс. Мислиш ли, че при някакви обстоятелства той може да има оправдание да напусне съпругата си и да заживее с другата жена?

В главата на Нат звъннаха предупредителни камбанки. Какво бе казала Каси? Може би все пак не е била чак толкова далеч от истината. Реши да се включи в играта на Том.

— Ако този... приятел... смята, че е толкова дълбоко влюбен, ще разтрогне брака си заради другата жена?

— Би могъл — колебливо отвърна Том, без да гледа Нат в очите.

— И да остави децата си?

— Не — бързо заяви Том. — Ще вземе децата с него. Ще заживеят всички заедно.

— Като едно голямо и щастливо семейство?

— Да.

— Няма да се получи — заяви Нат. — Никакъв шанс. Децата няма да искат да се разделят с майка си, а и другият мъж няма да се примири. Искаш ли още една?

— Имам си. Но нали ако наистина много силно обичаш някого, имаш право да си тръгнеш? Ако си много нещастен?

— Животът не е толкова прост — каза Нат, пресушавайки халбата си. — Невинаги имаш право на избор, нали? Не и когато си създал деца. Трябва да правиш жертви, иначе животът ти ще се окаже голяма каша. Повечето мъже кръшкат, нали, в това отношение аз не съм типичен пример. Но да напуснеш жена си и децата... това наистина отваря кутията на Пандора. Познавам мъже, които вече имат по три-четири брака и са зарязали куп деца. При това им струва цяло състояние. Човек не би намерил оправдание за такова нещо.

— О! — Том се взираше в бирата си. — Ами ако не може да живее без нея?

— Прекалено много филми гледаш — каза Нат.

— Но ти не би могъл да живееш без Каси, нали?

— Вече става прекалено лично. Излязох само да пийна бира и да си поприказваме. Не, не мисля, че бих могъл да живея без нея. Просто имам голям късмет, че тя е и страхотен приятел, освен че е майка на децата ми. Което означава много. Това, за майката.

— Знам, че е така. — Том изглеждаше помръкнал. — Наистина ли мислиш, че не би се получило нищо?

— Не — каза Нат. — Никога. Прекалено голям хаос и взаимни обвинения. Кажи на приятеля си да мисли в перспектива. Просто да изживее авантюрата си тайно.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ЛОРИ

— Ще се оправим и сами, нали, скъпи? — обърна се Лори към Артър, който нареждаше шахматните фигури върху дъската.

Нямаше да кара ски тази сутрин, понеже беше паднал на коляното си и то бе започнало да се подува.

— Надявам се, че не си много добър — каза тя, — защото мен изобщо не ме бива в тази игра.

— Аз съм в резервния отбор по шах на училището — отвърна той.

— Супер!

— Значи ще се видим в барчето в планината, нали? — бе казала Каси. — Онова до втория лифт? Към един?

— Да, тръгвайте — отвърна Лори, без да вдига очи. Чувстваше се много по-добре, след като бе успяла да се наспи през последните две нощи. В мига, в който главата ѝ докоснеше възглавницата, заспиваше и спеше непробудно дванайсет часа. Намираще се в много по-добра форма от останалите възрастни, които бяха дошли на закуска с пъшкане и стискаха глави, след като втора вечер си бяха пийнали добре.

— Шампанското е много лоша идея — каза Каси. — А и много вино след това.

— И бира — изпъшка Том.

— И бренди — напомни му Нат.

— Не! Това трябваше да е една здравословна почивка.

— Аз не съм толкова зле — обади се Сара, намествайки пухкавата си розова яка. — Наложих си да не прехвърлям мярката. Човек просто трябва да си каже: „Ще изпия само четири чаши и после ще мина на вода“.

Каси ѝ отправи злобен поглед.

— Ще го запомня — каза тя. — Само че за мен има един повратен момент, когато си мисля, че още една чаша няма да ми

навреди, защото съзнавам къде съм, а ако спра, ще се почувствам нещастна и ще искам да си легна, но едната чаша се превръща във втора, а после губя способността си да ги броя. И да се качвам по стълби, и да си мия зъбите. Добре поне, че планинският въздух ще ни освежи — добави тя. — Не е възможно да имаш махмурлук в планината. Хайде, събирай се, народе.

Децата се подредиха в пъстра редица пред тях. Каси се ухили.

— На едно всички да вдигнат ръкавиците си. — Направиха го. — Добре. На две всички да покажат картите си за лифта. — Всички, освен Тили. — Къде е? — повдигна вежди Каси.

Тили се обърна и хукна по стълбите.

— Тази седмица вие сами отговаряте за нещата си. Което означава, че ако пристигнете на лифта без карта или без ръкавици, или без очила, или без шапка, отговорността си е ваша и ще трябва да се върнете във вилата. Това е почивка също и за възрастните, и не искаме да прекараме цяла седмица в тичане подире ви.

Всички закимаха. От горния етаж се чуваха приглушени тупвания, а после Тили извика:

— Намерих я!

— Добре — извика в отговор Каси. — А сега очилата.

— Аз нося слънчеви очила — заяви Ник е леко засегнат вид.

— Така си е — съгласи се Каси. — Много са готини.

Забеляза, че Тили, която се бе наредила задъхана до останалите в редицата, го зяпа с откровено обожание. Усмихна се тайничко. И Тили, и Луси явно го смятаха за страхотно сладък.

— Отборите ще са като вчера — каза Каси. — Нат, нали нямаш нищо против да поемеш момчетата? Том ще води Дейзи на детската писта, а момчетата могат да дойдат с мен.

Нат се появи откъм стълбите и нахлузи ръкавиците си.

— Не, нямам нищо против. Ами Сара?

Каси се озърна. Отново бе изчезнала. Постоянно го правеше и оставяше Дейзи на грижите на Том или на Каси. Миналата вечер бе прекарала час и нещо във ваната. Когато нейните деца бяха на тази възраст, спомняше си Каси, тя никога не стоеше повече от пет минути във ваната, освен ако децата не бяха заедно с нея. Том бе отишъл до тоалетната и го нямаше цяла вечност. Нат мразеше да чака някого, а Каси знаеше, че той много иска да тръгне за пистите. Много мило от

негова страна, че се съгласяваше да кара ски с малките — утре тя щеше да вземе момичетата, а той можеше да иде с момчетата на черните писти.

— Имаш ли нещо против с теб да дойде и Сара? — попита го тя.

Той направи нещастна физиономия, която разсмя Тили и Артър. Том се появи.

— Не препоръчвам на никого да влиза там за известно време — махна той към тоалетната на долния етаж.

— Отвратителен си — обади се Сара откъм дъното на стълбите. — Никъде не мога да те заведа.

„Попитай с какво можеш да помогнеш“, каза си наум Каси. Изчака. Нищо. Сара грижливо си слагаше балсам за устни. Каси си пое дълбоко въздух.

— С кого искаш да караш ски, Сара? — любезно попита тя.

— Ще ида с Нат — отвърна тя.

— Добре. Да тръгваме. Вече е девет и половина и лифтовете са натоварени. — Каси погледна часовника си. — Да се срещнем в един часа в „Льо джъмп“. Всички ли имат часовници?

Те кимнаха, а тя се обърна към Лори.

— Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Довиждане — каза Лори. — Забавлявайте се. И недейте, повтарям, недейте да чупите нищо. Никой от вас.

— Моля ви, направете го — обади се Артър, с леко нещастен тон. — Омръзна ми да съм единственият болник тук.

— Ти пък оставаш с Лори — каза Том. Сара му хвърли гневен поглед. — Което си е специална привилегия, приятел.

И после всички тръгнаха.

Лори откри, че Артър е забавен и приятен компаньон. След като я разби на шах два пъти, продължиха с друга игра. Нужно бе много време само с двама играчи, защото трябваше да се хвърлят заровете, за да влязат във всяко поле и Артър все й се присмиваше, че не успява да постигне резултат. Накрая я победи и тук.

— „Монополи“? — предложи той, като вдигна червено-бялата кутия.

Лори поклати глава.

— Мисля, че съвсем ще изгубя воля за живот — каза тя. — Колко е часът?

Артър погледна големия си ръчен часовник.

— Дванайсет. Още е прекалено рано да тръгваме.

На Лори ѝ хрумна нещо.

— Да идем да видим Том на детската писта. Тя е точно до селото. Ще се справиш ли в снега?

— Мисля, че да.

Той внимателно се надигна от мястото си. Лори му донесе якето и се наведе да завърже обувката на ранения му крак.

— Ще паднеш — каза тя.

Артър погледна надолу към лъскавата ѝ коса, която бе покрила крака и обувката му. Имаше и нещо хубаво в това да си остане във вилата. Беше сериозно застрашен да се увлече по нея. Тя беше толкова мила. И не му говореше като на дете. Беше също като майка му, само че... красива. Слаба и с такива хубави дрехи. Той виждаше, че Сара е привлекателна (наскоро бе започнал да дава оценки от едно до десет на момичетата за външния им вид), но много нетърпелива и обичаше да се разпорежда. Не разбираше какво общо имат двамата с Том. Той беше толкова небрежен, а тя все се притесняваше за разни маловажни неща.

Томас и Ана бяха разчистили масата след закуска прекрасна закуска с бекон, яйца, много вкусни преспи кроасани — даже и шоколадови, които бяха погълнати на секундата — и прясно изцеден портокалов сок. Сега Ана почистваше с прахосмукачка стаите им. Каси бе наредила строго на всички да подреждат, защото няма да е справедливо спрямо Ана, но Лори знаеше, че особено стаята на момичетата изглежда така, сякаш в нея е паднала бомба.

— Ана! — извика Лори. — Знаеш ли номера на някоя фирма за таксита?

— Разбира се — отвърна момичето със силния си акцент. — Ще ви повикам едно.

Лори си сложи якето и шапката и се погледна в огледалото до закачалката. Всички ботуши, ски и щеки се държаха в отоплена стая в дъното на вилата, в която се влизаше само отвън. Рано сутринта си бе сложила лек грим и сега внезапно изпита желание да го пооправи. Изтича горе и се порови в чантичката с гримовеите си. Среса се и когато

отново слезе долу, косата ѝ блестеше, а устните ѝ бяха нежнорозови. Артър мислено въздъхна и за миг си представи как случайно срещат някои от приятелите му в училище и той небрежно подхвърля: „Здравейте, момчета, това е приятелката ми Лори“.

Таксито пристигна много бързо и Лори го подкрепи, докато се настаняваше отзад. Носеше чифт пухкави ботуши, които не бе слагала от години, и бе напъхала в тях джинсите си. Събирайки багажа за почивката, бе намерила едно палто, което не бе виждала много отдавна — от джинсов плат, с висока яка и подплата от изкуствена заешка кожа. Беше на майка ѝ и очевидно е представлявало върхът на шика за времето си — като погледна етикета, забеляза, че е на „Диор“. Добрата ѝ майка. Никога не бе правила нещо наполовина. Пробва го пред огледалото в спалнята си и установи, че изобщо не е остаряло. Искаше ѝ се да го даде на химическо чистене, но щеше да струва прекалено скъпо, затова просто го изтупа, почисти с гъба няколко петънца и го остави на закачалка извън гардероба да се проветри.

Таксито ги остави на „Ла кроазет“ — района с повечето лифтове и най-много барове и ресторанти. От лявата им страна се намираше най-дългата детска писта с много лек наклон, обслужвана от ски влек и разделена на две от миниатюрна гора.

— Как е кракът ти на снега? — попита Лори, когато Артър леко се плъзна и се наложи да се хване за нея, за да не падне.

— О, извинявай — каза той. — Сега ще се оправя.

Лори разроши косата му.

— Много си смел — похвали го тя. — Ник щеше да хленчи като бебе.

— Няма защо — каза той ухилено и сведе глава.

Тя забеляза, че бузите му порозовяха.

— Виж — ето ги! — възкликна Лори и посочи нагоре, където иззад дърветата се бе появила фигурата на Том в син ски екип.

Държеше Дейзи отпред, между краката си. Тя носеше яркооранжев гащеризон за ски, който ѝ бе малко голям, червена каска на главата и големи оранжеви очила. Приличаше на мандаринка на ски. Дори и отдалеч се виждаше, че се смее. Том тръгна надолу по склона към тях, наведен ниско над рамото ѝ, докато ѝ показваше какво

да прави. Почти ги бе подминал, когато Лори му извика и той се закова на място, като вдигна Дейзи от снега. Прибра ските си в чиста успоредна позиция за спиране и изпод краката му се разхвърчаха снежинки, които покриха Лори и Артър.

— Самохвалко! — каза тя.

Лицето му вече бе хванало тен, а косата му падаше над ярката лента на челото. Изглеждаше направо зашеметяващо. Вдигна очилата си и ги сложи на главата. Дейзи цялата сияеше и пицеше от радост.

— Пак! Пак! — викаше тя. — Татко, хайде пак!

— Направо съм изтощен — каза той. — Мисля, че повредих кръста си. Чувствам се като кламер на ски.

— На Дейзи явно много ѝ харесва — усмихна му се Лори.

— Господи, да, направо е като пате във вода, нали, миличка? — обърна се към нея той, вдигна очилата от лицето ѝ и ги закрепил върху каската.

Дейзи затропа с крачета върху малките си ски.

— Хайде пак! — заповяда тя.

— Нека си почина малко — каза баща ѝ. — Татко трябва да си поеме въздух. — Той погледна часовника си. — Още е рано за обяд. Искаш ли кафе?

— О, да, моля — отвърна Лори и погледна към Артър, който любезно кимна.

Том, понесъл Дейзи на ръце, се спусна надолу до гардероба пред терасата на един ресторант, където се оставяха ските и щеките. Свали Дейзи на земята, освободи автоматите на ските си и ги облегна на дървената рамка, преди да се наведе и да свали ските на Дейзи. Тя протестираше яростно и се опитваше да го отблъсне. Той свали каската от главата ѝ и коленичи пред нея.

— Ако се държиш като добро момиче — много добро момиче, — ще ти позволя пак да караш ски преди обяд. Ако не — връщаш се обратно във вилата.

Дейзи го изгледа замислено. Май си струваше. Тя кимна.

— Освен това ще получиш и шоколад. — Тя закима с много повече ентузиазъм.

Лори бе запазила маса близо до огъня в камината. Том блъсна вратата и влезе с тежки стъпки, а Дейзи вървеше пред него. Той я сложи на един стол и се обърна към Артър:

— Горещ шоколад?

— Да, моля — кимна момчето.

— С бита сметана и пухкава пяна?

Артър се опита да остане безразличен.

— Да, може.

— И за мен! — обади се Дейзи.

— Да не е прекалено горещ — предупреди Лори.

— Ще им кажа да сложат повече мляко — отвърна Том и тръгна към бара, където се облегна, чакайки поръчката.

Когато той донесе напитките на масата, Лори се зае да бърка пяната на капучиното си. Знаеше, че Том не откъсва поглед от лицето ѝ. Не можеха да говорят тук, не и докато Артър е наблизо. Том докосна с крак пухкавия ѝ ботуш.

— Сара добре ли е вече? — попита тя накрая.

Том се намръщи.

— Доколкото е по силите ѝ. Снощи дълго си говорихме.

Лори вдигна глава.

— Така ли?

— Да — отвърна той, — аз... ще ти кажа по-късно.

— Трябва да ида до тоалетната — високо обяви Дейзи.

— Аз ще я заведа — предложи Лори.

— Не — възрази Том, — аз ще ида. Тя се срамува от други хора.

Когато се върнаха, Артър каза, че и той има нужда да посети мястото. Ухили им се, докато ставаше:

— Аз мога да ида и сам.

Том го наблюдаваше как минава покрай масите.

— Прекрасно момче е, нали?

— Невероятно. Каси трябва да е много горда с него — отвърна Лори.

Дейзи стана и отиде до един от прозорците, пред който имаше широк перваз с меки възглавнички, и се опита да се покатери. Том се загледа с обич в оранжевия ѝ гръб в широк гащеризон, докато тя зяпаше навън към скиорите на пистата и минавачите по улицата. Беше запленена от кабинките на лифта и вдигаше глава да ги проследи, докато те се плъзгаха по металните въжета поне петнайсетина метра над земята.

— Трябва да поговоря с теб — тихо каза Том. Пресегна се през масата и хвана ръката ѝ.

Лори погледна към вратата на тоалетната.

— Стига. Артър ще се забави — допълни той.

Тя остана загледана в ръцете им, като омагьосана, но не направи опит да се отдръпне.

— Не мога да чакам. Знам, че бяхме говорили да почакаме до следващата година, но да съм тук с теб сега, а да не мога да те докосвам, да те прегръщам — разбираш ли ме? Сякаш живеем в лъжа, Лори. Искам да имам право да държа ръката ти и да те взема в прегръдките си, без постоянния страх, че някой ще ни види. Нелепо е да смятаме, че трябва да крием любовта си. Искам да вървя с теб по улицата. Ние не сме такива, нали, Лори? Не сме двама глупаци, които имат тайна любовна афера. Аз те обичам и искам да го заявя пред целия свят. Искам да си правим планове за бъдещето. Искам да знам, че имаме определен срок да престанем с тази проклета лъжа. В крайна сметка това ще е по-благородно спрямо всички.

— Джерард... — започна тя.

— Той ще побеснее, разбира се, ще изпадне в ярост, но трябва да му кажеш. Престани да отлагаш. Ако ти не го направиш, аз ще му кажа. Не мога да кажа на Сара сега, не и докато сме на почивка, но ще го направя веднага щом се приберем у дома. Обещавам ти. Трябва да започнем да мислим какво ще правим и след като им кажем — край. Няма връщане назад. Ти си моя, помниш ли? Каза ми го. Обеща ми.

Том вдигна ръката ѝ до бузата си.

— Спомням си — отвърна Лори. — Непрекъснато мисля за това.

Протегна се и докосна лицето му. Той извърна буза към дланта ѝ и тя го погали. Той затвори очи.

— Виждам само теб. Едва се сдържам да не изрека името ти на глас и после отново, и отново. Всичко, което правя, от събуждането си, до писането, грижите за децата и изхвърлянето на боклука дори, всичко е изпълнено с мисли за теб. Толкова съм погълнат от теб. Това е завинаги. Само бог знае къде ще живеем, но няма значение. Бих живял навсякъде с теб.

Вратата на тоалетната се затвори шумно и се появи Артър. Лори отново скри ръката си под масата. Погледна Том и на лицето ѝ отново се изписа тревога.

— Недей — тихо каза тя. — Трябва да ми дадеш време. Повярвай ми. Знам кога е точният момент.

— Чувствам се съсипан от чакане — оплака се Том. — Добре — продължи той на висок глас и се облегна на стола си, когато Артър седна на мястото си. — Ще платя сметката, а после съм обещал на Дейзи още половин час ски. Ще се срещнем пак тук за обяд, нали?

Погледна отново часовника си, стана и грабна Дейзи от перваза.

Лори се почувства ободрена. Том имаше право, трябваше да си направят определени планове. Сегашното им положение изглеждаше ужасно, но въпреки това не можеше да отрече, че от много години не се бе чувствала по-щастлива и по-жива. Истински щастлива. Направо в еуфория. Кипеше от енергия. Той беше прав. Това щеше да засегне всички около тях, но щяха да направят всичко възможно да намалят болката за всеки. Всички бяха разумни зрели хора.

На вратата Том се обърна и ѝ се усмихна. Косата му стърчеше над лентата и приличаше на двайсетгодишен хлапак.

— Чао! — извика той и ѝ се усмихна с много любов. Дейзи размаха пръстчета към тях и после се скриха от погледите им. „Обичам и Дейзи“, мислеше си тя. Децата му щяха да се превърнат във важна част от живота ѝ. Заварените ѝ деца. Трябваше да се постарее да опознае по-добре Мики. Той единствен от децата на Том бе затворен. Усещаше, че не е щастливо дете, затова се държеше агресивно и понякога доста грубо. Щеше да разбере какво се крие зад всичко това и Ник щеше да ѝ помогне. За Ник щеше да е чудесно да има брат, а слава богу, Луси и Софи бяха големи приятелки. Отначало щеше да е трудно, но накрая на всички много щеше да им хареса да са заедно.

— Том е страхотен, нали? — обади се Артър. — Много се надявам книгата му да постигне голям успех.

— Мисля, че ще успее — каза Лори. Тя се опита да се съвземе. — Хайде, какво искаш да правим сега? Може и да ти прозвучи малко безинтересно, но майка ти спомена, че на базара на долната улица има някои готини дрешки, както и музикални магазини. Ще ти подаря някоя тениска или каквото си харесаш.

— Може ли ти да ми станеш майка? — примоли се той, като запърха с мигли и я стисна за ръка.

Тя се засмя високо и радостно.

— Шегаджия!

Нат влезе в ресторанта като градоносен облак. Каси вече седеше на голямата маса до прозореца, която бе запазила за всички, заявявайки на шефа на салона, че ще дойдат още много хора. Нямаше и следа от Лори и Артър. Каси бе прекарала много приятна сутрин на пистата с момчетата. След обяда мислеше да ги качи на Вердюн, на върха имаше къса червена писта, която преминаваше в дълга черна.

Нат замалко да захвърли очилата си на масата. Сара бе отишла до тоалетната, а Ник и Тили си поръчваха напитки на бара. Каси забеляза, че Тили има нов навик — отмяташе коса от лицето си, когато вдигаше поглед към Ник. Господи, беше само на девет.

— Тази жена... — просъска Нат.

— Коя? — попита Каси, а на лицето ѝ се четеше невинност.

— Знаеш коя. „Аз, аз, аз“ — измърмори той. — Всеки път, щом най-сетне почвахме да се спускаме, тя се развикваше да спрем, защото трябвало да си нагласи очилата или защото автоматите ѝ били много стегнати, или пък смятала, че ските ѝ са мъничко по-дълги, отколкото трябва и не можело ли да се върнем в подножието на пистата и да ги сменим? А и Луси изобщо не ме слушаше и караше извън пистата, където всъщност е много опасно — за да се похвали с уменията си, — а после Тили се опита да я последва, подхлъзна се и си натърти гърба. А после, когато най-сетне се приготвихме и тръгнахме... — Той ядосано погледна към вратата на тоалетната. — ... тя падна и заяви, че май си била изкълчила китката. — Нат протегна ръка като безпомощна лапа на кученце. — Не била сигурна, че може да продължи, и затова бих ли извикал линейка? Казах ѝ, че едва ли си струва да викам спешна помощ с носилка, което ще струва стотици лири, след като просто си е ударила ръката. Тогава тя се нацупи и престана да ми говори, така че я заряхах.

— Не!

— Ами децата вече бяха отминали надолу по пистата, а те са много по-важни от нея. Не вярвах, че е наранена сериозно, иначе нямаше да я оставя. Както и да е, успя да се спусне съвсем безпрепятствено, въпреки сериозното си нараняване, ха-ха, и тогава заяви, че иска да спрем за чаша кафе. Бяхме карали само час. — Каси

кимна съчувствено. Мъжът ѝ мразеше да спира, след като веднъж е тръгнал. — Казах ѝ, че може да пие кафе, щом иска, но аз ще съм горе на пистата. Така че отново я зарязах. Не ми помогна особено — изпъшка той. — Най-добре да си кара ски сама следобед.

— Шшш! — предупреди го Каси. — Идва.

Хрумна ѝ, че ситуацията е почти като в училище, когато всички се карат и трябва да вземеш страна. Тя се бе озовала по средата и изведнъж осъзна, че е било така и в детството ѝ, когато бе разкъсвана на различни страни от враждуващите си приятели. Може би това значеше, че е добър човек. Или че е прекалено добродушна. Трябваше да се научи да не е толкова съпричастна.

— Нат се спуска прекалено бързо — заяви Сара и седна до нея, а Нат се запъти към бара. — Изобщо не ме чакаше. Не се държа много кавалерски.

— Той обича да бърза — каза Каси. — Предупредих те. Защо следобед не се спускаш сама, а аз ще му помагам за момичетата? — мило предложи тя. — Или можеш да поемеш Дейзи и да отмениш малко Том. Той сигурно много би искал да покара малко наистина, след като е толкова добър скиор, нали? Макар че не бива да се пренатоварва.

— Така казва той — отвърна Сара и взе менюто от масата. — Пълен обяд ли ще си поръчваме или само лека закуска?

— Мислех да сме на лека храна — предложи Каси. — Довечера ще хапнем солидно — добави тя.

— Храната не беше особено добра снощи — заяви Сара. — Сосът се оказа прекалено плътен, а сладоледът не беше домашно приготвен.

— Но си хапна добре — любезно отвърна Каси.

— О, аз мога да ям всичко — каза Сара. — Не съм придирчива.

След обяда останаха да изпият по кафе, докато децата се забавляваха на автомата с електронни игри с монети в далечния край на бара. Том се бе облегал на стола си, пушеше и според Каси изглеждаше много спокоен. Като котката, която излочи млякото. Нат остави чашата си. Каси знаеше, че няма търпение да тръгне пак.

— Какво ще правиш, Том? — попита Каси.

— Двамата с Дейзи ще си поиграем още малко, а после тя ще поспи — отвърна той.

— Няма — заяви Дейзи.

— О, да — настоя Том, — ако искаш да дойдеш на плуване с мен довечера и да стоиш до късно с големите деца.

Дейзи го изгледа замислено.

— Добре — съгласи се тя.

— Ще взема и останалите от тайфата — добави той. — И те искат да плуват, нали? Лори, ти ще дойдеш ли?

— Да — отвърна Лори, — ще дойда. Сигурно ще е приятно.

— Радвам се, че плановете ми се харесват на някого — каза той, полюшвайки Дейзи върху коляното си, като я навеждаше напред-назад и ръмжеше.

Сара се протегна и избърса устата на детето.

— Имаш ли нещо против мама да иде да кара ски? — попита тя.

— Не — отвърна Дейзи, сякаш подобна мисъл изобщо не би ѝ хрумнала. — Оставам с татко.

— Ами вие двамата? — обърна се Каси към Лори и Артър.

— Лори ми купи супер готина тениска — похвали се синът ѝ и вдигна плика с придобивката си.

— Не биваше да го правиш — поклати глава Каси.

Лори се усмихна.

— Нищо особено. Наистина ли мислиш, че е голямо изпитание за мен да купувам дрехи? Забавлявахме се страхотно, нали? — Артър кимна. — Онзи базар, където пускат силна музика и в средата му има въжена стълба за децата, е невероятен.

— И кът с игри има — добави Артър.

— О, каква радост — каза Каси. — Помня го. Любимото ми място. Е, какво ще правите?

— Мисля да гледам филм — каза Артър и погледна Лори, — така че Лори може да кара ски, ако иска.

— Не — заяви тя. — И аз ще гледам заедно с теб.

— Както и аз — присъедини се Том. — Всичко е решено.

Сара погледна Лори, после Том.

— Много удобно — отбеляза тя.

— Не може всички да получаваме каквото искаме, нали? — усмихна ѝ се нагло Том. — Върви да караш ски. Можеш да поемеш Дейзи утре. А аз ще ида с Нат на пистата „Ла фас“.

— Може ли и аз да дойда с вас? — обади се Ник.

— Само ако обещаеш да не караш по-добре от нас — каза Том.
— Самоуважението на възрастните е много крехко, да знаеш.

Артър избра филм на DVD и двамата с Лори се настаниха на дивана пред екрана. Артър тъкмо щеше да натисне копчето и да пусне филма, когато Лори извика на Том, който слагаше Дейзи в леглото:

— Готов ли си?

— Идвам — отвърна той.

Само след минутка той седна до Лори. Тя усещаше топлината на тялото му през тениската и джинсите, които бе облякъл, след като бе свалил ски екипа. Опита се да се съсредоточи върху филма, но чувстваше дъха му върху рамото си. След половин час тя предложи:

— Някой иска ли нещо за пиене или пък сладкиш?

— Сладкиш, моля — обади се Артър, без да откъсва очи от екрана.

— Том?

— Ще ти помогна — каза той.

Тя му се намръщи, но той не ѝ обърна внимание. Томас и Ана щяха да се върнат след около час, бяха казали, че ще прекарат следобед върху сноуборд. В кухнята Лори напълни чайника с вода от мивката и после го сложи на котлона.

Том я прегърна откъм гърба и за една блажена минута тя се облегна на него.

— Обърни се — прошепна той във врата ѝ.

Неспособна да се възпротиви, тя се завъртя и лицето ѝ се озова на сантиметър от неговото. Погледна го. Очите му бяха потъмнели от желание и тя затвори своите, когато устните му докоснаха леко нейните. Том нежно разтвори устните ѝ, а после я зацелува страстно и ръцете ѝ обвиха врата му. Усещаше всеки сантиметър от тялото му, докато той я притискаше към плота, а после ръката му се плъзна по корема ѝ и докосна гърдите ѝ. Все едно я опари огън, и двамата пламтяха. Той спря за миг и Лори отвори очи, за да го погледне.

— О, боже! — възкликна тя.

— Не се сдържаме много успешно — каза Том, — явно е.

— Обичам те — каза тя.

— Знам — прошепна той. — Досетих се.

Откъм дневната се чу някакъв трясък и двамата отскочиха един от друг.

— Съжалявам! — извика Артър. — Изгървах една чаша. Идвате ли? Натиснал съм паузата.

— Идваме — отвърна Лори и се обърна към мивката.

Том обви ръце около талията ѝ и се притисна към нея.

— Сега вече никога няма да се отървеш от мен — каза той.

— Махай се — скара му се тя, но през смях. — Покажи малко сдържаност. Не мога да повярвам, че правим това.

— Това е само началото — обеща той.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЛОРИ

— Защо татко няма да дойде? — Лори седеше на леглото на Ник, докато той си слагаше вратовръзка пред огледалото в стаята и се мръщеше. — Приличам на идиот.

— Много е зает — отвърна Лори. — Том — добави небрежно тя — обеща, че ще дойде за морална подкрепа.

— Много мило от негова страна.

— Той харесва баща ми.

— Двамата си приличат — каза Ник, взирайки се в нещо, което ужасно приличаше на нова пъпка.

Лори беше шокирана.

— Не, не си приличат! Ни най-малко.

— И двамата не се съобразяват много с реалността, нали? Както и да е — обърна се към нея Ник, — поне ще се отървем за малко от татко и лошото му настроение.

— Знаеш, че му е много трудно — бързо се обади Лори.

— О, да. Не ни оставя да забравим дори и за миг. Малко се тревожа за него, мамо.

Той се завъртя към нея.

Лори се притесни.

— Какво имаш предвид?

— Много пие, и то сам. Виж, знам, че двамата не се разбирате особено добре, спите в отделни стаи и всичко останало. — Той извърна притеснено очи. — И се питах дали... Не, няма нищо. Всичко е наред.

— Какво се питаше?

— Питам се дали ще се разделяте. — Думите се изсипаха бързо от устата му и той остана като закован на мястото си, загледан внимателно в нея. — Къде ще живеем? След като къщата се продаде.

Тя замръзна.

— Това пък откъде го измисли?

— Не съм глупав — отвърна той. — Виждам какво става.

Сърцето на Лори се разтуптя толкова бързо, че тя се уплаши да не припадне.

— Какво... става ли? — повтори тя.

Не би могъл да е забелязал нещо на почивката. Бяха се държали съвсем естествено пред всички, а и Том доста се бе укротил, щом му бе обещала да каже на Джерард седмица или две след като се върнат. Само че не бе намерила кураж. „Другата седмица“, реши тя. Когато уредят нещата с къщата.

Беше се намерил купувач. Човекът работеше в Лондонското Сити, жена му бе адвокат и имаха две малки деца. Смятаха къщата за идеална и не искаха да променят абсолютно нищо. Предложиха повисока от обявената цена. Джерард бе успял да се размине на косъм с фалита, което означаваше, че ще имат пари колкото Ник да остане в училището до финалните си изпити, а Софи — до завършване на подготовителната група. Миналата вечер Джерард бе оставил върху кухненската маса рекламна брошура с описание на една къща в съседно село, даваше се под наем. Знаеше, че трябва да му каже. Не можеше да го остави да си прави планове, които няма да се сбъднат. Беше прекалено жестоко. Но вътрешно нещо я принуждаваше да отлага. Съзнаваше, че се страхува да направи последната крачка.

Тя стана и прегърна Ник.

— Още не съм съвсем сигурна къде ще живеем. Мисля по въпроса. Вероятно ще се наложи известно време да живеем под наем, но ще се оправим. Все ще намерим нещо.

Том ѝ бе заявил по телефона сутринта, че трябва да определят една дата и да кажат на Сара и Джерард едновременно. Той също бе намерил къща, която предлагаше да наемат, преди да продадат и двете си къщи и да видят дали ще имат достатъчно пари общо, за да купят нещо. В тази къщичка имаше само четири малки спални и щеше да им е тясно и на седмината, но щяха да се оправят. Нямахше да разполагат с много пари, но това нямаше значение. И дума не можеше да става да има ограничения за Джерард и Сара да виждат децата толкова често, колкото пожелаят, където и да живееха. Когато говореше, Том успяваше да представи всичко напълно възможно, дори съвсем логично. А после Лори си представяше как казва на Джерард и въздушната кула се срутваше.

Лори трябваше да признае, че баща ѝ изглежда съвсем добре за човек, приближаващ седемдесетте. След подписването в градския съвет ги заведе в изключително изискан ресторант за обяд и произнесе много емоционална реч — как Каролайн го прави щастлив и колко е доволен, че семейството му е до него, за да сподели радостта му.

Вече пиеха кафе след обяда, когато Лори се наведе да си вземе чантичката.

— Време е да тръгваме — каза тя на Том. — Не искам да попаднем на задръстване, а и утре сутрин трябва рано да закарам Ник до училище.

— Разбира се — съгласи се веднага Том.

Той я хвана за лакътя, докато се изправяше, и когато тя се обърна, забеляза, че баща ѝ ги гледа. Лори отиде да вземе палтото на Софи и якето на Ник, оставени на един стол. После прегърна баща си.

— Довиждане, татко. Благодаря ти. Беше чудесно и наистина от сърце ви желая всичко най-хубаво. Каролайн е много... — Тя потърси подходяща дума. — ... специална.

— Всичко най-хубаво и на теб — пожела ѝ баща ѝ.

Когато я пусна от прегръдките си, той погледна към Том и му намигна. Лори го зяпна шокирана. Беше заговорническо намигане. Той знаеше. Беше шокирана от намека му. Той ѝ казваше, че са като него. Че и тя е в неговото положение. Не е чистата като сняг мъченица, каквато се бе старала да бъде майка ѝ. Беше като него. Водеше живот, пълен с лъжи, за да получи каквото иска.

Изведнъж ѝ стана студено и се загърна в палтото си, а после викна на Софи:

— Хайде! Престани да се мотаеш!

Том я погледна изненадано и попита:

— Какво има?

— Нищо — отвърна тя. — Не сега.

По обратния път към дома Лори гледаше навън през прозореца и отказваше да се обърне към него. Том шофираше нейната кола, защото, както бе казал, партито е нейно и тя трябва да се чувства спокойна да пийне нещо, ако иска. Тя си бе помислила, че е много мило от негова страна — винаги тя шофираше, когато ходеха някъде с Джерард, който не устояваше да не пийне. Том често я поглеждаше и копнееше да ѝ

каже нещо, но имаше прекалено много свидетели, за да са откровени един с друг. Сега можеха да говорят само закодирано.

Сара не бе у дома, защото трябваше да работи този уикенд, а Джерард бе казал, че ще остане в града след срещата с един от новите му бизнес познати. В понеделник имаше важна среща с една инвестиционна компания, която уверяваше, че може да възроди бизнеса му. Лори го бе изслушала, но не я интересуваше. „Много скоро пече няма да имам отговорности към теб и ти ще си само бащата на децата ми.“ Изпитваше голямо облекчение, когато погледнеше така на ситуацията. Каси бе взела Дейзи и Луси у тях, а Мики щеше да спи у приятел.

Падаше мрак, когато минаха през ливадата, и отначало Лори не забеляза, че колата на Джерард е паркирана на алеята.

— Татко си е у дома! — възкликна Софи.

— О! — Сърцето на Лори се разтуптя тревожно.

Каза си, че трябва да се успокои. Том бе оставил колата си на нейното място за паркиране, но Джерард не би го възприел като нещо странно, понеже Том често се отбиваше да доведе децата или да ги закара някъде. Нямахше веднага да си направи извод, че е бил на сватбата с тях.

Том я погледна.

— Много си тиха — отбеляза той.

— Знам — опита се да се засмее тя. — Предполагам, че пих повече. Познаваш ме. Две чаши вино — и вече съм готова.

— Не е това — каза той. — Нещо не е наред.

Тя погледна крадешком към Софи и Ник на задната седалка. И двамата бяха със слушалки на ушите — Ник играеше на електронната си игра, а Софи слушаше любимия си диск и си тананикаше.

— Обади ми се по-късно — каза тя. — Или аз ще ти звънна.

— Искаш ли да вляза с теб? — предложи той.

— Не. Благодаря.

— Не искам да те оставям така.

— Том, моля те, просто си върви, добре съм. Хайде, деца — високо каза тя. — Излизайте.

Том изчака децата да слязат от колата, после натисна автоматичното заключване и подаде ключовете на Лори.

— Държиш се странно — каза той. — Не прави така. Не бива да се преструваме един пред друг.

Децата вече бяха стигнали до къщата.

— Повярвай ми, Том, не се държа странно. Просто съм уморена и в момента не мога да мисля разумно.

— Защото той се е върнал ли? — Том махна към колата на Джерард.

— Да... не — заекна тя и притисна пръсти към слепоочията си. — Не знам. Предполагам, че е заради сватбата на татко и...

— Ще бъдем щастливи — каза Том, настойчиво подчертавайки всяка дума, сякаш за да я запечати в съзнанието ѝ. — Никой не може да ни спре.

— Знам. — Искаше той да си върви. Усмихна му се измъчено. — Имам нужда от сън.

— Тогава заспивай — засмя се той — и сънувай мен.

„Няма да стане“, помисли си тя, докато го гледаше. „Не е просто, няма да мине гладко и няма шанс да се получи.“ Побутна го да върви. „Крием се като деца.“

„Страх ме е, каза си тя, докато затваряше зад гърба си масивната входна врата, която някога я караше да се чувства защитена. Нещо не е наред.“ Ник се бе качил горе, а Софи бе пуснула телевизора в дневната. Лори бавно тръгна към кухнята. Внимателно побутна дъбовата врата. Стаята тънеше в мрак. Протегна дясната си ръка към електрическия ключ. Светна. Джерард седеше до масата с наведена глава.

— Защо седиш в тъмното? — попита тя.

Гласът ѝ бе неуверен, изтънял от страх. Той вдигна уморени и насълзени очи към нея.

— Виктор умря.

— Не! — Сълзи се появиха и в нейните очи. — Кога?

— Сигурно докато сте били на сватбата.

Лори вдигна ръка към устата си.

— Бил е сам. Починал е съвсем сам. Къде беше, когато го намери?

— До входната врата. Сигурно е драскал с лапи, за да излезе. Сърцето му просто е спряло.

Джерард леко се дръпна назад и Лори забеляза старото им куче, простряно в скута му. Той непрекъснато галеше черната му глава и

сивата му муцунка бе притисната в дланта му. Тя се наведе към Виктор и се вгледа в безжизнените му очи. Докосна главата му и ръката ѝ се допря до тази на Джерард. Пое си дълбоко въздух, на пресекулки.

— Не мога да понеса мисълта, че е умрял в празната къща. След като толкова време беше с нас.

— Беше най-доброто куче на света — каза Джерард.

Лори коленичи и се отпусна на пети, като се олюляваше напред-назад. Струваше ѝ се, че кучето сякаш винаги е било част от живота ѝ — следеше я с поглед из кухнята, потропваше с опашка до нея, докато тя пиеше кафе и четеше вестник, слагаше голямата си лапа на коляното ѝ, когато искаше разходка. Беше неизменна част от обкръжението им, а сега го нямаше и на мястото му зееше огромна празнина. Беше просто непоносима, огромна загуба.

— Никак нямаше да му хареса преместването ни — тихо каза Лори.

Джерард кимна.

— Прекалено стар беше за промяна — потвърди и той.

— Ще кажеш ли на Софи и Ник? — помоли го Лори, докато бършеше очи. — Не мисля, че аз мога да го направя.

— Добре.

Джерард се изправи сковано и пренесе отпуснатото тяло на кучето до кошницата му. Положи го нежно в нея и после го зави с одеяло.

— Ще трябва да го занесем при ветеринаря — каза тя. — За да го кремира.

— Можем да го погребем тук — каза Джерард, загледан през прозореца. — Под ябълковото дърво, което замалко да изкорени още щом го посадих.

Лори тихо се засмя.

— Предполагам, че е съвсем редно.

Той се обърна към нея и без предупреждение я взе в прегръдките си. Зарови лице в косата ѝ.

— Върни се при мен — каза той. — Моля те. Не мога да направя нищо без теб. Опитвам се да започна отначало, но сякаш няма смисъл. Трябва да ми кажеш. Кажи ми какво ще правиш. Без теб съм като в ада, Лори. И двамата бяхме напълно луди, за да позволим да се стигне дотук. Това е лудост. Ние сме женени, Лори, женени.

Тя се отдръпна от него. От шока не можеше да мисли и думите се изляха от устата ѝ неканени и несвързани:

— Не мога. Аз... влюбена съм... Том... много съжалявам... —
Пое си въздух. — Напускам те. Том ще напусне Сара.

Джерард отпусна ръце, сякаш го бяха улучили с куршум.

Не бе планирала да го изрича на глас. Още в мига, в който думите излизаха от устата ѝ, тя си мислеше: „Това ли искам? Наистина ли го искам? Смъртта на Виктор не би означавала нищо за Том. Той не познава живота ми. Не сме живели в една къща цели шестнайсет години. Нямаме общи деца. Всичко между нас е само секс, а не любов. Не е любов. Не такава, която се ражда от споделените преживявания и опит. Не е истинска. Как да се откажа от всичко?“

Джерард пристъпи към нея, протегнал ръце, сякаш искаше да я прегърне, и когато тя се обърна, ръката му внезапно я зашлеви силно по бузата. Тя залитна и се удари в кухненската маса. Сякаш отстрани се видя как вдига длан към лицето си и инстинктивно се наведе, когато някой тежко се блъсна във вратата. Опитвайки вкуса на кръвта в устата си, чу гласа на Ник и чу да вика: „Не!“, когато той се хвърли към баща си. Виеше ѝ се свят и всеки миг щеше да припадне, но се опитваше да остане в съзнание, а Ник се боричкаше с баща си на пода и крещеше отново и отново: „Негодник! Негодник!“. Тя залитна към тях и опита да хване ръката на Ник, но той се откопчи от нея и за миг се разсея, така че пусна баща си. Джерард незабавно скочи и прикова ръцете на Ник до тялото му. Лицето му бе изкривено от мъка и едва говореше:

— Недей... прави... това... Не... се... приближавай... до... мен. Не мога... не знам... толкова много съжалявам... беше само...

Джерард блъсна Ник надалеч от себе си, към Лори, и двамата паднаха, като Лори удари лошо главата си в един стол. После чу Софи да крещи и входната врата се затръшна.

— Мамо! — Ник се бе навел над нея. — Мамо, за бога! Добре ли си?

— Добре съм — отвърна тя, със соления вкус на кръвта в устата си.

— Той направо е откачил — каза Ник. — Какво, по дяволите, става?

Точно в този миг чуха двигателя на колата. Лори изтича до прозореца, като полагаше усилия да не повърне. Колата на Джерард се

измъкна на заден от мястото за паркиране, после изрева надолу по алеята, оставяйки дълбоки следи в чакъла. Лори притисна уста с ръка и извика:

— Софи!

Ник изтича в коридора и после се втурна в дневната. Тя го чу как отваря с трясък вратата. После се върна обратно в кухнята.

— Няма я — каза той. — Взел я е.

Лори се наведе над мивката, като се мъчеше да остане в съзнание и се бореше с всички сили с припадъка.

— Обади се в полицията.

— Какво?

— Просто го направи! — изкрещя тя. — Обади се на полицията! Той не е на себе си! Може да направи всичко!

— Господи! — прошепна Ник, докато набираше телефона за спешни случаи с треперещи пръсти.

Какво, по дяволите, да им каже? Опита се да диша бавно и дълбоко. От другата страна на линията се чу енергичен глас:

— Полиция, пожарна, Бърза помощ?

— Полиция.

— Момент, моля.

Лори го чу как съобщава адреса им, а после обяснява:

— Става дума за баща ми. Той взе сестра ми. Той... удари майка ми. Не мисли трезво в момента. Ние... не, не го е правил преди. Никога. Не. Няма минали провинения. Моля ви! Можете ли да го намерите?

Лори го чу как съобщава регистрационния номер, модела и годината на производство на колата. После каза:

— Благодаря ви. Непременно. Благодаря. — Остави слушалката.

— Ще изпратят човек тук и ще се опитат да проследят татко. Ти добре ли си? Господи, виж се само!

Лори прокара език по зъбите си. Опипа лицето си. Ръката ѝ залепна от кръвта, главата я цепеше, а зрението ѝ бе замъглено.

— Добре съм — чу се да казва. — Къде ли би отишъл? Ще му се обадя.

— Не — каза Ник. — Аз ще се обадя.

Набра мобилния номер на Джерард. След около минута каза:

— Не отговаря.

— Остави му съобщение. Не, недей.

Мислите ѝ препускаха бясно. Какво да прави? Нямахме смисъл да хукне с колата след тях, защото не знаеше накъде са тръгнали. „Мисли!“, каза си тя. Къде би отишъл той със Софи? Не и при родителите си. Живееха прекалено далеч. Пък и едва ли щеше да се обърне към тях. Не можеше да избие от ума си представата за ужасеното лице на Софи. Беше изкрещяла. Какво ѝ беше сторил? И нея ли беше ударил? Тя сигурно се чудеше какво ли прави той, бащата, когото тя обича и на когото вярва, след като я бе грабнал и метнал в колата, а очите му бяха толкова подивели и караше с бясна скорост...

— Обади се на Каси — каза тя на Ник. — Нат ще знае какво да прави.

Каси я държеше в прегръдките си нежно, както се държи бебе. Бе измила ранената страна от лицето ѝ, която сега бе болезнено червена, дала ѝ бе болкоуспокояващи и чаша бренди. Жената от полицията бе задавала на Лори най-различни противни въпроси: Удрял ли я е и преди? Има ли в рода му умствени заболявания? Има ли някаква представа къде би завел детето? Детето. Софи. Уплашената, изгубена Софи. Отвлечената Софи. Може ли човек да отвлече собственото си дете? Опита се да каже, че според нея всичко е било случаен инцидент, но не успя да изрече думите. Освен това не знаеше. Наистина ли бе искал да я удари? Нямахме значение. Вече не. Из главата и се блъскаха хаотични мисли и тя подскачаше при всеки телефонен звън. От полицията бяха казали, че е най-добре да не се опитват да му се обаждат на мобилния телефон, защото, ако шофира, и то в такова възбудено състояние, може да катастрофира. Лори заплака, когато чу това. Катастрофа. Той може би искаше да катастрофира. Или да се хвърли от скалите със Софи в колата. И вината за всичко бе нейна. Заради егоистичната ѝ постъпка, защото си бе въобразявала, че може да му каже, че обича друг мъж и че иска да го напусне, и че той просто ще отвърне... какво? Добре? Чудесно? Нищо не би могло да оправдае постъпката му, но тя го разбираше. Разбираше го. Защото единственото, което не бе взела под внимание, бе фактът, че той я обича. Обича я страстно и сега, след като тя вече не го обичаше, за него нямаше причина да живее. Но Софи. Не можеше да си представи,

че той ще отнеме живота на детето, което толкова обича. Служителката от полицията седна до нея.

— Помислете — каза тя. — Мислете. Сигурно има място, където би отишъл. Родители. Приятели. Вила в провинцията.

Лори поклати глава. Джерард нямаше много приятели. Винаги бе толкова зает с работата, че оставяше на нея грижата за социалните им контакти. Като се замислеше, май Нат бе най-близкият му приятел.

Чу гласа на Нат някъде над главата си. Всичко се движеше като в забавен каданс, сякаш сънуваше.

— Не можете ли да включите хеликоптер в издирването? Не мислете за цената. Вижте, ако става дума за това, аз ще платя.

— Аз съм виновна — прошепна Лори на Каси. — Казах му.

— Какво?

Тя смачка на топка кърпичката в ръката си.

— Казах му за Том и мен. Казах му, че го напускам. Че обичам Том.

— Няма нищо — прегърна я Каси. — Не си виновна.

— Виновна съм — кимна Лори, а сълзите ѝ капеха върху ръката на Каси. — Не бива да причиняваш такова нещо никому. Заслужавам всичко това. Нямах никакво право да мисля, че ще е възможно.

В този миг вратата се отвори рязко. Том едва не събори Каси на земята и прегърна здраво Лори.

— Любов моя! — възкликна той. — Какво, по дяволите, ти е направил? Негодник! Защо?

Каси го погледна и каза:

— Върви си.

— Какво?

Той се вгледа диво в Лори. Тя кимна и прошепна:

— Върви си.

— Вината не е моя! — извика Том. Всички в кухнята спряха да приказват и го зяпнаха. — Обичам те!

Ник увеси глава.

— По дяволите! — измърмори той.

Нат хвана Том за ръката.

— Ела навън — подкани го той. — Лори не може да мисли за това точно сега.

— Нека тя да ми го каже! — изкрещя Том.

Каси го изгледа стреснато. Никога не бе виждала Том толкова извън себе си, както сега. Той хлипаше.

— Трябва да е сега! — викна той.

— Накарай го да си върви — тихо помоли Лори.

Каси кимна и погледна умолително Нат. Той прегърна Том през рамо и го поведе навън.

Беше два след полунощ. Лори лежеше в леглото и гледаше в тавана. Каси спеше до нея и дишаше тежко в съня си. На долния етаж служителката от полицията и двамата ѝ колеги седяха в кухнята, пиеха чай и се мъчеха да останат будни. Ник беше при тях. Тя също бе искала да остане там, но Каси каза, че трябва да се опита да поспи. Нат се бе прибрал, за да се погрижи за децата, и бе отвел Том. След като децата бяха по леглата си, те седнаха с бутилка уиски и пиха, докато накрая Том не издържа повече и заспа на стола. Нат го зави с одеяло и уморено се качи до стаята си. „Господи, помисли си той, какви глупаци сме ние, смъртните!“

— Той сигурно е луд — бе казал Том, докато се наливаха с уиски. — А ние изобщо не сме знаели. Как е могъл да я удари? Как е могъл да го направи?

За миг Нат замълча.

— Усетил е как му отнемат всичко — каза той. — Какво би направил ти?

— Не и това — отвърна Том. — Не и това. Не може да ни спре.

През нощта имаше много и погрешни сигнали, че колата на Джерард е била засечена. Подобна кола била забелязана да профучава с висока скорост по магистралата. Подобна кола била блъсната челно. Ник седеше с опънати до скъсване нерви. При всяко обаждане, при всяко проблясване на полицейските телефони той си представяше, че баща му и сестра му са мъртви. Полицаяте тихо обсъждаха възможността да дадат пресконференция, за да апелират към съдействие от обществеността. А през цялото това време Софи можеше да лежи мъртва някъде. Сред смачканите ламарини на катастрофиралата кола. В прегръдките на баща си. Защо? Той обви

ръце около тялото си. Защо баща му бе стигнал до подобна лудост? Как нормални хора като тях можеха да се забъркат в подобен кошмар? Не знаеше дали някога би простил на баща си. Ако изобщо го видеше отново. А и Том. Том беше влюбен в майка му. Това не го бе изненадало, не особено. Сега вече беше съвсем очевидно. Ник се взираше в бъдещето и му се струваше, че пристъпва над ръба на пропаст.

Към четири часа Лори успя да заспи. Сънищата й бяха изпълнени с преследвания с кола, скърцане на гуми, и Софи, която бе на една ръка разстояние и падаше, падаше...

После се бе събудила рязко. Остана да лежи напълно неподвижно. Всичко беше сън. Софи спеше в креватчето си в другия край на коридора, гушнала мечето си. Лори внимателно отметна завивките и се измъкна от леглото. Отиде на пръсти до стаята на Софи и побутна вратата. Леглото беше празно. Спретнато оправено. Мечето лежеше на покривката, а невиждащите му очи се взираха в тавана.

— Не! — изкрещя тя.

Каси изтича към нея и я прегърна. Лори се обърна разтреперана.

— Има ли някакви новини?

— Не знам. Върни се в леглото. Ще ида да попитам. Лицата на хората в кухнята бяха бледи от изтощение.

Нямаше други съобщения за забелязани коли. Джерард и Софи сякаш бяха изчезнали от лицето на земята. Каси направи чаша чай и я занесе на Лори. Тя седеше на леглото и се люлееше напред-назад.

— Мъртва е — повтаряше си тя отново и отново. — Знам го.

— Не, не знаеш. Джерард не би я убил. Не би го направил.

— Той беше полудял. — Лори сграбчи ръката на Каси. — Ти не го видя. Можеше да направи всичко. Караше толкова бързо. Искане да ме нарани колкото може по-силно.

— Той обича Софи — нежно отбеляза Каси. — Не би го направил.

— Ти не разбираш! — възрази Лори. — Той няма за какво да живее! Каза го — казвал ми го е и преди. Ако няма мен, няма нищо. Животът му не струва пукнатата пара. Ти не разбираш колко далеч го принудих да стигне, защото си мислех... мислех, че... имам право да си тръгна.

— Имаш — обади се Каси. — Имаш това право.

— Но аз очаквах той просто да го приеме! Бях толкова глупава. Къде е Том?

— Нат го заведе у дома.

— Не мога да се виждам повече с него — извика Лори. — Ние ги убихме.

— Изпадаш в истерия. Тихо, тихо.

Телефонът звънна. Лори погледна Каси и в очите ѝ имаше надежда.

— Сигурно има новини! — каза тя.

Рязко отметна завивките и наметна халата си, докато тичаше по стълбите. Стигна до телефона преди служителката от полицията. Сграбчи слушалката. Чу гласа на Джерард и все пак сякаш не беше той. Беше толкова, толкова мъртъв, сякаш в него нямаше и капчица живот.

— Кажи ми нещо! — извика тя. — Софи!

— Не знам къде съм — промълви той.

Жената от полицията беззвучно ѝ прошепна: „Накарай го да говори по-дълго“. После махна към един от колегите си да вдигне телефона в кухнята. Чу се слабо изпукване по линията, но Джерард явно не забеляза.

— Моля те... — Лори стискаше слушалката толкова здраво, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. — Моля те, дай ми Софи — прошепна тя.

— Мамо?

— О, слава богу! — Лори се облегна на стената. — Слава богу! Миличка, къде си? Къде сте с татко?

— В една телефонна кабинка сме. Студено е, мамо. Блъснахме се с колата и татко си удари главата.

Сърцето на Лори биеше лудо. Тя се насили да диша дълбоко.

— Виждаш ли някакви табели? Дълго ли пътувахте?

— Да. — Гласът на Софи бе изтънял. — По магистралата. Беше ме страх. Татко не искаше да си говори с мен. Гладна съм, мамо, и ми е много, много студено. Чувам морето.

— Дръж се, скъпа, ще те намерим. Ще пристигнем там възможно най-скоро, дай ми татко, моля те.

— Доведи я у дома — прошепна Лори. — Моля те. Каквото и да искаш, ще го направя. Само се върни у дома. Или ми кажи къде си.

— Господин Чадуик? — Глас на полицаи. Суров. Безличен. — Там ли сте? Само ни кажете...

И после линията прекъсна.

Лори се втурна в кухнята, докато полицаят оставяше слушалката на телефона.

— Защо? — изкрещя тя. — Защо го направи? Той щеше да ми каже... идиот такъв!

— Успокойте се! — рязко я прекъсна мъжът. — Мисля, че успяхме да проследим разговора.

Мобилният му телефон звънна. Той се обърна с гръб към нея и излезе навън.

Ник пристъпи напред и прегърна майка си.

— Всичко е наред — каза той. — Ще ги намерят.

— Беше й студено — прошепна тя до рамото му. — Беше й студено, гладна е и уплашена, а аз не успях да я защитя. Работата ми е да се грижа да е на топло, да е сита и да е в безопасност, а аз не я свърших. Изгубих я.

— На брега са — каза полицаят, когато отново влезе в кухнята. — В една телефонна кабина. Натам вече са тръгнали наши коли.

Лори се отпусна тежко върху един стол.

— Ходили сме там на почивка — каза тя. — С наши приятели. Разхождахме се по брега, а Джерард излизаше с платноходка. Помниш ли, Ник?

Той кимна.

— Защо? — запита се тя сама. — Защо би отишъл там? — Загледа се неவிждащо напред. — Защото скалите са стръмни и високи — бавно изрече тя, осъзнала истината. — Скалите са стръмни и високи.

Обърна се умолително към полицаите.

— Колко време ще им трябва, за да стигнат до тях? Катастрофирали са. Не знам дали ще намерят подслон. Студено е.

Погледна навън в тъмната нощ. Клоните на старото дърво до църквата бяха приведени ниско от вятъра, а по прозореца пръскаше дъжд.

Каси я прегърна.

— Ще ги намерят — уверено заяви тя. — Ще ги намерят.

Смяташе да позвъни на Нат и да му каже, че Джерард се е обадил, но не искаше да остави Лори. Много се притесняваше, че тя може да се прекърши съвсем.

Софи първа видя светлините. Татко ѝ явно бе заспал и се облягаше тежко на ръчичката ѝ. Седяха сгушени в колата, чийто преден капак бе сплескан назад. Бяха се блъснали в стената челно — Джерард бе изгубил контрол над колата и след като бе завъртял бясно волана, мракът погълна мокрия път. А после се бяха плъзнали и завъртели, сякаш за цяла вечност, докато всичко свърши с трясък и баща ѝ си удари главата във волана. Трябваше да го разтърси, за да го събуди, отне ѝ много време, а от челото му течеше кръв. Опита се да я избърше с ръкав, но беше много.

— Трябва да се обадим на мама — прошепна тя. — Тя ще дойде да ни вземе.

Татко бе кимнал и тя го държа за ръка, докато той се мъчеше да се измъкне от колата. Само на няколко метра имаше телефонна кабина, цялата осветена. Виждаше се и някаква къща, но беше доста далеч и не се виждаха светлини. Наложил се да отвори с мъка вратата на кабината и да помогне на баща си да влезе вътре, а после бръкна в джоба му за монета и набра номера у дома.

Татко ѝ не беше същият. Докато пътуваха, Софи се бе опитала да пусне радиото, а той ѝ забрани, и тя го питаше къде отиват, а той не отговаряше. Държеше се като непознат. И тя наистина се страхуваше от него като от непознат. Светлините се приближиха и Софи реши да излезе и да види кой е. Беше полицейска кола. Тя махна и фаровете спряха точно пред нея.

Лори я стисна толкова силно, сякаш нямаше намерение никога повече да я пусне.

— Ти си най-смелото момиче на света — каза ѝ тя. — Удари ли се?

— Не — бавно отвърна Софи. — Но умирам от глад. И ми е много студено. Ти защо плачеш?

— Защото съм толкова щастлива, че те виждам отново.

— Къде е Виктор? — Софи се озърна из кухнята.

— Съжалявам, миличка, но той умря. Ник изкопа голяма дупка в земята за него и ще сложим кръст отгоре на мястото, за да знаеш къде е.

— Но ние ще се местим. Той няма да дойде с нас.

— Ще бъде с нас — каза Лори и я прегърна още по-здраво. — Човек никога не губи някого, когото е обичал. Той винаги остава с теб, в мислите ти.

— Татко дълго ли ще е в болница? Искам да го видя.

„Каквото и да е направил, каза си Лори, каквото и да е направил, той винаги ще си остане нейният баща и тя ще го обича. И така е редно“.

— Ще идем да го видим утре — каза тя.

— Какво е станало с лицето ти?

— Паднах. Няма нищо.

Софи го докосна нежно.

— Готово — каза Лори. — Вече съм много по-добре.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ЛОРИ

Той стискаше здраво ръката ѝ, сякаш никога повече нямаше да я пусне. Софи седеше на ръба на леглото до нея, а Ник стоеше неуверено в долния му край.

— Бихте ли ни оставили само за минутка? — нежно се обърна към децата тя. — Ник, ще заведеш ли Софи да пийне нещо? Има кафене в съседното крило.

— Разбира се — каза Ник. — Хайде, Софи.

— Моля те, не плачи отново.

Джерард извърна глава.

— Не мога да се спра. Нямах представа, Лори, колко близо бях до...

— Тихо. Не ми казвай. И двамата сте живи. Само това има значение.

— Ами ти?

— Какво аз? — Тя обърна лице към него и той протегна одрасканата си ръка да докосне косата ѝ.

— Какво ще правиш?

— Ще остана.

Той стисна устни.

— Не защото си мислиш, че пак мога да направя подобно нещо, нали? Не и от съжаление? Не бих го понесъл.

— Не.

— А обичаш ли ме?

Тя го погледна замислено.

— Не съм сигурна, че имам вяра в любовта. Може ли да се задоволим с доверие и приятелство?

Устните му се изкривиха в усмивка, пръстите му галеха косата ѝ.

— Няма значение — прошепна той. — Няма значение какво казваш, стига да знам, че няма да ме напуснеш.

— Няма да те напусна — увери го тя. — Обещавам.

— А Том?

Тя прехапа устни. Том. Каси каза, че когато най-сетне се прибрала у дома, той спял, но се събудил след около час и започнал да вика и плаче. Било ужасно и събудил децата. През остатъка от нощта стояла до него, докато той хлипал. Никога не го била виждала такъв, сякаш нещо вътре в него се било пречупило.

— Том ще оцелее — каза Лори. — Има децата си.

— Трябва да се преместим.

— Знам. Знам това.

— Къде ще отидем?

— Знаеш ли — отвърна тя, загледана в пръстите му, които си играеха с косата ѝ. — За мен наистина е без значение.

— Искаш ли да идем във Франция? Нямам нищо против, сигурен съм, че ще си намеря работа.

— И аз мога да работя — каза Лори.

— Ще работиш. Ще бъде много, много по-различно — каза той.
— Обещавам.

— Здравейте.

— Здравей, миличка. Хапна ли нещо?

— Само една бисквита. Ник идва. Колко време ще останеш с гипс на ръката, татко?

— Няма да е дълго. Няколко седмици вероятно. Ела тук.

Софи седна на леглото и се наведе към него. Той я прегърна през рамо и тя нежно допря лицето си до неговото. Лори го видя как затваря очи блажено. Ник я стисна леко за рамото.

— Добре ли си?

Лори се пресегна и улови ръката му.

— Да — отвърна тя. — Добре съм.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ТОМ

Сара седеше с Каси до разхвърляната маса в кухнята ѝ. Пред тях имаше няколко лъскави рекламни брошури за къщи в Шотландия.

— Ще се местите ли? — попита Сара.

— Не знам — отвърна Каси. — Ще идем да огледаме няколко къщи. Децата са много развълнувани.

— Ами ти?

— Аз ще съм щастлива, когато и те са щастливи — усмихна се Каси. — Познаваш ме. Мога да се чувствам добре навсякъде. Както и да е, мисля, че едно ново начало може да се отрази добре на всички ни. След като Лори си тръгва, тук вече не е съвсем същото. Време е за нов етап — решително заяви тя. — Мама казва, че това е нещо хубаво. Дори заплашва да дойде с нас.

— Питам се дали изобщо нещо ще бъде както преди.

— Не знам — отвърна Каси. — Беше жесток урок, нали?

— Много точно го каза. Знаеше ли? — рязко попита Сара.

Каси я погледна неуверено.

— Аз... подозирах — отвърна тя. — Но не ми влизаше в работата, нали? Не знаех подробности.

— Радвам се. Защото, ако си ми приятелка, трябваше да ми кажеш.

— Това е голяма отговорност — каза Каси. — Не съм сигурна, че си права.

Сара въздъхна.

— Реших да напусна работа — заяви тя. — Най-накрая Том послуша съвета ми. Тази седмица му предложиха работа и той реши да замрази книгата за известно време. Аз ще работя от къщи и поне ще се опитам да бъда майка. Само бог знае дали ще излезе нещо от това, но ще видим. Толкова съм доволна, че той най-после поема отговорността си. Но пък има и много дългове за плащане.

— Надявам се, че ще сте щастливи — каза Каси. Знаеше, че Том няма да бъде.

— Как е Джерард? Не съм го виждала, откакто излезе от болницата.

— Изглежда добре. Утре тръгват, нали знаеш.

— Хубаво — каза Сара. Улови погледа на Каси. — Знам, че според теб трябва да проявя благородство, след всичко, което преживя Джерард, но не съм такъв тип. Лори се държа отвратително. Само като си помисля, че през цялото време, докато бяхме на почивка...

— Знам — съгласи се Каси. — Но мисля, че те... те не са могли да устоят. Било е някаква лудост.

— Не са имали това право — отсече Сара. — Не знам дали някога ще мога отново да повярвам на Том.

„Не превръщай живота му в ад“, помисли си Каси. Но Сара нямаше да я послуша. Тя имаше нужда да си отмъсти за унижението, което Том ѝ бе нанесъл публично.

Ръката му трепереше, когато пое чашата с кафе, а лицето му бе посивяло.

— Джерард спечели — отрони той.

— Не е толкова просто — възрази Каси. — Не го приемай така.

— Ти нямаш представа — каза Том. — Никаква представа.

— Трябва да продължиш напред — отвърна тя.

— Какво глупаво клише.

— Знам. Съжалявам. Погледни хубавите неща в живота си. Гледай да си зает с нещо. Разбрах, че ще работиш.

— Да, супер, а? Местният всекидневник. Кариерата, от която се отказах преди двайсет години. Не заминавай. Не мога да понеса и ти да си идеш отгук.

— Не мисля, че ще се местим. Просто ще ида да огледам, за да зарадвам Нат. Всичко това го засегна много. Смята, че е можел да направи много повече.

— Не би могъл.

— Би било катастрофално — нежно каза Каси. — Честно казано, така е по-добре.

Том се засмя безрадостно.

— Аз съм единствената истинска жертва, нали? А аз не съм толкова важен.

— Сигурна съм, че и Лори страда също толкова много, колкото и ти.

— Тогава защо се върна при него? Защо не иска да говори с мен? Защо? — Едва успя да изрече последната дума и сега вече се разплака, а Каси го прегърна. — Дори не мога да погледна децата, без да си помисля... всичко ме кара да мисля за нея. Можехме да живеем толкова добре заедно, а сега всичко се обърка. За пръв път в живота си смятах, че мога да съм щастлив.

— Не знаеш това — отвърна Каси, стиснала го в прегръдките си. — Не го знаеш. Трябва да го оставиш зад гърба си, Том, иначе ще полудееш.

— А това не бива да става, нали? — горчиво каза той и се дръпна от нея. — Защото всичко е прилично подредено, нали?

— Съвсем не.

— Така изглежда. Докато вътре в мен има една огромна зейнала пропаст и съм адски разгневен. Няма къде да излея чувствата си. Съжалявам. — Той се усмихна и поклати глава. — Глупавият Том. Идиотът Том. Вечно обърквам всичко, нали? Винаги съм се провалял.

— Не.

— И за пръв път си мислех, че съм прав. Не! — Той стана и тръгна към задната врата, а после спря и удари с ръка дървената рамка. — Знам, че бях прав. Само че никой не ми повярва. — Отвори вратата и застана за миг там. — Мога ли да взема Хектор за малко?

— Разбира се. Защо?

— Ще ида да се разправа с онези плъхове.

— Чудесно.

Тя изглеждаше озадачена. Защо сега? Сви рамене. Поне щеше да е зает с нещо днес, когато си тръгваше Лори. Той подсвирна на Хектор, който скочи от кошницата си и последва Том през вратата.

Лори завъртя големия стар ключ за последен път. Постави длан на тежката дъбова врата. „Сбогом“, прошепна тя. Усмихна се. Нямаше връщане назад. Всички трябваше да гледат напред, а не назад. Наведе

се и пхна ключа под теракотената саксия, където бе обещала да го остави за новите собственици, които пристигаха по-късно днес.

Седна на предната седалка, докато Джерард барабанеше с пръсти по волана. Той се обърна към нея с усмивка и тя уверено му се усмихна в отговор. Софи се протегна напред и обви ръчички около врата ѝ.

В далечината, откъм хамбарите в долния край на ливадата, се чу изстрел от пушка.

— Обичам те — прошепна Софи.

— Аз те обичам повече — отвърна Лори.

Издание:

Даяна Апълърд. Игра с огъня
ИК „Хермес“, Пловдив, 2007
Американска. Първо издание
Редактор: Петя Димитрова
Коректор: Красимира Станева
ISBN: 978-954-26-0487-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.